

A 010899 *604*

முகவுரை

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரங்களின் முதலிலும் கடைசியிலும் இருக்கும் சுலோகங்களுக்கு எளிதான தமிழ் நடையில் பதவுரையும் கருத்துரையும் விசேஷார்த்தங்களும் வரிசையாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் எழுதியிருக்கிற ஸாராஸ்வாதிநி முதலான வ்யாக்யாநங்களில் வடமொழிச் சொற்களும், வடமொழி வாக்கியங்களும் அதிகங்களாயிருப்பதால் அந்த பாஷை தெரியாதவர்களுக்கு அவைகள் உபயோகப்படுகிறதில்லை. இதில் கூடியவரையில் வடமொழிச் சொற்கள் கலக்கவில்லை. வியாக்யாநங்களை அநுஸரித்து அறிய வேண்டிய விஷயங்கள் ஒன்றையும் விடாமல் இதில் எழுதியிருக்கிறது. ஸ்ரீதேசிகன் கிரந்தத்தை ஒருவன் ஆசாரியனிடம் ஸேவித்துப் பிறகு, அதைச் சிந்தனைப்பண்ணும் காலத்தில் இது அவனுக்கு உபயோகப்பட வேணுமென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திருக்குடந்தை
பவ-வரு தை-மீ 29௮ }

V. K. ராமா நுஜதாஸன.

॥ ஸ்ரீ ॥

வி ஷ ய ஸௌ சி கை.

பக்கம்.

குருபரம்பரா ஸாரம்,

முருஹி 1

வனதெ லிஹி 3

ஹிஹி ஹிஹி 4

1. உபேபாத்காதா திகாரம்.

சூலமவதம் 6

கலிபுஷ்டாஹி 6

லிணிவரஹி 7

கலிபுஷ்டாஹி 9

2. ஸாரநிஷ்கர்ஷா திகாரம்

முருதிவய 11

ஸாவாநாஹி 12

3. பிரதாநபிரதிதந்திரா திகாரம்.

சூலெயகவஹி 14

யலெஹி தம் யதிலாவஹி 15

4. அர்த்தபஞ்சகா திகாரம்.

சூலிள ஸாவஹி 17

ஸாவஹி ஸஹி 18

5. தத்துவதர்யசிந்தநா திகாரம்.

புசுதாஹி 20

சூலாவஹி 21

6. பரதேவதாபாரமார்த்தியா திகாரம்.

சூலெஹி 24

ஜநவஹி 26

7. முமுக்ஷுத்வா திகாரம்.

காலாவதாஹி 28

விஷயஹி 30

8. அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்.

உய்யுக்கூடுகெ	31
புவனாடிநெய்யா	33

9. உபாயவிபாகாதிகாரம்.

உவாய் ஸுபூரெவ்	34
கூடுகூடாந்	36

10. பிரபத்தியோக்கியாதிகாரம்.

கூடுகெந வையுடா	38
கூடுகூடா ஸகூலாவ்	40

11. பரிகரவிபாகாதிகாரம்.

உயாநிதம் ஹுதம்	41
புஷ்யாதம் வனாஷாஜம்	43

12. ஸாங்கப்பிரபகநாதிகாரம்.

கூடுகெ ஸுலாயெ	45
யுமூஸ்யுந் நலாரயி	46

13. கிருதகிருத்யாதிகாரம்.

வையெடு வவடுகெ	48
ஹவதி ஹாந	50

14. ஸ்வதிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்.

ஸுராடுவொவாய	52
ஸுராவொடுவாய	54

15. உத்தரகிருத்தியாதிகாரம்.

ஸனொஷாயுடு	55
புணயிநிவ பூவம்	56

16. புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்.

ஸுதத ஸுரிகூகா	58
நாயெ நஸுணம்	60

17. சாஸ்திரியநியமநாதிகாரம்.

உய்யுடு நிகூழிவ	61
புருதிஸுத்யுத்யாரெ	63

18. அபராதபரிஹாராதிகாரம்.
 ஸுஹஸாஹ ஸஹாவஹாத 64
 பாரஸ்யதா 65
19. ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்.
 யதெகாஹ 67
 ஸாகாஸீதி 68
20. நிர்யாணாதிகாரம்.
 சநலிகுரணமாஹ 69
 ஹரகாஹர 70
21. சுதிசிந்தநாதிகாரம்.
 ஜநநிவஸ 72
 விசுவயவடி 72
21. பரிபூர்ணபிரம்மாநுபவாதிகாரம்.
 விதலிவபெ 74
 சவிநாநாநா 76
 ஸஹஜஹ ஸாரவாமிசு 77
23. வித்தேதாபாயசேதநாதிகாரம்.
 யுமவஹிவ 79
 விநாஜிஹ 80
24. ஸாத்தியோபாயசேதநாதிகாரம்.
 யயாயிகுரணம் 82
 ததெகாஹ 83
25. பிரபாவவியவஸ்தாதிகாரம்.
 ஸுரஹிவஹிவஹிவ 84
 ஹதவஹிவ 85
26. பிரபாவரக்ஷாதிகாரம்.
 ஸிவாஹிஹிவஹிவ 87
 ராமஹிவஹிவஹிவஹிவ 88
27. மூலமந்திராதிகாரம்.
 தாரம் வஹிவஹிவ 89
 கருணாவஹிவஹிவ 91

புதிதேஸ்ஸம்	99
ஹேமஜெயந்தம்	100
ஹேமஜெயந்தம்	101

28. த்வயாதிகாரம்.

சுகண்டத்தம்	102
ஹேமஜெயந்தம்	103
வனகம் உயம்	104
நவவஜ்ஜனாசு	105

29. சரமசுலோகாதிகாரம்.

யவநிஷ்டா	99
ஹேமஜெயந்தம்	100
வ்யாஸாஜாய	101

30. ஆசாரிய்கிருத்தியாதிகாரம்.

சுயஜிமஜிஷ்டம்	103
புத்தேயஸம்	104
நிரவயிஷ்டம்	105

31. சிஷ்யகிருத்தியாதிகாரம்.

சுயஜிமஜிஷ்டம்	107
சுயஜிமஜிஷ்டம்	108

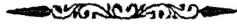
32. நிகமநாதிகாரம்.

சுயஜிமஜிஷ்டம்	109
ஹேமஜெயந்தம்	110
கஷ்டகணமண	111
நிவிஷ்டம் யதி	112
சுயஜிமஜிஷ்டம்	113
ஹேமஜெயந்தம்	114

ஸ்ரீ: ||

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	5	மரூ	மரூ
8	3	இப்போது	இப்போது
21	35	அதிகாரத்தின்	அதிகாரத்தின்
23	4	ருக்கும்	ருக்கும்
„	15	ஜ்ஞான	ஜ்ஞான
31	8	துக	துக்
„	11	ஆசைப்படுத்துவ	ஆசைப்படுவ
35	17	அதில்	அதின்
37	3	பக்தியின்	பக்தியின்
55	8	ஜ்ஞானம்	ஜ்ஞானம்
68	11	என்றும்	என்றும்
78	26	புருஷார்த்தம்	புருஷார்த்தம்
80	19	பக்தியும். பிரபத்தியும்.	பக்தியும், பிரபத்தியும்.
98	21	ஜ்ஞானமுடைய	ஜ்ஞானமுடைய

ஸ்ரீதெ வெடாநாராஜாநாஜிஹாபெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மொவாராயபுஜிஹாபெஸிகாய நம: ||

ஜோநவெராஜாநாஜிஹாபெஸிகாய நம: ||

வெடாநாராஜாநாஜிஹாபெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ கிமோஜிஹாபெஸிகாய நம: ||

அதிகாரஸங்கிரஹ சுலோகங்கள்.

ஸ்ரீராமெங்கடநாயாய: கவிதாசிகுகெஸுரீ |

வெடாநாராயபுவபெபூ ரெ ஸஹியதாம் ஸடா ஹுதி ||

மாஹுஸஹுமாஹுஸ நரோவாகஸீயேஹெ |

வுணீயேஹெ வ தத்ராஜிள டாவதீ ஜிமதாவதீ || க ||

(பதவுரை) மாஹு: - நம்முடைய குருவுக்கும், தத்ராஹு: வ - அவருடைய குருக்களுக்கும், நரோவாகஸு - நம: என்கிற சொல்லை, சுயீயேஹெ - சொல்லுகிறோம். தத்ரா - அவர்களில், குஜிள - முதல் குருக்களான, ஜிமதா வதீ - உலகங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான. உவதீ வ - பிராட்டியையும் எமபெருமானையும், வுணீயேஹெ - நாம் அடைய வேண்டியவர்களாகவும், அதற்கு உபாயமாகவும் வரிக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) ஸ்ரீ தேசிகன் தன்னுடைய ஆசாரியான அப்பள்ளாரை “மாஹு:” என்கிற பன்மைச் சொல்லால் சொன்னது அவரிடம் தனக்குள்ள கௌரவத்தைக் காண்பிப்பதற்காக.

(2) இந்த முதல் சொல்லாலேயே அவர் குருக்களையும் சொல்லக் கூடியதாயிருக்கையில், “ தத்ராஹு: ” என்று தனித்துச் சொன்னதற்கு கருத்து-ஒருவன் தன்னுடைய குருவையும், அவருடைய குருக்களையும் வணங்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிற பிரமாணத்தைக் காட்டவேண்டும் என்று.

(3) ‘வ’ என்கிற சொல், குருவையும் வணங்கவேண்டியது, அவர் குருக்களையும் வணங்கவேண்டியது, ஒன்றை விட்டு ஒன்

தைச் செய்யக் கூடாது—என்று காட்டுகிறது. இப்படி அர்த்தத்தைச் சொல்லும்போது வகாரமானது உதரோதரயொமத்தைச் சொல்லுகிறது—சுலோகத்தில் பின்பாதி யிலிருக்கும் ‘அ’ என்பதானது ஸமுச்சயம் என்கிற பொருளைச் சொல்லுகிறது. அதாவது—சொல்லப்பட்ட இரண்டு விஷயங்களில் ஒன்றைச் செய்யலாம், ஒன்றைச் செய்யாமலிருக்கலாம் என்றுகாட்டுகிறது.

(4) “நஜி” என்கிற சொல் நமஸ்காரத்தையும், பிரபத்தியையும், பெரியோர்களிடம் இருக்கவேண்டிய வணக்கத்தையும் சொல்லுகிறது. இந்த மூன்று பொருள்களும் இங்கே வேண்டுமென்று கருத்தினால் இங்கு “நம: என்கிற சொல்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன் என்று சொன்னால் ஒரே பொருள் தான் கிடைக்கும்.

(5) “ஐயீஜெஹ” என்பதற்கு குருவை வணங்குவது வேதத்தைப்போல் இருக்கிறதென்று கருத்து.

(6) “ஜமதாஃ வதீ” என்று இரண்டுபேர்களை உலகத்துக்குப் பதி என்று சொல்லுவதால் இரண்டுபேர்களுக்குள் கலஹம் வருமோ என்று ஸந்தேஹம் வரும். அதைத் தீர்ப்பதற்காக—“ஐவதீ” என்கிற சொல். பிராட்டி எம்பெருமானுக்குப் பத்தினியாய், அவன் அபிப்பிராயத்தை ஒத்து இருப்பவளாகையாலே கலஹம் வராதென்று கருத்து.

(7) இந்த சுலோகத்தில் குருவை வணங்கினதைச் சொன்னபடியாலே, ஒருவன் ஆசாரியனை யடையவேண்டுமென்றும், “தஜு-ஹு” என்பதால், தன் ஆசாரியனை வணங்கும் போது அவர் ஆசாரியர்களையும் வணங்கவேண்டும் என்றும், “தஜு-ஹு” என்பதால், இதை எம்பெருமான் உள்படச் செய்யவேண்டுமென்றும் காட்டப்படுகிறது. இது இதில் சொல்லப்போகிற முதலாவது இரண்டாவது விஷயங்கள்.

அவ— ஒருவன் குருவினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவனாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் போது, அந்த பக்தி வருவதற்கு அநேகம் தடைகளிருக்கின்றன; அவைகள் போய் பக்தி உண்டாகவேண்டுமென்று ஒவ்வொரு

நாளும் பிரார்த்திப்பதற்காக ஒரு சுலோகத்தை யருளிச் செய்கிறார்:—

வனதெ ஶஹுஶ்வொஶந்யஸரொநாயாய நாயாஶய
 ஸூயுகூபுதிநநநீயவிவியொஶனாஃ ஸுஶனாஶிஹ !
 ஸூஶாதவ்யஸராணுஶ்வகிஶயாஶிவ்யாவமாவ்யாவகாஃ
 ஸூயபூவிவ்வவிவ்யுஶ்வஶவீவ்வெஶிசிகா ஶெஸிகாஃ ||

(ப-ரை) வனதெ - இந்த, நாயாஶய - நாதமுனிகள் முதலான, ஶெஸிகாஃ - ஆசாரியர்கள், ஶஹ - இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போதே, ஶ்வொஶந்யஸரொநாயாய - மம்மதனுடைய பாணங்களாலுண்டான கலக்கங்கள் நீங்குவதற்காக, ஶஹுஶ்வ - எனக்கு, ஶுஶனாஃ - ருசிக்கவேண்டும். அவர்கள் எப்படியிருந்தார்கள் என்றால், ஶூயுகூ - உபநிஷத்துக்களால், ஶூபுதிநநநீய - ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டாடும்படியான, விவிய - அநேகவிதங்களான, ஶுஶனாஃ - சரித்திரங்களை யுடையவர்கள், ஶூஶாதவ்ய - விச்வாஸம் பண்ணத்தகுந்த, ஶராணு - சரணர்களாகிய, ஶ்வகி - பிராட்டியினுடையவும் எம்பெருமானுடையவும், ஶயாஶிவ்யாவமா - தயையாகிய கங்கையை, வ்யாவகாஃ - நம்மிடத்தில் வரும்படி செய்தவர்கள், ஶூயபூ - தாம் படித்தவர்கள் என்கிற கர்வத்தாலே மற்றவர்களை அவமானப்படுத்துவதில் விருப்பம், விவ்வ - முன்னோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நல்ல மார்க்கத்தையழிப்பது, விவ்யுஶ - வஞ்சனை, வஶவீவ்வெஶிசிகாஃ - இவைகளிருக்கிறவிடத்தில் இல்லாதவர்கள்.

(கருத்து) எனக்கு விஷயங்களிலிருக்கிற ஆசை போய், இந்த ஆசாரியர்களிடம் பக்தி யுண்டாகவேண்டும். அவர்களுடைய ஜ்ஞாநமானது உபநிஷத்துக்களும் கொண்டாடும்படியாயிருக்கிறது. அவர்கள் மிகுந்த தாழ்ந்த என்னிடத்திலும், எம்பெருமானுடைய கிருபை வரும்படி செய்தார்கள். அவர்களிடத்தில் உரையில் சொன்ன குற்றங்கள் ஒன்றுமில்லை.

குறிப்பு:— (1) மம்மதனுடைய பாணத்தினாலுண்டான கலக்கம் என்று சொல்லியபோதிலும், எல்லாவிஷயங்களிலுமுள்ள ஆசை போகவேண்டுமென்பது கருத்து.

(2) இவர்களுடைய அறுஷ்டாநத்தையும், இவர்கள் வாதி களைக் கண்டிக்கும் போது சொன்ன ஸூக்திகளையும் பார்த்து, “ஆ! இவர்கள் வேதத்தின் அர்த்தத்தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள்” என்று உபநிஷத்துக்களை ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாடும்படியாயிருந்தது.

(3) பகிரதன் கங்கையைப் பாதாளலோகம் கொண்டுபோய் தன் பாட்டனார்களின் சாம்பலை நனைத்தது போல், ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு நம்மை விஷயமாகப் பண்ணினார்கள். இதனால் அவர்களுடைய கருணை காட்டப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் குணமுள்ளவனாயும், குற்றமில்லாதவனாயுமிருந்தால்தான் அவனிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். சுலோகத்தில் பக்தி வேண்டப்படுவதால், குணமுடைமையும், தோஷமில்லாமையும் சொல்லவேண்டியது. இதைச் சுலோகம் சொல்லுகிறது. சிஷ்யனுக்கு வேண்டிய ஆசாரியனுடைய குணம்— ஜ்ஞாநமும் கருணையும். அந்த இரண்டும் இங்கே காட்டப்பட்டன.

அவ:- குருவைப் பிரகாசிப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப் பிரகாசம் பண்ணும்விதத்தைக் காண்பிக்கிறார்—

ஹுஷ்டா ஹுதஜ்ஜிஹாஸநாஸிகஹயத்ரீவஹெஷா
 ஷிஷ்வொஷக்ஷிவபுத்ரயிஷுஷிஜ்யதி வஹுமணா
 வஜிரஸஜ்ஜாருணாடி | ஷிஷ்யாவஸஜெஜெயஜ்வபவந
 ஸாதி நிஷ்டுததததிஜானஸாதிதமவஸகவிமநவ
 சதுஸததமீகா || || ௩ ||

(ப-ரை) வஹுமணா - அநேககுணங்களை யுடையதும், ஹுஷ்டா - மனதிற்குப் பிடித்ததுமான, சுஷுஷ்டாருணாம் வஜி - நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய வரிசை, ஜ்யதி - நன்றாய் விளங்குகிறது. அந்த குருக்களின் வரிசை எவ்விதமிருந்ததென்றால், ஹுதஜ்ஜி - ஹிருதயகமலமாகிற, லிஹாஸநாஸிக - ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஆசையுடன் எருந்தருளியிருந்த, ஹயத்ரீவ - ஹயக்ரீவனுடைய, ஹெஷாஷிஷு - அலைகள் போல் வரும் களைப்புகளுடைய, வொஷ - சப்தத்தாலே, க்ஷிவ -

போக்கடிக்கப்பட்ட, பூத்யுயிஷ்டிஷ்டி - வாதிகளின் கர்வத் தையுடையது, லிசுளய - திக்குகளாகிற மாடிகளில், சூவலு கட்டப்பட்ட, ஜெஞ்சு - ஜயத்தைத் காட்டும், யுஜவட - கொடிகளின் துணிகளுடைய, வவந - காற்றினுடைய, வாதி- விருத்தியினாலே, நியபுருத - பறக்கடிக்கப்பட்ட, தததிஜா னுவெஸாரி - அந்தந்த ஸித்தாந்தங்களுடைய கூட்டமாகிற, தபுமஸவக - பஞ்சக்கொத்துக்களுடைய, விமரிந - போன மையாலே, வ்யகத - நன்றாய்த் தோன்றுகிற, வசுததநீகா - நல்லமார்க்கத்தை யுடையது.

(கருத்து) ஆசாரியர்கள் வாதஞ்செய்து, எதிரிகளினுடைய கர்வத்தைப் போக்கினார்கள். வாதிகள் அந்தந்த மதத்தை ஸ்தாபித்து, மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தெரியாதபடி பண்ணியிருந்தார்கள். ஆசாரியர்கள் கிரந்தங்களை எழுதி அந்தந்த மதங்களைக் கண்டித்து, மறைந்து போன நல்ல மார்க்கத்தை எல்லாரும் அறியும்படி செய்தார்கள்.

குறிப்பு:— (1) மூலத்தில் எம்பெருமானே ஆசாரியரூபமாக அவதரிக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் ஹயக்ரீவணைச் சொன்னதினால் அது காட்டப்படுகிறது.

(2) ஒரு ஊரில் மாடிகளில் கட்டப்பட்ட கொடிகளுடைய காற்றானது தெருவை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பஞ்சைப் பறக்கடித்து, தெருவை தெரியும்படி செய்வது போல, ஆசாரியர்கள் கிரந்தமெழுதி தூர்வாதிகளின் மதங்களைக் கண்டித்து; அவைகளால் தெரியாதிருந்த மோக்ஷமார்க்கத்தை நன்றாய் அறியும்படி செய்தார்கள்.

(3) மதங்களைப் பஞ்சக் கொத்தாகச் சொன்னதாலே, அவைகளைக் கண்டிப்பதில் வருத்தமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யசூத்ரவாரம் : I

1-வது உபோத்காதாதிகாரம்.

சூஹவதஃ ப்ருயிதாநவாஜாயபுஸனாகிம் வநெ |
 ஶநவிரிபத ஸாடாஹஸி ரஹஸ்யசூத்ரஸ்ய ஸாரொ஽ப்ய ||

(ப-ரை) சுநவாஜ - ஒருவிததோஷமில்லாத, ப்ருயிதா - பிரஸித்தமான, சூவாயபுஸனாகிம் - ஆசாரியர்களின் வரிசையை, சூஹவதஃ - எம்பெருமானுள்பட, வநெ - நமஸ்காரசெய்கிறேன். யக்ஷஸாடாஃ - எவர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால், ஶ - என்னுடைய, ஶநவிரி - மனதில், சுயம் ரஹஸ்யசூத்ரஸ்யஸாரம் - இந்த ரஹஸ்யதர்யத்தின் ஸாரமான அர்த்தம், வஸதி - நிலையாயிருக்கிறதோ.

குறிப்பு:— “சுயம்” என்பதால் எழுதப்போகிற கிரந்தத்தின் அர்த்தமானது ஸ்ரீ தேசிகன் முன்னாலேயே இருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது. —

கஜேஷுஹாதகௌஸாஸு களதஸுதநிவதகாநு ||
 வநெ ஹஸிமிரீஸஸ்ய வ்யீஸொயககிக்ரொநு || ௩ ||

(ப-ரை) கஜேஷுஹாதகௌ - கர்மவிசாரம் பிறும்மவிசாரம் என்கிற இரண்டு பாகத்தையுடைய, ஸாஸு - சாஸ்திரத்தில், களதஸுதநிவதகாநு - ஹைதுகர்களைக் கண்டித்தவர்களும், ஹஸிமிரீஸஸ்ய - ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நியந்தாவான எம்பெருமானுடைய, வ்யீஸொயககிக்ரொநு - வீதிகளிலிருக்கும் குப்பைகளைப் போக்கி சுத்தஞ்செய்வதாகிய கைங்கரியம் செய்தவர்களுமான அப்புள்ளாரை; வநெ - நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

குறிப்பு:— (1) வாதிகளைக் கண்டித்ததையும், தெருக்களை சுத்திசெய்ததையும் சேர்த்துச் சொன்னதினாலே, குப்பையைப் பெருக்குவதுபோல் வாதிகளைக் கண்டித்தது அவருக்கு லகுவாயிருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

உபோத்தாதாதிகாரம்

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

பிணிவர ஊ ஸுளரெநிபுத்யஹுஜ்யாவி ஜீவஃ

சுமஷதிரவிநு கிஞ்ஞக்யாயிராஜ்யம் !

வியிவரிணதிஹேஷாஃக்ஷிதஸ்தெந காரு

புருவாரிஷ்டாவஜ்ஞம் பூர்வ மொவாயதி ஸ்யம் ||

(ப-ரை) ஸுளரெஃ - சூரன் என்கிறவருடைய குலத்தில் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்த எம்பெருமானுக்கு, பிணிவர ஊ - கௌஸ்துபம் என்கிற சிலாக்கியமான ரத்தினம்போல, ஜீவஃ - ஜீவன், நித்யஹுஜ்யம் - சுவாமி - எப்போதும் வேண்டியவனாய் ருந்தபோதிலும், சுமஷதிரவிநு - கலங்கின புத்தியை யுடையவனாய், அதினால், கிஞ்ஞக்யாயிராஜ்யம் - எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதாகிய பெரியபாக்யத்தை, சுவிநு - அடையாதவனாய், வியிவரிணதிஹேஷாஃ - ஒரு புண்ணியம் பலனைக் கொடுக்கும்போது, காரு - ஒரு காலத்தில், தெந - அந்த எம்பெருமானாலே, வீக்ஷிதஃ - பார்க்கப்பட்டவனாய், முருவாரிஷ்டாவஜ்ஞம் - குருக்களின் கூட்டத்தை அடைவது முதலாக, ஸ்யம் - தன் ஸ்வரூபத்தை, பூர்வ - தெரிந்து, மொவாயதி - அதை ரக்ஷிக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் எப்போதும் வேண்டியவன். ஆகையால் அவனிருக்கும் பரம்பதத்தில் போய் அவனும் பிராட்டியுமிருப்பதை அதுபவித்து, அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவன். ஆனால், அவன் அதை இப்போது அடையவில்லை. இதற்குக் காரணம், அவன் தன்னை உடம்பாகவும், உடம்பைச் சேர்ந்தவர்களை தன்னுடையவர்களென்றும் எண்ணி, அவர்களுக்காகப் பாடுபட்டு, அவன் மனது கலங்கியிருக்கிறது. எம்பெருமான், ஸஹஜமான கருணையினாலே அவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால், ஜீவன், அறியாமல் செய்த ஒரு நல்ல வேலையைப் புண்ணியமாகக் கணக்கிட்டு, அதை வியாஜமாகக் கொண்டு அவன் பிறச்சூழ் போது எம்பெருமான் அவனைப் பார்க்கிறான். இதைக் காரணமாகக் கொண்டு படிப்படியாக ஜீவன் ஆசாரியர்களை அடைந்து, அவர்களிடமிருந்து தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து பிரபத்தியைச் செய்து, கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்தை அடைந்து தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தின் முதல் பாதத்தால், ஜீவன் இருக்கவேண்டிய இருப்பும், இரண்டாவது பாதத்தால் அவன் இப்போது இருப்பதும், பாக்கி சுலோகத்தால், எப்படி அவன் நல்ல கதி யடையலாம் என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) “ஹ்ரு” என்கிற சொல்லானது, மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும், “மொவாயதி” என்பதால் பிரபத்தியைச் சொல்லுகிற த்வயமந்திரத்தின் பொருளும், “கிங்கரக்ய” என் பதால் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற சரமச்சுலோகத்தின் பொ ருளும் காட்டப்படுகின்றன. ஆகையால் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்க ளும் இந்த கிரந்தத்திற்கு விஷயமென்றும் ஸ்வரூபத்தை அறிவ தும், பிரபத்தி பண்ணுவதும், கைங்கரியத்தைப் பெறுவதும் இந்த கிரந்தத்தின் பிரயோஜனங்கள் என்றும் காட்டப்படுகின்றன.

(3) கௌஸ்தப உதாஹரணத்தால், ஜீவன் ஸ்வபாவத்தில் குற்றமில்லாதவன் (நிபிஷுன்) என்றும், அவனுடைய ஸ்வரூ பம் ஆந்தமென்றும், அவன் எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை அதாவது -- ப்ரீதியைச் செய்யத் தகுந்தவன் என்றும் காட்டப் படுகிறது.

(4) கிங்கரக்யாபிராஜ்யூ— எம்பெருமானுடைய கைங்க ரியமானது ஒரு பெரிய பாக்கியம். இப்போது கர்மத்தினால் அது அப்படித் தோன்றவில்லை.

(5) எம்பெருமான் ஜீவனைப் பார்ப்பதற்குக் காரணமும், அதின் பலனும், அடியில் வரும் சுலோகத்தால் தெரியவரும்.
 ஸ்ரீமத்ஸுப்பிரமணியம் ௧.௩.௩௩
 விஷ்ணுர் கருணாகரஃ கருணாகரஃ கருணாகரஃ ॥ ஸ்ரீ
 ஸ்ரீமத்ஸுப்பிரமணியம் ௧.௩.௩௩
 வான எம்பெருமான் எல்லா ஜீவன்களும் நன்றாயிருக்கவேணும் என்று எண்ணுவது, அறியாமலும் எண்ணமில்லாமலும் செய் யப்பட்ட ஒரு புண்ணியம், எம்பெருமான் அவன் பிறக்கும் போது அவனைக் கடைக் கண்ணால் பார்ப்பது, ஸாத்துவிகர்களிடத்தில் இருந்த தீவ்ஷம் போவது, அவர்களுக்கு முகங்கொடுப்பது, அவர்களுடன் பேசுவது—ஆகிய இந்த ஆறும் ஒருவன் ஆசாரியனை அடைவதற்குக் காரணங்கள்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் “வியிவரிணகிஷெஷாஃ” என்கிற பாகத்தை கடைசி சுலோகத்தால் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்:—

கடுபாவிஷ்ணுவிஷகெ, ப்ருதிவாஸுஷிஹாநாவிதி த்ருவாஹெ தததூதூதெ விவகிஷுவதி ஹி விவியா ஸவபுலிபாநூலிபா | ததூஷ்யஸூராவகாஸப்யபீமஸுராகூவாமுஹூரீணஃ சுஷாவிநுஸெகூஸ்யபூநூலஸ்வஹியிராவி ஹிதா கஸிஷிஷம் விவஸிஷ ||

|| ௭ ||

(ப-ரை) சுநாவிதி த்ருவாஹெ - அநாதியாயும் வெவ்வேறாயும் பிரவஹித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஹெ - இந்த, கடுபாவிஷ்ணுவிஷகெ - கர்மம் அனாதைய இவை முதலான சகரத்தில், ப்ருதிவாஸுஷி - ஒவ்வொருவனுக்கும், தததூதூதெ - அந்த அந்த காலத்தில், விவகிஷ - பலன் கொடுப்பதானது, விவியா - வெவ்வேறாக, ஹவதி - வருகிறது, ஹி - இது பிரஸித்தமான விஷயம். ஸவபுலிபாநூலிபா - (இது)எல்லா வித்தார்த்தங்களும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ததூஷ்ய - இதிலே அடையப்பட்ட, ஸூராவகாஸ - தன்னுடைய இடத்தையுடைய, ப்யபீமஸுராகூவா - முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய கருணையாலே, முஹூரீணஃ - பிடிக்கப்பட்டவனாய், கஸிஷி விவஸிஷ - ஜனாநமுள்ள ஒருவன், ஹிஷ - இப்படி, (முதல் சுலோகத்தில் சொன்னபடி) ஸெகூஸ்யபூநூல - முத்தனுடைய ஐசுவரியம் வரையிலுள்ள, ஸ்வஹியிஷ - சுவி - பாக்கியத்திற்கு இருப்பிடமாகவும், ஹிதா - ஆவன்.

(கருத்து) ஒருவனுடைய கர்மங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக ஆறுபோல் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவனுடைய கர்மப்ரவாஹம்மற்றவர்களின் கர்மப்ரவாஹங்களைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கும். அது இப்போது ஆரம்பித்ததென்று சொல்லமுடியாது. இந்தக் கர்மப்ரவாஹங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதால், கர்மங்கள் பலன்கள் கொடுக்கும் காலங்களும் வெவ்வேறாக இருக்கும். ஆகையால் ஒருவனுக்கு ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தும் எம்பெருமானால் அவன் பார்க்கப்படுகிறான். ஆதலால், ஏன் இது

முன் உண்டாகவில்லை, இப்போது ஏன்றேர்த்தது என்று கேட்கக் கூடாது. எம்பெருமானுடைய கருணை ஒரு ஜீவனை ரக்ஷித்தற்கு எப்போது இடம் அகப்படப் போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அதற்கு இடம் அகப்பட்டு அந்த ஜீவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டு போய் சேர்த்து, பிரபத்தியைப் பண்ணுவித்து, முக்தனாக்கி, எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்தைப் பெறும்படி செய்கிறது.

குறிப்பு:— (1) அவித்யை என்பது—உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது. சுலோகத்தில் “சூடி” என்கிற சொல்லால், வாஸனையும், ருசியும், உடம்போடு சேர்க்கையும் சொல்லப் படுகின்றன.

(2) கர்மத்தினால் ஒரு வாஸனை உண்டாகிறது. அதனால் மறுபடியும் அவ்விதகர்மத்தில் ருசி உண்டாகிறது. மறுபடியும் கர்மம் செய்கிறான், அதனால் உடம்புடன் சேர்க்கை உண்டாகிறது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அவித்யை காரணம். இவைகள் வண்டிச்சக்ரம்போல் சுழன்று சுழன்று வருகின்றன.

(3) இந்த விஷயத்தைச் சார்வாகன் தவிர, மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். சார்வாகனுக்கு பிரத்யக்ஷமொன்றே பிரமாணம். உடம்பே ஆத்மா.

(4) இப்படி எவனாவது ஒருவன் முக்தனாகக் கூடுமென்று சொன்னதினால், எழுதப்போகிற கிரந்தம் பிரயோஜனமில்லாமல் போகாதென்று காட்டப்படுகிறது.

(5) “விவகி:” என்கிற சொல்லாலே, ஒருவனுக்கு இந்திரப் பட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்குப் பரம்மபட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் வருவதற்கும் தகுந்தபடி கர்மங்கள் வெவ்வேறுகப் பலனைக் கொடுக்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது. (7)

2-வது ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்.

அவ:— புஸ்தகங்கள் அநேகமாக இருக்க, இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை மாத்திரம் இந்த க்ரந்தத்திற்கு விஷயமாகப் பண்ணுவதற்குக் காரணத்தை அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் சொல்லுகிறார்—

ஸ்ரூதிவ்யவிவரீதம் க்ஷேஹகஹம் ஸ்ரூதள உ

புக்ருதிவ்ருஷஹொமப்ராவகாஸொந வச்யூஃ।

தஹிவ விவ்யமஹம் ஸ்ரூத்யூஹீதா விவிந

ஸ்ரூவநிஷஹிதாஸ்யோத்யூதம் ஸாரபாயூஃ ||அ||

(ப-ரை) ஸ்ரூதிவ்யவிவரீதம் - வேத மார்க்கத்திற்கு விருத்தமானது, க்ஷேஹகஹம் - விஷத்திற்கு ஸமானமானது. ஸ்ரூதள உ - வேதத்திலும், புக்ருதிவ்ருஷஹொம - பிரகிருதியினுடையவும், ஜீவனுடையவும் போகத்தை அடைவதற்கு, ப்ராவகாஸம் - உபாயமானவைகளைச் சொல்லுகிற இடங்கள், ந வச்யூஃ - ஜீவனுக்கு அநுகூலங்களன்று. தசு - ஆகையினாலே, ஸ்ரூத்யூஹீதாஃ சூயூஃ - ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயப்படுகிற நல்ல விவேகமுள்ள பெரியோர்கள், உஹ-இந்த வேதத்தில், உவநிஷஹிதாஸ்யு - உபநிஷத்துக்களாகிற திருப்பாற்கடலில், விவ்யமஹம் - முன்னிருந்த ஆசாரியர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவந்த, உத்யூதம் ஸாரம் - மிகவும் ஸாரமானதை, விவிநவி - தேடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) பிரகிருதியினுடைய போகமாவது— இந்த உலகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய விஷயங்களால் வரும் போகமும், ஸுவர்க்கம் முதலான இடங்களில் கிடைக்கக்கூடிய போகமும். புருஷனுடைய போகமாவது-உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை யோகம்செய்து, அதை அநுபவிப்பதனால் வரும்போகம்.

(2) “விவ்ய” என்கிற சொல்லுக்கு தேவர்கள் என்றும் பொருள். அந்தச் சொல்லாலும், “ஈஸ்யூதாஸ்யு” என்கிற சொல்லாலும், “ஸ்ரூத்யூஹீதாஃ” என்கிற சொல்லாலும், தேவர்கள் அஸுரர்களோடு சண்டையில் மரணம் அடைவதைக் கண்டு பயப்பட்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அதிலிருந்துண்டானவைகளில் மற்றவைகளைத் தள்ளி, அமிருதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதைச் சாப்பிட்டு மரணமில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்கிற புராண கதை சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்று ரஹஸ்யம் சொல்லும் பொருளானது அமிருதம் போலிருக்கிறது. அதை அறிகிறவனுக்கு ஸம்ஸாரம் போய், கிழத்தனம், மரணமூயில்லாத நல்ல இருப்புண்டாகும்.

(3) மீதியிருந்த அமிருதத்தைத் தேவர்கள் இரக்ஷிப்பது போல் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை முன்னிருந்த ஆசாரியர்கள் தகாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்பாமல் ரக்ஷித்து வந்தார்கள்.

(4) உபநிஷத்துக்களை “கௌடீயாஸ்ய” என்று சொன்னதினால், அவைகளுக்கு அளவில்லை என்றும், வேதங்களின் முன்பாகம் போலில்லாமல், நமக்கு அவசியம் வேண்டுமதைச் சொல்லுகிறபடியாலே போக்கியமாயிருக்கும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) “விவிங்னி” என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே, இப்போதும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்காட்டப்படுகிறது.

அவ:— இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களால் ஒருவன் அடைய வேண்டிய பிரயோஜனங்களைச் சொல்லி அவைகளை அடைகிறவனைக் கொண்டாடுகிறார்—

ஸாவாநாஃவரி ஸூதெந சநாநா சூருநெந ஸ்வா
தகஸ்தாஹெதுஸக்யஜீவெந ஸகலம் காலம் அபெந
க்ஷிவநு வெஹெதுஸவிஹாரஸாராயிடியா மூருந விஸு
விதஸாரஜெகா யதி கஸரிடிவி ஹவெந நாமஸ யூ
ஸு நம் ||

|| கூ ||

(ப-ரை) ஸாவாநாஃவரி-வேதங்களின் சாகைகளுக்குமேல் (உபநிஷத்துக்களில்), ஸூதெந-இருக்கிற, சூருநெந சநாநா-மூலமந்திரத்தாலே, ஸ்வாதுக்-தன் ஸ்வரூபத்தைத்தெரிந்தவனாய், ஸதா - தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தின கைங்கரியத்திற்கு, ஹெதுஸக்யஜீவெந - காரணமான ஒருதடவை சொல்லுவதையுடைய, அபெந - த்வம் என்கிற மந்திரத்தினால், ஸகலம் காலம் க்ஷிவநு - பிரபத்திக்கு மேல்பட்ட எல்லா காலத்தையும் போக்கிக்கொண்டு, வெஹெதுஸ - வேதத்திற்கு தலைஆபரணம்போலிருக்கிற, விஹாரஸாராயி - ஸீலைக்காக அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய, டியாசு - தனயனால் தொடுக்கப்பட்ட சரமச்சலோகத்தாலே, விஸு-விதம் - மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டவ

னாய், இப்படி, ஸாராஜஹ் - ஸாரங்களான அர்த்தங்களையறிந்த, கஸ்தி - ஒருவன், ஹவநெ யதி கஸ்தி - இந்த உலகத்திலிருந்தால், ஸம் - அவன், நம் யுயஸ்ய நாயம் - நம்முடைய கூட்டத்திற்குத் தலைவனாவன்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம்—ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவது. த்வயமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம்—அதைச் சொல்லி பிரபத்திசெய்வதும், அது போக்கியமாயிருப்பதால், அதை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்குவதும். சரமச்சுலோகத்தின் பிரயோஜனம்—தான் செய்த பிரபத்தியாலே பிரீதியடைந்த எம்பெருமான் தன்னைக் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனாய்ச் செய்யப்படுவது. இப்படி ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து, பிரபத்தி பண்ணி, மஹாவிச்வாஸத்துடன் பின் காலம் எல்லாம் போக்குகிறவனாயிருந்தால், அவனே நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தை பிரவர்த்தனம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

குறிப்பு:— (1) “விஹாரஸாரயி” என்பதால், நம்மைப் போல கர்மத்துக்கு உட்பட்டு, அர்ஜுநனுக்கு வண்டியோட்டவில்லை. ஸீலையாக அந்த வேலை செய்தான் என்று காட்டப்படுகிறது. ஏனென்றால், அவனை வேதமானது தலையாபரணம்போல் பிரீதியுடனே காட்டுகிறது.

(2) “ஐயாமுஹேந” என்பதால், எம்பெருமான் சரமச்சுலோகத்தாலே பிரபத்திமார்க்கத்தை தன் தையயினாலேயே வெளியிட்டான் என்று காட்டப்படுகிறது.

3-வது பிரதாநபிரதிதந்திராதிகாரம்.

அவ— இப்படிக்கிரந்தத்திற்கு விஷயத்தையும் பிரயோஜனத்தையும் சொல்லி, மேல் நான்கு அதிகாரங்களால் தத்துவநிரூபணம் செய்கிறார். தத்துவங்கள் மூன்று—எம்பெருமான், ஜீவன்கள், பிரகிருதி—என்று. அவைகளுள் முதல் அதிகாரத்தால் எம்பெருமானுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள உறவைச் சொல்லுகிறார்—

சூர்யபகவபுஷுதிநியநெ ராஜிகத-ஸூரீரம்

ஸதாஸூரீபு யதநவநெஷு ததாயதநெதக் |

விஸ்வ-புஷுதிநி ஹவதி வ்யாவகாடிஸூரீபுஷு

மஜீராணாக்ரதகமிராம் மாஹதே விதவ்யதி ||

(ப-ரை) ஹவதி - எம்பெருமான், வ்யாவகாடிஸூரீபுஷு - மூலமந்திரமாகிய கண்ணாடியிலே பார்க்கப்படும்பொழுது, ஹதக்விஸ்வம் - இந்த உலகமானது, ஸதா - ஒரு வஸ்துவாக உண்டாவது, ஸூரீ - உண்டானது அப்படியே இருப்பது, புஷுதந - ஒரு வேலை செய்வது, ஹநெஷு - எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி உண்டாக்குவதான பலன் - இந்த விஷயங்களில், ஹததாயதம் - இவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், சூர்யபகவபுஷுதி - அவனால் தூக்கப்படுவது முதலானவை களுடைய, நியநெஃ - எப்போதும் இருப்பதாலே, ராஜிகத-ஸூரீரம் - அதற்கு முதல்காரணமான எம்பெருமானுக்கு உடம்பு, உதி - என்று, பஸுநு-பார்க்கிறவன், மஜீராணாம் - ஆழமான, சகரதகமிராம் - ஒருவனாலும் செய்யப்படாத சொற்களாகிய வேதத்தினுடைய, விதவ்யதி - உட்கருத்தை, மாஹதே - உள்ளபடி அறிகிறான்.

(கருத்து) உலகத்தை எம்பெருமான் ஒரு வஸ்துவாகப் பண்ணி, அது அப்படியே யிருக்கும்படி தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் தூக்குகிறான். ஆகையால் அது தூக்கப்பட்டது. அது ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி அதை ஏவுகிறான். அது ளவப்பட்டது. அது செய்யும் வேலையின் பலனாகிய பிரீதியை அவன் அடைகிறான். ஆகையால் அவன் சேஷி, அது சேஷம். இந்த மூன்றுவிதமான உறவுஎப்போதும் இருக்கும். ஒருபோதும் அதை விட்டுநீங்காது. ஆகையால் உலகம் அவனுக்கு உடம்பு. இந்த விஷயங்களை மூலமந்திரத்தைக் கொண்டு ஒருவன் அறியவேண்டியது. இப்படி அறிந்தவன் தான் வேதத்தினுடைய உட்கருத்தை அறிந்தவன். இப்படி அறியாதவனுக்கு வேதத்தின் உட்கருத்து தெரியாது.

குறிப்பு:— (1) “மஹீஸாணா” என்கிற சொல்லாலே, வேதத்தின் பொருளை அறிவது கஷ்டமென்றும், அது மூலமந்திரத்தினால் ஏற்படும் சரீரம் ஆத்மா என்கிற உறவாலேயே கண்டு பிடிக்கவேண்டியதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தில் உலகமும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், வேறு தத்துவங்கள் என்றும் சொல்லுவதால் ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது ஆகையால் அதன் உட்கருத்தை அறிவது கஷ்டம்.

(2) உடம்பு என்பது ஒரு அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு, அவனால் ஏவப்பட்டு, அவனுக்காகவே இருப்பது. இந்த அறிவுள்ளவன் அதற்கு ஆத்மா. ஆகையால் எம்பெருமான் உலகத்திற்கு ஆத்மா. அது அவனுக்கு உடம்பு.

(3) சேஷன் என்பவன் ஒருவனுக்கு அதிகசயத்தைப் பண்ணுவதற்காகவே இருக்கிறவன். அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவன் சேஷி. அதிகசயமென்பது முன்னாலில்லாமல் பிறகு உண்டாகிற ஒரு விஷயம். எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே யுண்டாகும் அதிகசயம் அவனுக்குப் பிரீதி.

(4) ஊதக-என்கிற சொல்லாலே, கண்ணாலே பார்க்கிற இந்த உலகம் என்று காட்டப்படுகிறது. இதனால் அது ஒருவனுக்கு உட்படாதது என்கிற எண்ணம் பிசகு என்றும், எப்பொழுதும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டே யிருக்குமென்றும் காட்டப்பட்டது.

(10)

அவ— முதல் சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயமானது, எல்லா வாதிசை ஜயிப்பதற்கு உதவுகிறபடியால் அது பிரதானம் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

யஜ்ஞேதம் யதிஸாவது ஊஸிகயிதம் விஜ்ஞாநவிஜ்ஞாதரீ:
வ்ருத்யூஷம் வ்ருதிதநூணியோமெ கஸிவிவஸிதரீ: |
தனெஞ்சுரு சுபித்யூவெதி விமயம் ததநதஸாவநா
ஹவாகவ்யயோநஹெதுககயாகவெதுகொஹஹம் ||

(ப-ரை) யதிஸாவது ஊஸிகயிதம் - ஸ்ரீ பாஷியகாரராலே சொல்லப்பட்டதும், சுவிஜ்ஞாதரீவ்ருத்யூஷம்-அவித்யையாகிற இருட்டுக்கு விடியற்காலம்போல் இருக்கிறதுமான, ஊதகம்

இந்த, பூகிதஞ்ஞ - பிரதிதந்திரத்தை, கஸிசு விவஸிதஜி-
நல்ல அறிவை உடைய ஒருவன், சுணியியுமெ - இந்த கடைசி
யுகத்தில், யஜி விஜ்ஜாசு - அறிவானே யானால், தஞ்ஞ வணகஞ்ஞ -
அவன் ஒருவனிடத்தில், ததந்நதஸூவநா - அந்தந்த மதத்
தை ஸ்தாபிப்பதில், ஹெவாசு - குதூஹலத்தால், பூயஜிநா -
பரவுகிற, ஹெதூககயா - ஹைதுகர்களுடைய வாதமாகிற,
கஸூய - அலைகளுடைய, கொயாஹமஃ - இரைச்சலானது,
ஸபிதி - சீக்கிரத்தில், வியபு உவெதி - இருந்தவிடம் தெரி
யாமல் போகிறது.

(கருத்து) ஸ்ரீ பாஷியகாரர் அருளிச்செய்த இந்த பிரதிதந்
ரத்தை ஒருபுண்ணியத்தாலே அறிந்தவனிருக்கிற விடத்தில் வாதி
களுடைய வாதங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

குறிப்பு:— (1) பிரதிதந்திரம்— ஒரு ஸித்தாந்தத்திலேயே
உள்ளதாய், வேறு ஸித்தாந்தங்களிலில்லாததான ஒரு விஷயம்.

(2) விடியற்காலம் வந்தவுடன் இராத்திரியின் இருட்டுப்
போவதுபோல், இந்தப் பிரதிதந்திரத்தாலே எம்பெருமானை
அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்கள் போய், அவனை அடைவ
தற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்ய அதிகாரமுண்டாகும்.
இருட்டுப்போல் பாபங்கள், விடியற்காலம்போல் இந்த பிரதிதந்
திரம். மேல் வரும் பகல்போல், உபாயத்தைச் செய்வதும், எம்
பெருமானை அடைவதும்.

(3) கடைசி யுகத்தில் என்பதால், மற்ற யுகங்களில் அதை
எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டவர்களென்றும், இந்த யுகத்தில் அதை
ஒப்புக்கொள்பவர்கள் கர்மத்தினால் குறைந்திருக்கிறார்களென்
றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) யதிலாவபுஹஸிகயிதம் என்பதால், இது ஸம்
பிரதாயத்தால் நமக்கு வந்திருக்கிறதென்று காட்டப்படுகிறது.
கயிதம் என்கிற சொல்லாலே இதை ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் தாம்
சொல்லவில்லை என்றும், இது ஸூத்திரகாரரின் அபிப்பிராய
மென்றும், அதையே வெளிப்படுத்தினார் என்றும் காட்டப்
படுகிறது.

“விவஸிதஃ” என்பதின் கருத்து— விவஸி^{உத}ஃ - (இதை அறிந்தவன்) எம்பெருமானை அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்களிலிருந்து விடுபடுவன், விவஸி^{உத}தஃ - (இதை மிகவும் நன்றாய் அறிந்தவன்) வாதிக்கை ஜயிப்பன்—என்று.

4-வது அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்.

அவ:—இதில் சீழ் அதிகாரத்தில் சொன்ன உறவோடுகூட, ஐந்து விஷயங்களை அறியவேண்டியதென்றும், அவைகளை மூல மந்திரம் எந்த எந்த விடங்களில் சொல்லுகிறதென்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

சூரன் பூர்வம் வரஜேநமம் பூதபூரணம் உ ரோஷா
விஷ்ணுவாயம் சூர்யநநஸொரீஷிதாயமும் உதாயபூமீ !
தஜ்ஜாவாதம் ஜிக்ஷுதிமிரி வுஜ்ஜயனம் ஜேநம் தம்
தக்ஷபூரணம் உ ஜயஜிவி விஷ்ணு ஸஜதஸூக்தவெஜீ ! || கஉ ||

(ப-ரை) சூடீள் - 'சு' என்பதை முதலாக உடைய சொற்களில், (அகாரத்திலும், நாராயண என்கிற சொல்லிலும்) சுநவம் - தோஷமில்லாததாயும், பரஃ - மிகவும் உயர்ந்ததாயுமிருக்கிற, பூவஃ - அடையவேண்டியவஸ்துவையும், லோஃ - ஈ' என்கிற எழுத்துக்களிலும், நர என்கிற சொல்லிலும், பூவஃ - அடையவேண்டியவஸ்துவஸ்வரூபத்தையும், சுபநநஸோஃ - து - அயநம் நமஸ் என்கிற சொற்களில், லோஃ - ஜீவனுக்கு இஷ்டமான உபாயத்தையும், உதஃ - நாராயண என்கிற சொல்லிலிருக்கிற நான்காம் வேற்றுமையில், ஸ்வஃ - அடையவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற பொருளையும், ஸுஃ - மமகாரத்தைச் (என்னுடையது) சொல்லுகிற சொல்லில், தஃ - அதற்கு விரோதியையும், ஸுஃ - காட்டுகிற, தஃ - அந்த மூலமந்திரத்தையும், தஃ - அது போலிருக்கிற, ஸுஃ - த்வயத்தையும், ஸுஃ - என்பதால் சரம சுலோகத்தையும், லோஃ - அறிகிறவன் ஸுஃ - எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாக, ஸுஃ - ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன்.

வேண்டிய எம்பெருமானுக்குத் தகுந்தவன். பூர்வீ - அடைவதானது, உபாயநகரூபாக - தகப்பருடைய ஸொத்தானது உறவினாலேயே பின்னோக்கு வருவதுபோலவும், ஸூரிரிவக - நித்தியஸூரிகளுக்கு அவனுடைய கைங்கரியம் கிடைத்திருப்பதுபோலவும், 23 - எனக்கு, ஐஹ - (பிரயாஸப்பட்டு கிடைக்கும் ஸ்வர்க்கம்போல் இல்லாமலிருக்கிற) ப்ராப்யத்தில், ஸூத - என் ஸ்வருபத்தோடு சேர்ந்ததாய் தானாகவே, பூர்வ - கிடைக்கவேண்டியது, ஹத - ஐயோ! சுஹந்த்யா - அஹங்காரத்தாலே (உண்டான) வீரத்யாபாய - தப்பெண்ணத்திற்கு இருப்பிடமாய்க் கொண்டு, சுஹ - நான், வந - இதை, சுதி - வுதவாந - இழந்திருக்கிறேன். ஸூபு - இப்பொழுது, 24 - எனக்கு, ஸெஷிஹதி - சேஷிகளான தம்பதிகளிடத்தில் செய்யவேண்டிய, ஹநூஸ - பிரபத்தியாகிற, ஸெத - உபாயமானது, ஸிஷ்யத - பாக்கியிருக்கிறது

(கருத்து) நான் இதுவரையில் எம்பெருமானிடம் போகாததற்கு என்ன காரணம் என்று விசாரிக்கையில், அது எம்பெருமானுடைய குற்றமன்று; ஏனென்றால், அவன் மிகவும் உயர்ந்தவன், அவன் எனக்கு சேஷி, என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறான். என்னுடைய குற்றமும் அன்று; ஏனென்றால், நான் அவனுடைய சேஷனுதாலேயும், ஸ்வபாவத்தாலே நான் தோஷமில்லாதவனுதாலும், நான் அவனிடம் போகத்தகுந்தவன். அவனை அடைவது கஷ்டப்பட்டு கிடைக்கவேண்டுமோ என்றால், அதுவுமில்லை. அது தானாகவே வரவேண்டியது. ஆகையால்துவரையில் அதை இழந்ததற்குக் காரணம் என்னுடைய தப்பெண்ணமே. ஆகையால் நான் இப்போது செய்யவேண்டியது அவன் திருவடிகளில் விழுந்து என்பிழைகளைப்பொறுக்கவேண்டுமென்று வேண்டுவதாகிய பிரபத்திதான் பாக்கியிருக்கிறது.

குறிப்பு— (1) எம்பெருமான் தோஷமுள்ளவனாயும் குணமில்லாதவனாயும் நம்மோடு ஸம்பந்தமுமில்லாதவனாயுமிருந்தால், அப்போது அவனை அடையவேண்டியதில்லை; அவன் அப்படி இல்லை என்று காட்டுவதற்காக “ஹந்தி” என்றும், “ஸெஷி” என்றும் சொல்லப்பட்டது.

(2) உபாயபந் உதாஹரணமானது உலகவழக்கம்; இது பரலோகவிஷயங்களில் வரக்கூடுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக நித்யஸூத்ரி உதாஹரணம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(3) செஷிடிவதிஹந்யாஸஃ - என்பதால் பிராட்டியும் எம்பெருமானுமாகிய இருவரிடத்திலேயே பிரபத்தி செய்ய வேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

(4) ஸேது என்பது ஒரு ஆற்றில் இக்கரையிலிருந்து அக்கரைக்குப் போவதற்கு உபாயமான பாலத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு ஸம்ஸாரமாகிய இக்கரையிலிருந்து மோக்ஷமாகிய அக்கரைக்குப் போவதற்குப் பிரபத்தி உபாயமாயிருப்பதால், அது ஸேது என்று சொல்லப்படுகிறது. (13)

5-வது தத்துவத்ரயாதிகாரம்.

அவ: - கீழ் இரண்டு அதிகாரங்களில் சொன்ன விஷயங்களில் அடங்கிய மூன்று தத்துவங்களைப் பற்றிச்சில தப்பு எண்ணங்கள் போவதற்காக மறுபடியும் விசாரிக்கப்படுகிறது:—

புக்ருத்யாத்ஜ்ஞானிமஹதி விடிவிஹுக்ஷணயியா

தயா ஜீவெஸெக்யுபுஹுகிகஹஸூதிஹஜநாசு |

சுதொ ஹொகூதா ஹொய்யு த்ஹொயநியனெதி நிமனெ

விஹுக்ஷண நஸதத்யுயஸுவஹிஸனுகூதயியம் ||சுச||

(ப-ரை) புக்ருதி - உடம்பாயும் இந்திரியங்களாயும் மாறியிருக்கிற பிரகிருதியில், சுத்யாத்ஜ்ஞானி - ஆத்மா என்கிற மயக்கம்; விடிவிஹுக்ஷணயியா - அறிவுள்ளவர்களுடையவும் அறிவில்லாதவைகளுடையவும் லக்ஷணங்களுடைய அறிவினாலும், மஹதி - தானாகவே போய்விடும். தயா - அப்படியே, ஜீவெஸெக்யுபுஹுகிகஹஸூதிஹஜநாசு - ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் ஒன்று என்பது முதலான விஷயங்களில் உண்டாகும் கலஹமும், ததிஹஜநாசு - ஜீவனையும் ஈஸ்வரனையும் பிரித்துச் சொல்லுவதினால், மஹதி - போய்விடும். (சுதஃ - ஆகையினாலே) இந்த எண்ணங்

கள் போவதற்காக, ஹோசுதா - போசத்தை அடைகிறவன், (அறிவுள்ளவன்) ஹோமும் - போசத்தைக்கொடுப்பது, (அறிவில்லாதது) தஹுமபநியனா - இவையிரண்டையும் நியமநம் பண்ணுகிறவன், (எம்பெருமான்) உதி - என்று, நிமநெஃ - வேதங்களால், விஹதும் - பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற, ததூயம் - மூன்று தத்துவங்களை, சுக்ஷதயியம் - ஒன்றாலும் கலங்காத அறிவை உடைய நம்முடைய ஆசாரியர்கள், நம் - நமக்கு, உவஹிஸுதி-உபதேசம் செய்கிறார்கள்.

(கருத்து) உலகத்தில் சில தப்பெண்ணங்கள் இருக்கின்றன—உடம்பே நான், எம்பெருமானென்று ஒருவன் கிடையாதென்றும், நானும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், நான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன் என்றும். பிரகிருதி, ஜீவன், எம்பெருமான் ஆகிய இவர்களைப் பிரித்து இவைகளின் லக்ஷணங்களைச் சொல்லுவதால், இந்தத் தப்பெண்ணங்கள் போய்விடுகின்றன, வேதமே அவைகளைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறது. இவைகளை நம்முடைய ஆசாரியர்கள் நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

சூறிப்பு— உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம் படிக்காதவர்களுக்கு வருகிறது. ஜீவனும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்கிற எண்ணம் படித்தவர்களுக்கு வருகிறது. அது போவது வருத்தமென்று காட்டுவதற்காக ஒன்றை ஹும் என்றும், மற்றொன்றை சுஹம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

அவ- இந்த மூன்று தத்துவவிஷயமான விசாரம் பண்ணினது போதுமா? ஸ்ரீபாஷியத்திற்குப் பின்னால் உண்டாகும் மதங்களால் கலக்கங்கள் வருமே, அவைகள் எப்படிப் போகுமென்பதற்கு, அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகத்தால் பதில் சொல்லுகிறார்:—

சுவாவொசாவதஸுஃ கதி கதி கவியீவி துவத
தஹெஹாநனூதலிநாவெஹாரநவயிகுஹ நா
யுகிதானாஃ சுதானாஃ | ததாவொகஸு யொவாஃ
பூலவதி ஸஹஸா ஸிஸிஸாநு ஸிஸாநு வுஃவெ
ததெநஹெஷு வுநாவி ந வஹு பூணிதா ஸா
ணுதாஹி |

|| கரு ||

(ப-ரை) சூவாவ - ஒன்றைக்கொண்டிவந்து சேர்ப்பது. உவாவதம் - இருக்கிற ஒன்றை எடுத்துவிடுவது, ஆகிய இவைகளால், தத்துவெயுஷு அந்தந்த அர்த்தங்களில், சுஷி நாவெயுஷு - இது இருக்கிறது இது இல்லை என்று பிரயோகம் பண்ணுவதற்கு, சூநனூசு - முடிவில்லாமையாலே, சுநவயி-எல்லையிலாத, கூஹநாயுகி - கபடமான யுக்திகளால், காநூ - நல்லதுபோல் தோன்றுகிற, சுதி சுதி - சில சில, கூதானூ - ஸித்தாந்தங்கள், கவியீவிசுவசு - கவிகளுடையபுத்தியினுடைய வேறுபாட்டால் உண்டான காவியங்கள்போல், ஸு - உண்டாகின்றன. (ஆனபோதிலும்) நிஸு - ஒப்பில்லாத, ததூவொகூ - தத்துவங்களுடைய அறிவானது, தாநுஸிஸூநு - அவைகள் எல்லாவற்றையும், ஸஹஸா - உடனேயொவூ - இருந்தவிடம் தெரியாதபடி போக்குவதற்கு, ஸூவதி - சக்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. வுஃவெ - (முன்பிருக்கிற வஸ்துவில்) 'இது கட்டையோ? புருஷனோ' என்கிற ஸந்தேஹமுண்டானபோது புருஷத்தன்மையானது, ததெந - உள்ளபடி, டிவெஷு - பார்க்கப்பட்டபோது, வுநாவி - மறுமறுபடியும், ஸூணுதாஹி - இது கட்டை முதலானவைகள் என்கிற எண்ணம், ந ஸூணிதா - உயிருடன் இருப்பதில்லை.

(கருத்து) ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் இருக்கிறவைகளில், ஒன்றை எடுத்துவிடுவதாலும், வேறு ஸித்தாந்தத்திலிருந்து ஒன்றைக் கொண்டிவந்து சேர்ப்பதாலும், அதுவே வெவ்வேறு ஸித்தாந்தமாக ஆகிறது. ஒரே தத்துவத்தின் விஷயத்தில் இந்த குணமிருக்கிறது, இது இல்லையென்று சொல்லக்கூடிய விஷயங்களுக்குக் காலமையால் பல பல ஸித்தாந்தங்கள் உண்டாகின்றன. எப்படி பூமீமத்ராமாயணத்தை ஒன்றாயிருக்க, ஒரு கவி ஒன்றை அதில் சேர்ப்பதாலும், வேறொரு கவி அதிலிருந்து ஒன்றை எடுப்பதாலும் அது வெவ்வேறு காவியமாக ஆகிறதோ, அப்படியே இந்த ஸித்தாந்தங்களும் உண்டாகின்றன. இவைகளை நல்லதுபோல் தோன்றுகிற யுக்திகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கையால் இவைகள் நல்ல ஸித்தாந்தங்கள்போல் தோன்றுகின்றன. இப்படி-

இருந்தபோதிலும் தத்துவங்கள் இத்தனையென்றும், அவைகளுடைய குணங்கள் இன்னவையென்றும் உள்ளபடி அறிவதால் இந்த மதங்கள் உடனே மறைந்துவிடும். கட்டையைப் போலிருக்கும் ஒரு வஸ்துவைப்பார்த்து 'இது கட்டையோ, புருஷனோ' என்று ஸந்தேஹமுண்டானபோது அது புருஷன் என்பதாகத் தெரிந்தால், அது கட்டையோ என்கிற ஸந்தேஹமானது மறுபடியும் உயிருடன் இருக்காது.

குறிப்பு— (1) தத்துவங்கள் மூன்றாயிருக்க, அவைகளில் எம்பெருமானான தத்துவத்தை ஸாங்கியனும் பெளத்தனும் ஜைனனும் எடுத்துவிடுகிறார்கள். ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். பெளத்தன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஜனாரமொன்றையே சங்கரனும், யோகாசாரனென்கிற பெளத்தனும், தத்துவமென்று சொன்னபோதிலும், சங்கரன் அது நித்தியம் என்றும், ஒன்றென்றும் சொல்லுகிறான். யோகாசாரன் அதை ஒரு கூணம்தான் இருக்கிறதென்றும், ஜனானப்பிரவாஹங்கள் வெவ்வேறு என்றும் சொல்லுகிறான். இப்படி சுலோகத்தில் சொன்னபடி வெவ்வேறு மதங்கள் உண்டாகின்றன.

(2) கடைசி பாதத்திற்கு வேறு விதமாயும் அர்த்தம் காட்டப்பட்டதாகவுமாகிறது. வுஃஸு - பரதேவதையானது, புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று, ததெந- உள்ளபடி, ஐரெஷு - பார்க்கப்பட்டபோது, ஸூணுதாஹி - அதுருத்திரனோ, பிரம்மாவோ என்கிற ஸந்தேஹமானது, வுநராவிந வுபூணிதா - மறுபடியுமிருக்கிறதில்லை.

(3) நிஸு - என்பதற்கு ஸமயில்லை யென்று பொருள். இதனால் மேற்பட்டதயில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. இந்த ஜனாரத்துக்கு எதிரான ஜனாரமும், அதைப்போக்கும்படியான ஜனாரமும் இல்லை என்று கருத்து.

6-வது பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம்.

அவ— இதுவரையில் எம்பெருமானான தத்துவம் பொதுவான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டது. அது இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது:—

சூதெக்யம் ஷெவதெக்யம் திருகஸயிமதா து
யுதெக்யம் துயாணாநிநுநெசுஸ்யபூதிதாநிநிவ
ணவணிகீராடிபதெ ந ஸதஃ | துயுநெநெரெகக
நெணஸதநுமணநிநுயுஸஸுமெவாநிநிஸு ஸ்ரீர
நாராயணைநம் வதிரவிதநுமேகிஷா மூக்த
ஹொமீ ||

|| கசு ||

(ப-ரை) சூதெக்யம் - ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்று,
ஷெவதெக்யம் - தேவதைகளெல்லாம் ஒன்று, திருகஸயிமதா
துயுதா - பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய த்ரிமூர்த்தி
கள் ஸமர்கள், துயாணாடி நெக்யம் - த்ரிமூர்த்திகளும் ஒன்று,
சுநுசு நெஸ்யபூம் - இவர்களைக் காட்டிலும் வேறான ஒரு
வன் ஸர்வான், உதாடி - என்று சொல்லுவது முதலிய, சுதி
புணவணிகீ - அறிவில்லாதவர்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை
களை, ஸதஃ - (இது ஸாரம், இது ஸாரமல்ல என்று இவை
களைப் பிரித்து அறியக்கூடிய) பெரியோர்கள், ந சூடிபதெ -
ஸரியானவை என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. வணககநெண் -
ஓமீ விதமாய்ச்சொல்லுகிற, துயுநெண் - உபநிஷத்துக்களா
லும், தநுமண - அவைகளோடு ஒத்திருக்கிற, மெவாஸு
மெவாநிநி - மது, வியாஸர் முதலானவர்களுடைய ஸூக்தி
களாலும், சுவிதநு - எல்லா வற்றையும் தனக்கு உடம்பாக
உடையவனாகவும், மூகிஷ - மோகத்தைக்கொடுக்கிறவனாகவும்,
மூக்தஹொமீ - முக்தர்களால் அதுபவிக்கக் கூடியவனாயிருக்
கிற, ஸ்ரீரநு நாராயண - லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கிற நாரா
யணனே, நம் - நமக்கு, வதி - சேஷி.

(கருத்து) பரதேவதையைத் தெரியாதவர்கள் வெவ்வேறுகச்
சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பெரியோர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவ
தில்லை. வேதம் முதலான பிரமாணங்களைக்கொண்டு லக்ஷ்மியோடு
கூடிய நாராயணனே பரதேவதை என்று பெரியோர்கள் தீர்மா
னம் செய்கிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) ஆத்மா என்கிற தத்துவம் ஒன்று என்பது
யாதவப்பிரகாசன் மதம். சேதநம் என்றும், அசேதநம் என்றும்

ஈசுவரன் என்றும் பிரிவுகள் இல்லை. ஒரு அவஸ்தையில் ஸத்து என்கிற ஒரே திரவியமாயிருக்கிறது. இன்னொரு அவஸ்தையில் அதுவே மூன்றாகக் காணப்படுகிறது. இது அவன் மதம். இதைக் கண்டிப்பதாலேயே பிரம்மம் ஒன்றேயிருக்கிறது என்கிற சங்கரமதமும், பிரம்மாவும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்கிற பாஸ்கரமதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன. ஷெவதெக்யம்—என்பது பிரம்மா, ருத்திரன், இந்திரன், அக்கினி முதலானவர்களுக்கு ஒரே ஆத்மா உடம்புகள் மாத்திரம் வேறு என்கிற மதம். தேவதைகளுக்கு வெவ்வேறு ஆத்மாக்களிருந்தாலும், பிரம்மாவும், ருத்திரனும் விஷ்ணுவும் ஜ்ஞாநத்தாலும், சக்தியாலும், மற்ற குணங்களாலும் ஸமம் என்று ஒரு மதமுண்டு. இந்த மூன்று பேர்களுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்று; ஒருவனை மூன்று விதமாய்த் தோன்றுகிறான் என்று ஒரு மதம். இந்த மூன்று பேர்களுக்கும் மேற்பட்டவனாய் பரமசிவன் என்று ஒரு தேவதையிருப்பதாக ஒரு மதம்; இது சைவர்களின் மதம். சுலோகத்தில் “ஆதி” என்கிற சொல்லால் வேறு மதங்களும் இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. அவைகளாவன— த்ரிமூர்த்திகளில் ப்ரம்மாவே பரதேவதை என்றும், ருத்திரனே பரதேவதை என்றும், பிராட்டியை விட்டு நாராயணனே பரதேவதை என்றும்.

(2) “சுவிதூதநா” என்பதால், வேதத்தில் ஜகத்காரணத்தையும், உபாஸநங்களையும் சொல்லுகிற இடங்களில் ருத்திரன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்கள் நாராயணனுக்கு உடம்புகளாயிருப்பதால், அவர்கள் பரதேவதை அன்று, அவர்களுக்கு ஆத்மாவான நாராயணனே பரதேவதை என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) தேவதை என்பது ஒரு ஜீவனால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவன் வேண்டிவதைக் கொடுக்குமவன். தேவதைகளுக்குள்ளே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன் நாராயணனையாகையால் அவனே பர - எல்லாருக்கும் மேலான, தேவதை.

(4) “சுநிபுண” என்கிற சொல்லுக்கு, நல்ல யுக்திகளைக் கொண்டு விசாரிக்காதவர்கள் என்று பொருள். இதனால் சீழை சொன்ன மதங்கள், அப்படி விசாரிக்கப்பட்டவைகள் அன்று என்று கருத்து.

(5) உம்முடைய மதம் இப்படி விசாரிக்கப்பட்டதோ என்கிற கேள்விக்கு ‘ஸஹோ’ என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. இது ஸாரம், இதில் ஸாரமில்லை என்று பிரித்து அறிய சக்தியுள்ளவர்கள் தம்முடைய மதத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து.

(6) நீர் சொல்லுவதற்கு என்ன பிரமாணம் என்கிற கேள்விக்கு “சூயுநெஹொககநெணோ” என்கிற சொற்கள் பதில் சொல்லுகின்றன. இதற்குப் பிரமாணங்கள் வேதாந்தங்கள் என்றும், பன்மைச் சொல்லாலே எல்லா உபநிஷத்துக்களும் இதையே சொல்லுகின்றன என்றும், அவைகளுக்குள்ளே இந்த விஷயத் தால் ஒரு விரோதமில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(7) லைங்கம் முதலான புராணங்கள் வேறு விதமாய்ச் சொல்ல வில்லையா என்பதற்கு ‘தஜநுமுண’ என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. வேதமொன்றே பிரமாணமாகையால், அதற்கு விருத்தமானவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும், லைங்கம் முத லானவைகள் வேதத்துக்கு விருத்தங்களாய் இருப்பதால், அவை கள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும் கருத்து. உபநிஷத்துக்க ளுக்கு ஒத்து இருப்பதால் மதுஸ்மிருதியும், மஹாபாரதமும் பிர மாணங்கள். “ஔவெஹாகிவி” என்பதால், ஸ்ரீமத்ராமாயண மும், விஷ்ணுபுராணமும், பூரீபாகவதமும், சௌநகஸ்மிருதியும் பிரமாணங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ— நாராயணனே பரதேவதையாகையாலே அவனைத் தவிர, வேறொருவனையும் எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு ரக்ஷகன் என்று எண்ணக்கூடாதென்று காட்டுவதற்காக அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்—

ஐநவடிஹுவநாடிஸாநஜெத்ராஸநஸ்ய

ஷநுமதநிஜவாதஃ நஸுரெஷீஸரெஷு |

வரிவிதநிமஹாஃ வஸுதி ஸ்ரீஸஹாயம்

ஐமதி மதிவேடிஷாஹுரெ ஐஹுரெகஃ || || கள ||

(புரை) ஐநவடி - தேசங்கள், ஹுவந - உலகங்கள், சூடி - இவைமுதலான, ஸாந - இடங்களில், ஜெத்ராஸநஸ்யஷு - அவைகளில் உள்ளவர்களை ஆளுவதற்குத் தகுந்த ஸிம்ஹாஸநம்

களிலிருந்த, ஸாஸுரெஷு - ஈசுரர்கள், சுநமதஜிவா
தடும் - தங்களுடைய கதைகளும் தங்களுடன் போகும்படி
ஸாஸுரெஷு - நாசத்தையடையும் போது, சுவிஷ்ணுஷுரெஷு
அவித்யை நிறைந்திருக்கிற, ஜமகி - இந்த உலகத்தில், வரி
விதகிமஜானஹ் - வேதாந்தங்களை அடிக்கடி படிக்கிற, வனகஃ
ஜனஃ - ஒரு ஜந்துவானவன், ஸ்ரீஸஹாயம் - ஸ்ரீமந்தாராய
ணனை, மதிம் - ரக்ஷகனாக, வஸ்யுகி - பார்க்கிறான்.

(கருத்து) உலகத்தில், தங்களுக்கு ரக்ஷகராக வெவ்வேறு
ஜீவன்களை அறிவில்லாதவர்கள் தேடுகிறார்கள், அவர்களில் சிலர்
தேசத்திற்கு அதிபதியான ராஜாவை; சிலர் மூன்று உலகங்க
ளுக்கும் அதிபதியான இந்திரனை; சிலர் அண்டத்திற்கு அதிபதி
யான பிரம்மாவை. இந்த அதிபதிகள் எல்லாரும் தங்களுடைய
காலங்கள் முடிந்தவுடன் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுடைய
கதைகளும் அவர்களுடன் பின்னாலே போய்விடுகிறது. ஆகையால்
அவர்களைத் தங்களுக்கு ரக்ஷகராக எண்ணுவது பிசகு. உபநிஷத்
துக்களை நன்றாய்ப் படித்தவன் ஸ்ரீமந்தாராயணனையே ரக்ஷகனாகத்
தேடுவன். உலகத்தில் அவித்யைபினால் வெகு ஜநங்கள் மயங்கி
இருந்த போதிலும் இதைத் தெரிந்தவன் ஒருவனாவது இருப்பன்.

குறிப்பு - (1) ஜநவடி என்றும், ஹவந என்றும் பிரித்
துச்சொன்னதாலே, ஒரு தேசத்தின் அதிபதிக்கு வேறு தேசத்
திலும், ஒரு லோகத்தின் அதிபதிக்கு வேறு உலகத்திலும், ஒரு
அண்டத்தின் அதிபதிக்கு வேறு அண்டத்திலும் அதிகாரமில்லை
என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) “நெஜித்ராஸநஸ்யுஷு” என்று சொன்னதால், அந்த
அந்த அதிபதிகளுக்குத் தங்களுக்குத் தகுந்த அதிகாரத்தைச்
செலுத்துவதற்காகவே அவர்களுக்கு ஸிம்மாஸனம் கிடைத்திருக்
கிறது, அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தினால் அவைகள் வந்ததன்று
என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) இந்த உலகத்து ராஜாவோடும், இந்திரனோடும் சேர்த்து
பிரம்மாவைச் சொன்னதினால், குறித்த காலம் போனவுடன்
மற்றவர்களைப்போல அவனும் போய்விடுகிறானென்று காட்டப்
படுகிறது. ஆகையால் அவன்பரதேவதை அன்று என்று ஏற்படுகிறது.

(4) இங்கு அவித்யை என்பது ஓருவன் முன் செய்த கர்மம்- அதனால் ஓருவன் வேதாந்தங்களைப் படிக்காமலும், ரக்ஷிக்கத் தகுதியில்லாதவனை ரக்ஷகனாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்.

(5) 'வஸூதி' என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே நாராயணனையே ரக்ஷகனாக எண்ணுகிறவனை நாம் இப்போதும் பார்க்கிறோம். முன் காலத்திலும் அப்படிப்பட்டவன் இருந்தான். இனிமேலும் இருப்பன் என்று காட்டப்படுகிறது.

(6) ஒருதடவை வேதாந்தங்களைப் படிப்பது போதாது என்றும், அதை அடிக்கடி படிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவனுக்குத்தான் உண்மையான அர்த்தம் தெரியுமென்றும் "வாரிசித" என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது.

7-வது முமுகுஷ்வாதிகாரம்.

அவு— இப்படி நான்கு அதிகாரங்களால், தத்துவங்களைச் சொல்லி மேல் ஆறு அதிகாரங்களால் உபாயங்களை விசாரிக்கிறார். அவைகளில் இந்த அதிகாரத்தில் முமுகுஷுவின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

காயாவதடாநு ப்ரக்யதீவிக்யதீஃ காரிஹொமெஷு ஷொஷாநு ஜாயாமதட்ப்ரக்யதீஹிரிதொஹிஷுஷுஃவாநுஹிதி |

யாயாதய்யுஃ ஸ்வரநியதம் யது ஶிவ்யம் வஹம் தக்

காராக்ஷுஃ வவூரவி விஶு கவ்யதீக்ஷத வஹ்ய || ௧௮ ||

(ப-ரை) காயாவதடாநு - சுழல்கன்போல் திரும்பித் திரும்பி வருகிற காலங்களையும், ப்ரக்யதீவிக்யதீஃ - பிரகிருதியையும், அதிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகளையும், காரிஹொமெஷு ஷொஷாநு - இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் இருக்கும் போகங்களில் தோஷங்களையும், ஜாயாமதட்ப்ரக்யதீ - நெருப்பு நிறைந்த குழிபோலிருக்கும், ஹிரித - பாபங்களுக்கு, உஹிஷு - பலன்களான, ஷுஃவாநுஹிதி - துக்கத்தின் அதுபவத்தையும், ஸ்வரநியதம் - தன்னிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும், யாயாதய்யுஃ - உண்மையான ஸ்வபாவத்தையும், யக் தக் - பிரஸித்தமான, ஶிவ்யம் வஹம் உ - பரமபதத்தையும், காராக்ஷுஃ -

ஜெயில்போலிருக்கும், வவூரவி - உடம்பையும், விடிநு - அறிகிற, கூ - எவன், வஸூ - கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதை, திதிக்கெத - பொறுப்பன்.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தில் சொன்னவைகளை உள்ளபடி தெரிந்த எவன் தான் கர்மபந்தத்தைப் பொறுப்பன், ஒருவனும் பொறுக்கமாட்டானென்று கருத்து.

(2) காலத்தைச் சுழலாகச் சொன்னதால், அதில் அகப்பட்டவன் அடிக்கடி பிறந்து, கிழத்தனத்தை அடைந்து இறந்துபோகிறான் என்றும், வருஷாருபமான காலமானது வெயிற்காலமாயும், மழைகாலமாயும், குளிக்காலமாயும் இருந்து வருத்தத்தை உண்டு பண்ணுவதுபோல், பிறப்பு முதலானவைகளால் அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபணுகிறதென்றும், இதற்கு ஓய்வு கிடையாதென்றும், அதிலிருந்து தன் இச்சையால் வெளிக்கு வரமுடியாதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரகிருதியானது பிரளயகாலத்தில், ஜீவனுடைய குணமான ஜ்ஞாந்தை மிகவும் சுருங்கும்படி செய்து அவனை அறிவில்லாததைப்போல் செய்கிறது.

(4) 'விக்ரஹீ' என்பதால், பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகள் ஜீவனுக்கு உடம்பு முதலானவைகளாயிருந்து, அவனுடைய அறிவைக் குறைத்துப் பலவிதங்களான தொந்திரவுகளைச் செய்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) விஷயபோகங்களின் தோஷங்கள் மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(6) “யாயாதயூ” என்பதால், தனக்கும், எம்பெருமானுக்கும் இருக்கும் உறவும், அதனால் அவனுக்குக் கைக்கரியம் செய்வதாகிய பாக்கியத்தை அடையக்கூடியதான தனக்கு இயற்கையான இருப்பும் காட்டப்படுகிறது.

(7) “யதூ” என்பதால், முன் சொன்ன குற்றங்கள் பரமபதத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்றும், எல்லா நல்ல விஷயங்களும் இருக்கின்றன என்றும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பிரஸித்தி காட்டப்படுகிறது.

(8) உடம்பைச் சிறையாகச் (ஜயிலாக) சொன்னதால், ராஜாவின் பிள்ளை சிறையில் இருப்பதுபோல், நித்தியஸூரிகளோடு கூட

இருக்கத்தகுந்த தான் இந்த உடம்பிவிருக்கிறனென்றும், அதினால், அவனுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய கைங்கரியத்திற்குத் தடை உண்டாயிருக்கிறதென்றும், மோக்ஷதசையில் ஒரு சரீரமோ, பல சரீரங்களோ எடுத்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பது இப்பொழுது முடியாதிருக்கிறது என்றும், சேஷியான எம்பெருமானுடைய விருத்தாந்தங்களை இப்போது அறியமுடியாதென்றும், இருக்கிற இடத்தினுடைய பலவிதக்குற்றங்களினால் அதிக அருவறுப்பாயும் பொறுக்கமுடியாததாயும் இருக்கிறதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(9) இதனால் முழுகு என்பவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து பாபங்களைச் செய்யாமல் காம்ய கர்மங்களில் வெறுப்புள்ளவனாய், பரமபதத்திற்குப் போவதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவனாய் அவ்விடம் போவதற்கு உபாயத்தைச் செய்யத் துடிப்பன் என்று ஏற்படுகிறது.

அவ:— ஒருவன் கீழ்ச் சொல்லியபடி முழுகுவாக ஆவதற்கு முக்கியமான காரணம் எம்பெருமானுடைய ஸஹஜகாரூண்யமென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

விஷயம் வெஹிஷ்வயபுந யீரோ வெஹிவிஷயாதகம்
வரிநிதரஸஸூதபூவியபூயஸவராஜம் !

நிரவயிஹாநந் ப்ரஹ்மநாமுதிசுகுதபிஹவீ

ஜமதிஹவிதா லெவாஸு கஸிஜிஹாவிதஸம்ஸுதிஃ ||

(படரை) ஜமதி - உலகத்தில், கஸிஷு யீரஃ - கலக்கமுடியாத மனதைஉடைய ஒருவன், வெஹிவிஷயாதகம் - ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற விஷயங்களாகிய, விஷயம் - விஷத்தோடுகலந்த தேனை, வெஹிஷ்வயபுந - தள்ளிவிட்டு, வரிநிதரஸ - கொஞ்சமான ஸுகத்தை உடைய, ஸூதபூவிய - தன்னை அறிந்து ஸுகப்படுவதில், அதாவது— கைவல்யமென்கிற அதுபவத்தை அடைவதில், பூயஸவராஜம் - பிரயாஸத்தை விட்டவனாய், நிரவயி - அளவில்லாத, ப்ரஹ்மநந் - மிகுந்த ஆரந்தத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய, ப்ரஹ்ம

நூலுதி - எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில், கூடாது
ஹீ - மிகுந்த ஆவலுள்ளவனாய், லெடிவாஃ - எம்பெருமானு
டைய அநுக்கிரஹத்தினால், ஜிஹாலிதலாஸ்யதிஃ - ஸம்ஸாரத்
தை விடவேண்டுமென்று ஆசையுள்ளவனாய், ஹிதா - ஆவன்.

(கருத்து) துக்கத்தீதாடு கலந்த விஷயஸூகங்களையும், இப்படித் துக்கத்துடன் கலக்காமல் ஆத்மாநுபவம் முழுவதும் ஸூகமாயிருந்தாலும், அது கொஞ்சமாயிருப்பதால் அதையும் தள்ளிவிட்டு, இவைகளுக்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கிற, அதாவது- துக்கத்துடன் கலப்பில்லாமலும், அளவில்லாததாயும் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவனாய் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்ப ஒருவன் ஆசைப்படுத்துவதற்கு பிரதான காரணம் எம்பெருமானுடைய அநுக்கிரஹமே.

குறிப்பு:— ஒரு மலையைக் கல்வி எலியைப் பிடிப்பதுபோலாகும் ஆத்மா நுபவத்திற்குப் பிரயாஸப்படுவது.

8-வது அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்.

அவ:- இதில் முழுக்ஷுவான அதிகாரிகள் இருவர்களுன்று
காட்டுகிறார்:-

சே-சேக்கூடுகெய் து-தெய்ய ஸதி உ யோவிஞ்சாடிஷம் யயரா
வ்யவஸ்யா ஸம்ஸரிஜ்யுகிவிஸெநெண விஷுஷாடீ !
விக்ரெபுத ந்யாவெ ஸ்யூதிரிதாவிஞ்சாவஸ் உ தயா
நியத்ரா வெயாத்யம் நியயிது-தெவம்ப்ருஹதிக்||

(படரை) விடிவுஷா - பிரம்மவித்யையைச் செய்யும் அதி
காரிகளுக்கு, ஐஐஐக்கூடுகெ- மோக்ஷவேண்டுமென்கிற ஆசை
யானது, துஷெ ஸதி உ - ஓரேவிதமாயிருக்க, சுயிக்ருதிவி
ஸெஷெண - அதிகாரபேதத்தாலே, ஐயுவிடிவாடிஷா - மது
வித்யை முதலானவைகளில், யயா - எப்படி, வுவுவஸா இவன்
இதைச் செய்யவேண்டியது, இன்னொருவன் வேறொன்றைச்
செய்யவேண்டியது என்கிற ஏற்பாடு, ஸாஸிஷுதி - கிடைக்கி
றதோ, தயா - அப்படியே, நூஸெ - பிரபத்தியிலும், உத

ரவிஜ்யோஸு உ - வேறு வித்யைகளிலும், ஸ்ரீதிஃ- இருப்பா
னது, விக்ஷேப - அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி வேறுபடுகி
றது. நியத்யாஃ - அதிருஷ்டத்தினுடைய, வெயாத்யம் - இஷ்ட
படி நடக்கும் ஸ்வபாவமானது, வளவம் நியதியிதம் - இப்
படி வியவஸ்தை பண்ணுவதற்கு, பூலவதி - சக்தியுள்ளதாக
இருக்கிறது.

(கருத்து) பிரம்மவித்யைகளில் சிலவற்றால் ஒருவன் வஸு
முதலான தேவக் கூட்டங்களில் சேர்ந்து ஸுகத்தை அதுப
வித்து, பிறகு மோக்ஷம் அடைகிறான். சிலவற்றால் நேராகவே
மோக்ஷம் பெறுகிறான். இரண்டு பேர்களுக்கும் மோக்ஷம் வேண்டு
மென்கிற ஆசை ஒன்றுயிருக்கிறது. ஆனபோதிலும், அவர்களு
டைய ஆசைக்குத் தகுந்தபடி இந்த பேதம் ஏற்படுகிறது. ஆகை
யால் மோக்ஷத்தை மாத்திரம் வேண்டுகிறவன் தகாவித்யை முத
லானவைகளைச் செய்யவேண்டியது. மோக்ஷத்தோடு வேறொன்றை
ஆசைப்படுகிறவன் மதுவித்யை முதலானவைகளைச் செய்ய
வேண்டியது. இப்படியே ஒரு முழுக்ஷம் பிரபத்தியைச் செய்து
அதினால் பக்தி செய்வதற்கு விரோதிகளைப் போக்கி பக்தி வழி
யாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான். மற்றொருவன் பக்தி யில்லா
மலே மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இருவருக்கும் மோக்ஷத்தில்
ஆசை ஸமம். ஆனபோதிலும் ஒருவன் ப்ராபத்தம் என்கிற கர்
மம் முழுவதும் போனபிறகு மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறான்.
மற்றொருவன் அவைகளும் போய் உடனேயோ அல்லது, இருக்
கும் உடம்பு போனபோதோ மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறான்.
ஆகையால் அவர்கள் செய்யவேண்டிய உபாயங்கள் வெவ்வேறாக
இருக்கின்றன. இப்படி வெவ்வேறான ஆசையிருப்பதையும், மற்ற
ொருவனுக்கு அப்படி இல்லாமையையும் செய்கிறது அவர
வர்களுடைய அதிருஷ்டம். அதை ஏன் இப்படி செய்கிறாய் என்று
கேட்க ஒருவனுக்கும் அதிகாரமில்லை.

அவ:— கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு அதிகாரிகளுக்கு எந்த
விஷயத்தில் ஸாம்மியமும், எந்த விஷயத்தில் வேறுபாடும் இருக்
கிறதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவனாடிநெடுஷாந் ந லிஸதி ஸுகுநொ நிஜிவடி

பூவனஸு டெயா ஸுஅரிதவரீவாகுவிடிபா |

விஹெந பூவிஹஜநஸுஹகெஸு விஹு

வாஸுஸு பூவிஃ வரிபிதாஸா ஜீவிதடிஸா ||

(ப-ரை) ஸுகுநஃ - மோக்ஷங்கொடுக்கிற எம்பெருமான், பூவனாடி சுநெடுஷாந் - பிரபத்தி பண்ணினவனைக் காட்டிலும் வேறானவர்களுக்கு, நிஜிவடி - தன்னுடைய இடத்தை, ந லிஸதி - கொடுக்கிறதில்லை. பூவனஸு - பிரபந்தர்களோ, ஸுஅரிதவரீவாகுவிடிபா - அவர்கள் செய்த புண்ணியங்களின் பலன்களின் வேறுபாட்டாலே, டெயா - இரண்டு வகைப்படுவார்கள், ஹகெஸு - அவர்களுள் ஒருவனுக்கு, விஹெஹ - தாமதித்து, பூவிஃ - அடையவேண்டியது வரும். ஹஜநஸுஹ - எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணுகிற ஸுகமானது, விஹு - அதிகம். வாஸு - மற்றொருவனுக்கு, ஸுஸுபூவிஃ - சிக்கிரம் பலன் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஜீவிதடிஸா - இங்கே இருக்கும் காலமானது, வரிபிதாஸா - குறைந்த ஸுகத்தை உடைத்தாயிருக்கும்.

(கருத்து) பக்தன் பிரபந்தன் என்கிறஇரண்டு அதிகாரிகளும் பிரபத்தி செய்தே மோக்ஷத்தை அடையவேண்டியது. இந்த விஷயம் இருவருக்கும் ஸமம். பிரபந்தனைத் தவிர, வேறொருவனுக்கும் எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிறதில்லை. ஒருவன் பக்தனாகவும், மற்றொருவன் பிரபந்தனாகவும் ஆவதற்குக் காரணம் அவனவன் செய்த புண்ணியத்தின் பலன். ஆனால், மோக்ஷம் அடைவதில் பக்தனுக்குத் தாமதம் உண்டு, பிரபந்தனுக்கு அது கிடையாது. பிரபந்தன் உடனே இந்த சரீரத்தைவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டால், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் உடனே கிடைக்கும். இங்கே கொஞ்ச காலம் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்தனுக்குக் கைங்கரியம் உடனே ஆரம்பித்தபோதிலும், அதினாலுண்டாகும் ஆனந்தமானது கொஞ்சமாயிருக்கும். பக்தனுக்கோ எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணுவதில் மிகுந்த ஸுகமுண்டு.

9-வது உபாயவிபாகாதிகாரம்.

அவ:— உபாயமானது இருவகைப்படுமென்றும், அவைகளுள் பலனைக் கொடுப்பதாலே, எம்பெருமானும் அதுக்கிரஹம் பண்ணவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை எம்பெருமானுக்கு உண்டுபண்ணுவதால்- பக்தியும் பிரபத்தியும்- உபாயங்களென்றும், எம்பெருமானே முக்கியமான உபாயமென்றும் முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

உவாயம் ஸுபூரவெருவநிஷ்டயீதஸு ஹவாநு

பூஸநெதூ தஸ்யோக்தே பூதிவடிநநிடியூஸநமதீ |

தடிாரொஹம் வுஃஸஸுக்ருதவரிவாகெண ஶஹதா

நிடிாநம் ததூாவி ஸுயஸிவிநிபூணநிவுணம் || ௨௨ ||

(ப-ரை) ஸம் ஹவாநு - அந்த பகவான், ஸுபூரவெரு - தன்னை ஒருவன் அடைவதற்கு, உவாயம் - உபாயமாக, உவநிஷ்டயீதம் - உபநிஷத்துக்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். பூவடிநநிடியூஸநமதீ - பிரபத்தி பக்தி என்கிற ஜ்ஞாநங்கள், தஸு - அந்த எம்பெருமானுடைய, பூஸநெதூ - பிரஸாதமுண்டாவதற்காக, உக்தே - உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வுஃஸம் - ஒருவனுடைய, (ஒருவன்) தடிாரொஹம் - அந்த பக்தி பிரபத்திகளைச் செய்வதானது, ஶஹதா - பெரியதான, ஸுக்ருதவரிவாகெண - புண்ணியத்தின் பலத்தினாலே, உண்டாகிறது. ததூ. சுவி - அந்த உபாயங்களைச் செய்வதிலும், சுவிவிநிபூணநிவுணம் - எல்லாவற்றையும் செய்யஸமர்த்தனான எம்பெருமான், ஸுயம் - தானே, நிடிாநம் - காரணம்.

(கருத்து) முமுகுஷுவுக்குக் கேட்கும் பலனைக் கொடுப்பதாலே எம்பெருமானே உபநிஷத்துக்கள் உபாயம் என்று சொல்லுகின்றன. முமுகுஷு அநாதிகாலமாக எம்பெருமான் சொன்னவைகளைச் செய்யாமலும், செய்ய வேண்டாமென்பவைகளைச் செய்ததாலும், அவனைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, முமுகுஷு

வுக்கு அதுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணமுண்டாவ தற்காக பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ முழுக் கூட செய்யவேண்டு மென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் அவை களும் உபாயங்கள். அவைகளிரண்டும் ஜ்ஞாநவிசேஷங்கள். இவன் முன்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்த ஒரு புண்ணியத்தினால் சொன்ன உபாயங்களைச் செய்கிறான். அப்படி அவனைச் செய்யும் படி பண்ணுவதும் எம்பெருமான் தான்.

குறிப்பு:— (1) 'ஹி' என்பதால், எம்பெருமான் மிகுந்த கருணையுள்ளவனென்றும், அவன் எல்லாருக்கும் சேஷி என்றும், அவன் ஒருவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினால், அவனை ஒருவனும் தடுக்கமுடியாதென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லு கிற பொருள் காட்டப்படுகிறது. கருணையினாலேயே ஒருவனை ரக்ஷிக்கிறான்; சேஷியானதாலே ரக்ஷிக்கவேண்டியவன்; ஸ்வதந் திரனாகையாலே ரக்ஷிக்க சக்தன்.

(2) உபநிஷத்துக்களில் ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷம் வரும் என்று சொல்லுகிறபடியினாலேயும், பக்தி ஜ்ஞாநமாயிருப்பதாலே யும், அதில் ஸ்தாநத்தில் விதிக்கப்பட்ட பிரபத்தியும் ஜ்ஞாநமா கவே இருக்கவேண்டியது. இதைக் காட்டுவதற்கு, 'மதீ' என் கிற சொல்லைச் சுலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது. இந்தச் சொல் லின் பகுதி (யாதௌ)க்கு ஜ்ஞாநம் என்கிற அர்த்தமுண்டு.

(3) இங்கு புண்ணியமென்று சொன்னது ஒருவன் அறியாம லும் புண்ணியம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் செய்கிற ஒரு வேலை. கீரைப்பாத்தியில் ஒரு துளவிச் செடி இருப்பதை ஒருவன் அறியாமலும், அதுக்கு ஜலம் பாய்ச்ச வேண் டிமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் கீரைப்பாத்திக்கு ஜலம் பாய்ச்ச கிறான். அது துளவிக்கும் பாய்கிறது. இதை எம்பெருமான் ஒரு புண்ணியமாகக் கணக்கிடுகிறான். இது யாதிருச்சிக ஸுகிருதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ செய்தபோதி லும் அதை எம்பெருமானே செய்விக்கிறான். யாதிருச்சிகமான புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அவனைக் கடாஷித்து, படிப்படியாக ஒரு ஆசாரியனிடம் கொண்டுவந்து விட்டு, அவனி டம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முதலியவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு பக்தி

பிரபத்திகளைச் செய்யும்படி செய்கிறான். அந்தக் காரணத்தினாலேயும், பலன் கொடுக்கிறவன் எம்பெருமானே யாகையாலேயும் அவனே முக்கியமான உபாயம்.

(5) பக்தி பிரபத்திகள் செய்வதற்கு முன்பே எம்பெருமான் இருப்பதாலே அவன் ஸித்தமான உபாயம். பக்தியும் பிரபத்தியும் செய்யப்படுவதால் ஸாத்யங்களான உபாயங்கள்.

அவ்— ஸாத்யங்களான உபாயங்களில் சிலவற்றுக்கு ஒரே ஆகாரமிருக்கிறது என்றும், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்கள் இருக்கின்றன என்றும், அதையே புத்திமான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கடைகி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

கஜே ஜ்ஞாநஜீவாஸநம் உ ஸராணவ்ஜிதீ லாவ
ஸூதாநு ஸநாநாநவவமுலாபநவியள ஸகாரகா
காரகாநு | லகஜ்ஞாநிபொமஸம்ஹுதவ்யுஹூவா
நுஹாவாநிபாநு ஸஜீக்ஷ் ஸ்ரேக்ஷு ஸராணுஸாரயி
மிராஜிநெ ரஜிநெ வுயாஃ || உந ||

(ப.ரை) கஜே - கர்மயோகம், ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞாநயோகம், உவாஸநம் உ - பக்தி என்றும், ஸராணவ்ஜிதீ உ - பிரபத்தி என்றும், ஸவவமுலாபநவியள - மீமாஞ்சத்துக்கு உபாயமாக விதிப்பதில், ஸவஸூதாநு - விஷயங்களாய் இருப்பவைகளும், ஸகாரக - ஒன்றை நடுவில் வைத்துக்கொண்டும், ஸகாரகாநு - ஒன்றை நடுவில் வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பவைகளும், லகஜ்ஞாநிபொம - ஒரு ஆகாரமுள்ளதாயும், இரண்டு ஆகாரமுள்ளதாயுமிருப்பதால், ஸம்ஹுத - உண்டுபண்ணப்பட்ட, வ்யுஹூவ - வேறுபாட்டை உடையதென்கிற, ஸநுஹாவாநு - பெருமையை உடையவைகளுமான, ஸூதாநு - இந்த நல்ல உபாயங்களை, வுயாஃ = ஸாராஸாரத்தை அறியக்கூடியவர்கள், ஸஜீக்ஷ் ஸ்ரேக்ஷு - நன்றாகப் பார்த்து, ஸராணுஸாரயி - சரண்யானை அர்ஜுநனுக்கு ஸாத்யம் பண்ணின எம்பெருமானுடைய, மிராஜிநெ - உபதேசவார்த்தைகளில் கடைசியான சரமஸ்லோகத்தில், (அதில் சொல்லியிருக்கிற பிரபத்தியில்) ரஜிநெ - பிரீதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) கர்மயோகம் முதலானவைகளும், பிரபத்தியும், மோக்ஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாயங்கள். அவைகளில் கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியின் வழியாகப் பலனைக் கொடுக்கும். பிரபத்தியானது பக்திவழியாகவும், பக்தி இல்லாமலும் பலனைக் கொடுக்கும். ஆகையாலே கர்மயோகத்திற்கும் ஜ்ஞாநயோகத்திற்கும் ஒரே ஆகாரமுண்டு. பக்திக்கும் அப்படியே. அது பலனை நேராகக் கொடுத்தபோதிலும், அது வேறொன்றுக்கு ஸாதநமாக இருப்பதில்லை. பிரபத்திக்கோ கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு ஆகாரங்களுமுண்டு. இதிலுடைய இந்தப் பெருமையைக் கண்டு தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியையே கொண்டாடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) “உவாஸநம் வ” என்கிற சகாரத்தினால் கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் ஒரு கூறு என்றும், ‘ஸ்ரானவ்யஜ்ஜா உதி வ’ என்பதால், அது வேறு கூறு என்றும், காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஸநாமடாநு” என்பதால், பக்தியும், பிரபத்தியும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவது துர்வாதங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரபத்தி என்று சொல்லாமல், “மிராஜிஷெ” என்று சரமசுலோகத்தைச் சொல்லுவதால், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக்கின்றன என்பதற்கு, சரமசுலோகமே பிரமாணம் என்று காட்டப்படுகிறது. அதின் பாஷியத்தில் இரண்டாவது யோஜனையில் அது பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பது சொல்லப்படுகிறது. அது நேராகவே உபாயமென்பது பிரஸித்தமானது. கத்யத்திலும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

(4) கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மேலே பக்தியோகம் வேண்டும். பக்தியோகம் பண்ணுகிறவனுக்கு அது உண்டாவதற்கு கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் வேண்டும். பிரபத்திக்கு நேராகவும் பலன் கிடைக்கும். தனக்கு உதவியாக வேறொன்றையும் வேண்டுகிறதில்லை. இது மற்றவைகளுக்கு இல்லாமல் பிரபத்திக்கு மாத்திரமுள்ள பெருமை. ஆகையால்தான் தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியைக் கொண்டாடுகிறார்கள். பக்திஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமென்று எண்ணி அன்று.

10-வது பிரபத்தியோக்யாதிகாரம்.

அவ:— அதிகாரத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லி, பிரபத்தியில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

சுயிடுக்ஷெந ஸுபிஷ்டதா சூகதநஹ்ஸுவிணிதா
யிக்ரியா ஸாஸாஷாஜஷஷ்ஜ்யொமநியதாவஸ்யா வ்யவ
ஸ்யாவிதா | ப்ருளதீ ஸவபுஸாரணதா ஹவதஃ ஸுபு
த்யாவி ஸத்யாவிதா ஸத்யாஹிஷ்வ நெமநெஷ்யிக்யு
கிஸவபுஸாஷெ ஸத்யெ || உச ||

(ப-ரை) சுயிடுக்ஷெந - ஒரு பலனில் ஆசையுள்ளவனாய் இருப்பதுடன், ஸுவிணிதா - ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிற, சூகதநஃ - மூன்றுவிதமான ஸ்வரூபத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸுபிஷ்டதா - ஸாமர்த்தியம், சுயிக்ரியா - அந்தந்தப் பலனுக்கு வேண்டிய உபாயத்தைச் செய்ய அதிகாரம். ஸாஸாஷாஜ - அதுவும், ஸஷாஜ - ஏழு அங்கங்களோடு கூடிய பக்திக்கும், ஷஷ்ஜ்யொம - ஐந்து அங்கங்களோடு கூடின பிரபத்திக்கும், நியதாவஸ்யா - அதற்கே உள்ள அவஸ்தையை உடையதாய், வ்யவஸ்யாவிதா - இதற்கு இது அதிகாரம், இதற்கு இது அதிகாரமென்று பிரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹவதஃ - எம்பெருமானுடைய, ஸவபுஸாரணதா - எல்லாராலும் பிரபத்தி செய்யத் தகுந்தவனாயிருப்பதானது, ப்ருளதீ - வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸுபுத்யாவி - ஸ்மிருதிகளாலேயும், ஸத்யாவிதா - உறுதி செய்யப்படுகிறது. ஸத்யாஹிஷு - உண்மையைப்பேசு என்பதுமுதலான, நெமநெஷுஹவ - வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களில்போல, ஸவபுஸாஷெ - எல்லாருக்கும் தகுதியான, ஸத்யெ - நல்ல மார்க்கத்தில், அதாவது - பிரபத்தியில், சுயிக்யுதிஃ - அதிகாரம் உண்டு.

(கருத்து) ஒரு பலனுக்கு உபாயமாக ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கு அதிகாரம் - பலனில் ஆசையும், அந்த உபாயத்தைச் செய்வதில் மூன்று பிரகாரங்களை உடைய ஸாமர்த்தியமும். மூன்று

பிரகாரங்களாவன— அந்த உபாயத்தை இன்னபடி செய்கிறது என்று உள்ளபடி அறிவதும், அதைச் செய்யத்திறமையும், அதைச் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் இடம் கொடுப்பதும். இவ்விதமான அதிகாரம் பக்திக்கு வேறு, பிரபத்திக்கு வேறு. பக்தி செய்ய பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தாருக்குத் தான் சாஸ்திரம் இடங்கொடுக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு அதில் இடமில்லை. பிரபத்தியை எல்லாரும் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் அது மதி கொடுக்கிறது. வேதமானது, எம்பெருமான் எல்லாருக்கும் உபாயம்; பிரபத்தியால் அடையத் தகுந்தவன் என்று சொல்லுகிறது. அப்படியே எல்லா உலகங்களுக்கும் எம்பெருமான் சரணயன் என்று ராமாயணம் முதலான ஸ்மிருதிகளாலும் உறுதி செய்யப்படுகிறது. பிரபத்தியானது நியாஸவியையை என்று வேதம் அதை விதித்தபோதிலும் சொன்ன பிரமாணங்களால் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது. உதாரணம்— உண்மையைப் பேசு, தாநம் செய் என்று வேதம் விதித்த போதிலும், அந்த தர்மத்தை எல்லாரும் அதுஷ்டிக்க வேண்டியது. அதுபோல இங்கும்.

குறிப்பு— (1) பிரம்மஸூத்திரத்தில் பக்தியானது பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தார் தவிர, வேறு ஒருவராலும் செய்யத் தகுந்தது அன்று என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமான தீர்மானம் பிரபத்திவிஷயத்திலில்லை.

(2) ஸாமர்த்தியத்தின் மூன்று பிரகாரங்களும் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டியது. அவைகளில் ஏதாவதொன்று இல்லாமல் போனால் பக்தி செய்ய அதிகாரமில்லை.

(3) “ஸூத்யே” என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதால், எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதும், அர்ச்சிப்பதும், நமஸ்காரம் பண்ணுவதும் எல்லாருக்கும் தகுந்தவைகள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ:— முதல் சுலோகத்தில் பிரபத்திக்கு அதிகாரம் வேறு என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதைக் கடைசி சுலோகத்தில் விரிவாய் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஊத்யாஹ ஸக்யூவாவஃ ப்ருதிராஹிததா ஸாஸ்த்ரத்
தஃ வயபுஷாஸஃ காமக்ஷவாக்ஷகேஹிதி நியதவஸா
ஹவதஹிஸுதஹிஃ | ஊககித்ராஹியொமவ்யகிஹிஹ
நிஜாயிக்ரியாஸஃஸுயதெ ஸஹஃ ஸ்ரீஸஃ ஸுதந்ருபு
ஹவியிநா ஸக்யெ நியபுஸஹஃ || ௨௫ ||

(ப-ரை) ஊத்யாஹ - பக்தியிலும், அதற்கு உதவியான
கர்மயோகத்திலும், ஜ்ஞாநயோகத்திலும், ஸக்யூவாவஃ -
சக்தி இல்லாமை, ப்ருதிராஹிததா - அவைகளைச் செய்யும்வழி
அறியாமை, ஸாஸ்த்ரத் வயபுஷாஸஃ - அவைகளைச் செய்யத்
தகாதவன் என்று சாஸ்திரத்தினால் விலக்கப்படுவது, காமக்ஷ
வாக்ஷகேஹ - அவைகளைச் செய்வதில் ஏற்படும் காலதாமதத்
தைப் பொறுக்காமை, ஹி - இப்படி, நியதிவஸாஃ - அதி
ருஷ்டவசத்தினால், ஸுதஹி - வருகிற, ஸுதஹிஃ - நான்கி
னாலும், ஊககித்ராஹியொம - அவைகளில் ஒன்றிருப்பதா
லும், இரண்டிருப்பதாலும், மூன்றிருப்பதாலும், நாலுமிருப்ப
தாலும், வ்யகிஹிஹ - அநேகவிதமாய் நன்றாய் பிரிந்திருக்கிற,
நிஜாயிக்ரியாஃ - தங்களுக்கே உள்ள; அதிகாரங்களை உடையவர்க
ளான, ஸஹஃ - பெரியோர்கள், ஸ்ரீஸஃ - லக்ஷ்மீபதியை, ஸுத
ந்ருபுஹவியிநா - பக்தியை எதிர்பார்க்காத பிரபத்தி செய்
வதால், ஸக்யெ - மோகத்தைப் பெறுவதற்காக, நியபுஸ
ஹஃ - ஸந்தேஹமில்லாமல், ஸஃஸுயதெ - அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியைச் செய்யத்தகாமையே பிரபத்திக்கு அதி
காரம். அந்தத் தகாமையானது அதைச் செய்யச் சக்தி இல்லா
மையாலும், அதைச் செய்யும் வழியை அறியாமையாலும்,
அதைச் செய்யத்தருந்தவன் என்று சாஸ்திரம் ஒப்புக்கொள்ளா
மையாலும், பலன் சீக்கிரம் கிடைக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையா
லும் வரும். இவைகளில் ஒன்றிருந்தாலும், இரண்டிருந்தாலும்,
மூன்றிருந்தாலும், நாலுமிருந்தாலும், பிரபத்தியைச் செய்ய
அதிகாரமுண்டு. இப்படித் தங்களுடைய அதிகாரத்தைத் தெரிந்த
பெரியோர்கள் பிரபத்தியையே செய்து எம்பெருமானை அடை
கிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) கீழ்ச்சொன்ன நான்கில், ஒன்றே இருக்கிற வர் நாலு பேர்கள்; இரண்டு இருப்பவர்கள் ஆறு பேர்கள்; மூன்று இருப்பவர்கள் நாலுபேர்கள்; நாலுமிருப்பவர் ஒருவர். ஆகப் பதினைந்து அதிகாரிகள்.

(2) “நிவீபுஸஜா” என்பதற்கு பிரபத்தியில் நமக்கு அதிகாரமிருக்கிறதோ இல்லையோ என்கிற ஸந்தேஹமில்லாதவர்கள் என்று பொருள்.

(3) இப்படி பக்தியில் அதிகாரமில்லாதவனை ‘அகிஞ்சநன்’ என்று சொல்லுகிறது. அகிஞ்சநன் என்றால், ஒன்றுமில்லாத ஏழை. பக்தியோகமே மோகத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லி இருப்பதாலே, அதைச் செய்யத் தகாதவன் ஒரு உபாயமுமில்லாத ஏழைதான். இதனால் பக்தியோகத்திற்கும் அதிகாரம் இன்னதென்று காட்டப்பட்டதாயிற்று.

(4) “ஸனஹஸுபுஸ்யநெ” என்று நிகழ்காலமாகச்சொன்னதாலே இது யுக்தியைக் கொண்டே சொல்லப்பட்டதன்று; பெரியோர்களும் இதை இப்படியே அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

11-வது பரிகரவிபாகாதிகாரம்.

அவ:— பக்தியைப்போல பிரபத்திக்கும் அங்கங்களுண்டு என்றும், அவைகள் பக்தியின் அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு என்றும் காட்டுவதற்காக அங்கங்கள் விஷயமாக முதல் சுலோகத்தை அருளிச்செய்கிறார்:—

உயாமிசுஹஸுபுஸ்யநெ ஹவநவாநு

உயாஹிவ்யாஹோயள ஜமஹிவஜெயபுரியதி ।

ஹவஹஸொஹஸுபுஸ்யநெ ஹவதி ஹநுஸவவஹஸுபு

ஹவதெநுராஹிஷு வாரிகுரவிஸெஷஸுபுஸ்யநெஹஸுபு

(ப-ரை) உயாஹிவ்யாஹோயள - தயைக்கு பெரிய ஸமுத் திரமாகவும், சுலிஹ ஜமஹி - எல்லா உலகத்தையும், ஹவஹஸுபுஸ்யநெ - ஆத்மாவாக உள்ளிருந்து ஏவுகிறவனாகவும், ஹவஹஸொஹஸுபுஸ்யநெ - ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்வதற்கு வித்தனாகவும்

ருக்கிற, ஹவதி - எம்பெருமானிடத்தில், ஹநூர்ஸவவ-
ஷஃ - பரத்தைக் கொடுப்பதையே ஸ்வரூபமாக உடைய, ப்ருவ
தேஃ - பிரபத்தியினுடைய, வாரிக்ரவிஸெஷஃ - அங்கங்கள்,
கபம் - இவைகள் என்றும், உயாநு - இத்தனை என்றும், உஸூம்
ஹுதஃ - இன்னபடி இருக்கின்றன என்றும், லக்யஸு - ஒரு
தடவை, (பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்தில் மாத்திரம்) இருக்க
வேண்டும் என்றும், சுவஸூம் ஹவநவாநு - பிரபத்தியில் கட்டா
யம் இருக்கவேண்டுமென்றும், ஸூகிஸூஸெஷஃ - வேதம் முத
லானவைகளாலே, சூஷிஷு - விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்பு: -(1) அநாதிகாலமாய் குற்றம் பண்ணினவன் எம்
பெருமானிடம் போகமுடியுமோ? கிட்டப்போனாலும், இவன்
பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக்கொள்ளுவனோ? ஆகையால்
பிரபத்திக்கே இடமில்லையே; ஆகையால், அதன் அங்கங்களைப்
பற்றி விசாரம் பண்ணுவானேன் என்கிற கேள்விக்குப் பதிலாக
பிரபந்நனுடைய பரத்தை ஒப்புக்கொள்ள எம்பெருமான் ஸித்த
மாயிருக்கிறான் என்று காட்டுவதற்காக ‘ஹவ்யூஸெஷஃ’
என்கிற விசேஷணம். எம்பெருமான் ஜீவனை இரகசிப்
பதற்காக எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய யாதிருச்சிகஸூகி
ருதத்தை வியாஜமாகக்கொண்டு அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி
அவனை ரகசிக்கிறான். ஆகையால் பிரபத்தியைச் செய்யலாம்.
அதின் அங்கங்களையும் பற்றி விசாரம்செய்யலாம்.

(2) ஏதற்காக எம்பெருமான் ஜீவனை ரகசிக்க இப்படி இடம்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதற்குக் காரணத்தை
“ஹவாஸூஸெஷஃ” என்பது சொல்லுகிறது. அவன் ஸ்வபா
வமாய் கருணை உள்ளவன். அதற்குக் கடல்போல் எல்லை இல்லை;
ஒருபோதும் குறைவதில்லை; வந்துகிறதில்லை.

(3) எம்பெருமான் ஒருவியாஜத்தினால் நேரே ஜீவனை ரகசிப்
பதில்லை. அவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டுசேர்த்து ஸ்வரூபத்
தைத் தெரிவித்து, வைராக்கியத்தையும், மோகத்தில் ஆசையை
யும் உண்டுபண்ணி, கடைசியில் பிரபத்தியைச் செய்வித்து இர
கசிக்கிறான். இவை எல்லாவற்றையும் அந்தர்யாமியாக இருந்து
செய்கிறான்.

(4) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று சில இடங்களில் சொல்லுவதற்கு, விதிக்கப்பட்ட அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. இதைக் காண்பிப்பதற்காக “வரிகரவிபாகாதிகாரம்” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

அவ:— பிரபத்தியின் அங்கங்கள் இன்னவைகள் என்பதையும், அவைகளின் உபயோகங்களையும் விரிவாய்க் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவுதாத் வனஷாஜஸகூழிதி ஹவவாஸநெ
ரெஷ யொமவஸுதூ ஆஹாஜீவாயாஅரதிரநிதரொ
வாயதெகெந வொஷா | வனகெந ஸ்ரானாபாபு
நிஜஹாவிஷயெநெந ததாஜுதெவா ததஜூந
பூயாசுதா சிவஹ ஸவாரிகரெ : தாடியீ நூஜிஸு: ||

(ப-ரை) வனஷ யொம: - இந்த பிரபத்தி என்கிற உபாயமானது, வனஷாஜ: - ஐந்து அங்கங்களுள்ளதென்றும், ஆறு அங்கங்களுள்ளது என்றும், ஸகூழிதி - அது ஒரே தடவைசெய்யப்பட்டவேண்டியது என்றும், ஹவவாஸநெ: - பாஞ்சராத் திரங்களால், பூவுதாத் - நன்றாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ததூ - அவைகளில், ஆஹா: - (எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனாயிருக்கிறேன் என்கிற ஸங்கல்பமும், பிரதிகூலனாயிருப்பதை விடுவதும்— ஆகிய) இரண்டால், சவாயாசு விரதிக: - எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிநடப்பதிவிருந்து ஒழிவதும், வனகெந - ஒன்றிலே, சநிதரொவாயதா - மோகூத்திற்கு வேறு உபாயமில்லாமலிருப்பதும், வனகெந - வேறொன்றிலே, ஸ்ரானாபாபு - தன் மனது உறுதியாயிருப்பதும், சநெநுந - வேறொன்றிலே, நிஜஹாவிஷயெ - தன்னுடைய பரத்தை உத்தேசித்து, ததாஜுதெவா - ஜீவன் ஜீவன் பல்னை நான் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற எம்பெருமானுடைய இச்சையும், வொஷா - காட்டப்படுகின்றன. ஸவாரிகரெ ஹ - அங்கங்களோடு கூடிய இந்தப் பிரபத்தியில், தாடியீ

நூலிவாகி: - இது எம்பெருமானாலே செய்யப்படுகிறது என்பது முதலான எண்ணமோ, ததஜாநபுயுகூதா - தத்துவங்களை அறிவதால் வருவது.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள்ஐந்து. மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும்போது ஸாத்துவிகத்தியாகத்தையும் சேர்த்து அங்கங்கள் ஆறு ஆகின்றன. இவைகள் பிரபத்தியைச் செய்யும்போது மாத்திரம் இருக்கவேண்டியது. அவைகளாவன:— (1) எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனாபிநுப்பேன் என்று எண்ணுவது; (2) பிரதிகூலனாபிநுப்பதை விடுவது; (3) வேறு உபாயமில்லாமல் தான் வருத்தப்படுவதைத் தெரிவிப்பது; (4) தன்னை எம்பெருமான் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று திருடமான நம்பிக்கை; (5) இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று எம்பெருமானைக் கேட்பது. இவைகளின் பிரயோஜனங்கள்— முதலிரண்டு அங்கங்களால் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறாமலிருப்பது. மூன்றாவதால் தன்னுடைய வருத்தப்படுகிற இருப்பைப் பார்த்து எம்பெருமானுக்கு இரக்கம் மேலிடுவது. பிறகு வேறு உபாயத்தைச் செய்யாமை. நான்காவதால் எம்பெருமானிடம் கூசாமல் தன் பரத்தை ஒப்புவிப்பதும், பிறகு அதைப் பற்றி விசாரப்படாமலிருப்பதும். ஐந்தாவதால்- எம்பெருமானுக்கு இவனை இரக்ஷிக்கும்படியாக எண்ணம் உண்டாவது. செய்யும் பிரபத்தியானது எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறதென்றும், அதில் பலன் அவனுடையதென்றும், அதுவும் அவனுடைய வேலை என்றும், அதுவும் உபாயமன்று, எம்பெருமானே பிரதானமான உபாயம் என்றும் முழுக்ஷு எண்ணவேண்டியது. இந்த எண்ணத்துக்கு ஸாத்துவிகத்தியாகம் என்று பெயர். இது ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதால் ஏற்படும்.

குறிப்பு:— (1) ஸாத்துவிகத்தியாகமானது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட எந்த கர்மத்துக்கும் வேண்டியது. ஆகையால் அது மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் பிரபத்தியில் வரும். மற்ற பிரபத்திகளில் வராது. இதைக் காட்டுவதற்காக “து” என்கிற சொல் சுலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது.

(2) அங்கியான பிரபத்தியைச் செய்யும்போது அது எப்படி வேண்டியதோ அப்படியே அங்கங்களைச் செய்யும்போதும் அது வேண்டியது.

12-வது ஸாங்கப்பிரபதநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தி இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

சுலீஷெ ஁ஸூயெ ஸுத உதரதொ வா க்ஷுந தக்

ஹநூஸம் யாநூநிதலிவடினி புவடிநு |

உதஃ பஸூடிஸுடிதநநிரவெக்ஷண ஹவதா

ஸூயெடிஸூவஸூடிவிதிவிஸெஷம் தடிவி஁||

(ப-ரை) சுலீஷெ - இஷ்டமான பலனானது, ஸுதஃ உதரதஃ வா - தன்னாலும் வேறு உபாயத்தாலும், ஁ஸூயெ - ஸம்பாதிக்க முடியாதிருக்கையில், க்ஷுந - ஒருவனிடத்தில், யாநூநிதம் - கேட்டுக்கொள்ளுவதோடு கூடின, தக் ஹநூஸம் - அதின் பரத்தைக் கொடுப்பதை, புவடிநம் - பிரபத்தி என்றும், சுலிவடினி - சொல்லுகிறார்கள். உதஃ பஸூடி - இந்தக்ஷணத்திற்குமேலே, ஹவதா - தேவரீராலே, சுஸூடிதநநிரவெக்ஷண - என்னுடைய பிரயத்திரத்தை எதிர்பார்க்காதவராய், சுஸுள சுடிஃ து - நான் வேண்டும் இந்தப் பிரயோஜனமானது, ஸூயெடி - வேலைசெய்து முடித்துவைக்கத் தகுந்தது, உதி - என்கிற, விதிவிஸெஷம் - புத்திவிசேஷமென்று, தக் - அதை, (பரத்தைக் கொடுப்பதை) சுலி஁ - அறிகிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு பலனை ஆசைப்பட்டு அது தன்னாலும் அடைய முடியாதது, வேறொரு உபாயத்தைக் கொண்டும் அடையமுடியாதது என்று தெரிந்து, ஸமர்த்தனாயும், இரக்கம் உள்ளவனுமிருக்கிற ஒருவனிடத்தில் அந்தபலனை ஸர்திக்கவேண்டிய வேலையை நீயே செய்து இதை முடித்துவைக்க வேண்டும் என்று சொல்லி பரத்தை ஒப்புவிப்பதே தான்—பிரபத்தி. ஒப்புவிப்பதாவது— இது என்னால் முடியாது, தேவரீர் என்னை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. தேவரீரே இதை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது.

குறிப்பு:— (1) 'விதிவிஸெஷம் து' என்பதற்கு எண்ணமே என்று பொருள். ஆகையால் கேட்டுக்கொள்ளுவது மாத்திரமே பிரபத்தி அன்று. அதோடு கூடின பரத்தைக் கொடுப்பதே பிரபத்தி.

(2) 'வா' என்பதற்கு உ என்று பொருள்.

(3) ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு இதை அபிநிவேசத் துடன் உபதேசம் செய்கிறார்கள் என்று "சுஷிவடினி" என்பதில் "சுஷி" என்பதின் கருத்து.

அவ:-- பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாதமென்று காட்டிக்கொண்டு, பரத்தை எம்பெருமானிடம் ஒப்புவிப்பதாலேயே முழுக் கூட நிர்ப்பரனாவான் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

யுமுஷ்யந் நஸாரயிக்ரஹதி சூயுகவந் ஸிபு
தெ ததாநா திதயெ யயாஹுவிவியவ்யாவாஸனா
நிமி | ஹெதுகூம் திஷு சுதபூவாவ உஹயொஸா
யீநதெகசு தக் ஸாரிஸீகூதயபூரொயபூஸ
ஸுது ஸ்யம் நிஹுரஃ ||

|| ௨௯ ||

(ப-ரை) யுமு - குதிரைகள், ஸ்யந் - ரதம், ஸாரயி - வண்டிஒட்டுகிறவன், க்ரஹதி - இந்தக்கிரமத்தை உடையதாக, சூயுகவந் ஸிபுதெ - வேதாந்தங்களால் காட்டப்படுகிற, யயாஹு - அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி, விவிய - வெவ்வேறு, வ்யாவாஸனாநிமி - வியாபாரங்களின் வரிசைகளை உடைய, ததாநா திதயெ - தத்துவங்களுடைய மூன்றில், ஹெதுகூம் - ஒரு வேலைக்குக் காரணமாயிருப்பது, திஷு - மூன்று பேர்களிடத்திலும், சுதபூவாவ - பிரபத்திரம் செய்வது, உஹயொ - இருவர்களிடத்திலும், ஸ்யயீநதா - ஒருவனுக்கும் உட்படாதது, ஊகசு - ஒருவனிடத்திலுமிருக்கின்றன. தக் - ஆகையினால், சுஹு - சோம்பேறியான, சுயம் - இவன், ஸாரிஸீகூத - எம்பெருமானாலே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட, யபூரஃ - எந்த பலத்தின்விஷயத்தில் பரத்தை உடையவனோ, தசு - அதில், ஸ்யம் - தான், நிஹுரஃ - பரமில்லாதவனாக
ன.

(கருத்து) எம்பெருமானும், பிரபத்தி செய்கிற தானும், தன் உடம்பும், வண்டிக்காரனைப் போலவும், வண்டியில் சூட்டின குதிரைகள் போலவும், வண்டிபோலவும் இருக்கிறார்கள் என்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. அவைகளில் ஒவ்வொன்றின் வேலை வெவ்வேறாக இருக்கிறது. பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யும்போது, முன்றுக்கும் வேலை உண்டு. அறிவில்லாத உடம்பு நம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டியது; வாய் மந்திரத்தைச் சொல்லவேண்டியது; மனது நினைக்கவேண்டியது. பிரபத்திநம் செய்வது பிரபத்தி பண்ணுகிறவன் வேலை. அவனை அதைச் செய்யும்படி தூண்டுவதும், கூடவே ஸஹகாரியாக இருந்து அந்த வேலையை முடிப்பதும் எம்பெருமானுடைய வேலை. ஒரு வனுக்கும் உட்படாத எம்பெருமான் தன் பிரயோஜனமாகப் பிரபத்தியைச் செய்வித்தானாகையால் முழுக்ஷுவுக்கு அந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நம்மை விட்டு பாரம் நீங்கினதே என்று அவன் ஸுகமாயிருக்கலாம்.

குறிப்பு:- (1) பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அறிவாதமென்று காட்டப்படுகிறது. ஜீவன் ஜ்ஞாதா (அறிகிறவனை) அல்லாமல், கர்த்தாவன்று, ஆகையால் அவன் பிரபத்தியைச் செய்யமுடியாது— என்று ஒருவாதம். வண்டியைப் போலல்லாமல் குதிரைகளைப்போல பிரபத்திநம் பண்ண ஜீவனுக்கு சக்தியிருப்பதால், அவன் பிரபத்தியைச் செய்யலாம். இது “சுத்யூலாவ உலயொ” என்பதால் காட்டப்படுகிறது.

(2) ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனால் பிரபத்தி செய்யமுடியாது— என்பது இரண்டாவது வாதம். குதிரைகள் வண்டிக்காரனுக்கு உட்பட்டிருந்த போதிலும், வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போகச் சக்தியிருக்கிறது. ஆகையால் குதிரையைப்போல் இவனும் பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யலாம். இதுவும் அந்தப்பதங்களாலே காட்டப்படுகிறது.

(3) எம்பெருமான் சேஷியாகையாலே அவனை நம்மை ரக்ஷிப்பன்; நாம் ஒன்றும்செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது மூன்றாவது வாதம்— வண்டிக்காரன் ஸ்வதந்திரமாக இருந்தபோதிலும், குதிரைகளை வேலை செய்யும்படி பண்ணியே போகவேண்டிய விடத்திற்குப் போகிறான். அப்படியே எம்பெருமானும், ஜீவனைப் பிரபத்தி செய்யும்படி செய்து அவனை ரக்ஷிக்கிறான்.

வண்டிக்காரன் குதிரைகளில்லாமல் போகவேண்டிய இடத்திற்கு நடந்தே போகலாம். அப்படியே எம்பெருமானும் பிரபத்தியைச் செய்விக்காமலே, ஜீவனை ரக்ஷிக்கலாம். அப்படிச் செய்வதால் பக்தபாதம் என்கிற குற்றம் எம்பெருமானுக்கு வரும். அதில்லாமல் இருப்பதற்காக ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவனை ரக்ஷிக்கிறதென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வதந்திரானதால் அந்த ஏற்பாடு செய்யமுடியும்.

(4) குதிரைகள் வண்டிபை இழுத்துக்கொண்டு போவது வண்டிக்காரன் பிரயோஜனத்திற்காகவே. அப்படி எம்பெருமான் தன் பிரயோஜனத்திற்காகவே பிரபத்தியைச் செய்விக்கிறான். குதிரைகள் வண்டிக்காரன் ஸொத்தாயிருப்பதுபோல், ஜீவன் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து. அவனுக்கு வேலை செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது.

13-வது கிருதகிருத்யாதிகாரம்.

அவ:— இப்படி ஆறு அதிகாரங்களாலே உபாயங்களைச் சொல்லி, கொஞ்சகாலம் இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்ன் எப்படி இருக்கவேண்டியது என்று மேல் ஏழு அதிகாரங்களால் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் முதலாவதான இந்த அதிகாரத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை ஒன்றுமில்லாமையால், அவன் ஸந்தோஷமாயிருக்க வேண்டியது என்றுமுதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸுபிரெட்டி ஸவடூஜே ஸஹஜஸுஹுஜி ஸ்ரீகூதஹரௌ

யடிபுடும் கூடபுடும் ந வுநாரிஹ யசு கிணிடவி நம் |

நியவனாஸலிஹிர்வயிஹிநநநுஜயயள

கூதாயீட்குபீடும் ஸுஹவணீவி கெஹ்யபுயநிநம் ||

(ப-ரை) ஸுபிரெட்டி - (எல்லாம் செய்யச்) சக்தியுள்ளவனாயும், ஸவடூஜே - எல்லாம் தெரிந்தவனாயும், ஸஹஜஸுஹுஜி - ஸ்வபாவத்தாலே கருணை உள்ளவனாயிருக்கிற எம்பெருமான், ஸ்ரீகூதஹரௌ - ஒப்புக்கொண்ட பாதத்தை உடையவனாயிருக்கையில், யடிபுடும் - எந்த பலனுக்காக, வுநம் - மறுபடியும்,

கூதபூ - செய்யவேண்டியது, யசு கிஹிடிவி - (அப்படிப் பட்ட) ஒன்றும், உஹ - இங்கே, நம் - நமக்கு, ந - இல்லை, நிராவயி - தானாக வரவேண்டிய, ஹோநந்ஜயபா - அளவில்லாத ஆநந்தத்திற்கு ஸமுத்திரமான, தவ்விநு - அந்த பரிபூர்ணபிரும்மாநந்தத்தின் அதுபவத்தில், ஸு - தம்மை, நிய - உஹ - அடக்கிக்கொண்டு, (அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்துகொண்டு) க்யவணபிவி - (பலன் உடனே கிடைக்காமையால்) துக்கப்படுகிற நம்மை, கெஹபயபிநம் - கைங்கரியமாகிய தந்தை உடையவர்களாய்க்கொண்டு, க்யதா யீகூபி - கிருதார்த்தர்களாகச் செய்துகொள்ளுகிறோம்.

(கருத்து) நம்முடைய பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டான். நமக்கு ஆகவேண்டிய வேலையை அவன்செய்து முடிக்கச் சக்தியுள்ளவன்; அதைச் செய்யும் வழியும் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நம்முடைய வருத்தத்தைப் பார்த்து, மிகுந்த கருணையினால் கட்டாயம் இரக்கிப்பன். ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை நமக்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயத்தை நாம் தெரிந்து, வரப்போகிற அளவில்லாத ஆநந்தத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானுக்கு வேண்டிய கைங்கரியங்களை நம்மால் கூடியவரையில் செய்து நம்மை கிருதார்த்தர்களாகச் செய்கிறோம். நாம் முன் இருந்த இருப்பையும் நாம் இப்போதிருக்கிற இருப்பையும் நினைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமாயிருக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) வரப்போகிற ஆநந்தமானது, நம்முடைய கர்மங்கள் கழிந்தால் தானே வரும். ஒரு ரத்தினத்திலிருக்கிற அழுக்கை அலம்பினால், அதின் ஒளியானது தானே தோன்றும், அதுபோல்.

(2) கர்மத்தினால் வருகிற ஸுகமானது அல்பமாயும் அந்த அல்பமான ஸுகத்திலும், சிலது கொஞ்சமாயும் சிலது அதிகமாயுமிருக்கும். மேல் வரப்போகிற ஆநந்தம் அது போலில்லாமல் அளவில்லாததாயும் ஒரே விதமாயும் இருக்கும். இது “ஹோநந்” என்பதால் காட்டப்படுகிறது.

(3) “கூவணம்” என்கிற சொல்லுக்கு துக்கப்படுவன் என்கிற பொருளிருந்தபோதிலும், இங்கே இனி துக்கமில்லாமையால் துக்கத்திற்குக் காரணமான பலன் இப்போது கிடைக்காமலிருப்பது சொல்லப்படுகிறது.

(4) ‘ஊயஸ்கிணிஸ’ என்கிற சொற்களாலே, இங்கேயோ, பரலோகத்திலோ வேறொன்றும் நாம் செய்யவேண்டியது இல்லை என்றும், பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு குற்றம் செய்து அதுபோவதற்காகப் பிரபத்தி பண்ணினபோதிலும், மோக்ஷத்திற்காக ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— முதல் சுலோகத்தில் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை என்று சொன்னதை விரிவாய்ச் சொல்லி கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:—

ஹவதி ஹராஹ வாரா மனாஹாந்யஸநா க்ருதம்
வரிஜிதஸுவபூரெவ க்ருத்யம் ப்ரஹ்ணைக்ருத்யஸு |
ஹவதி உவபுவபூதீஃ வஹவஹ க்ருதெநிப்யதக்ருதோ
வாரிஹ விஹாராஜ்ஞாவஸ்துஸுவஹுபெரநுவாயுதெ ||

(ப-ரை) ஹராஹ - நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்க ஸமர்த்தனான, ஹவதி - ஆறு குணங்களை உடைய எம்பெருமானிடத்தில், வாரா மனாஹா - ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையை அடைவதற்காக, ஹாந்யஸநா - பரத்தைக் கொடுப்பது, க்ருதம் - செய்யப்பட்டது. வரிஜிதஸுவபூரெவ - அளவுள்ளஸுகத்தை அடைவதற்காக, க்ருத்யம் - செய்யவேண்டியது, சுக்ருத்யஸு - செய்யத் தகாதவைகள்போல், ப்ரஹ்ணை - விடப்பட்டது. வபுவபூதீஃ உ - உடம்பின் இருப்பானது, (ரக்ஷணம்) வஹவஹ க்ருதெ - முன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களால், நியதக்ருதோ - ஏற்பட்டவரிசைப்படி, ஹவதி - நடக்கும். ஊ - இங்கிருக்கும்போது, விஹாஹ - யஜ்மானாகிய எம்பெருமானுடைய, ஐக்ஞாவஸ்துஸு - அவன் நீ இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று அந்தந்த ஜாதிக்கும், அந்தந்த

ஆஸ்ரமத்திற்கும் எம்பெருமான் ஏற்படுத்தி இருக்கிற ஆஜ்ஞை யாகிற அணை, ஸுபெயெஃ - தம் ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியர்களிடம் இருந்து அறிந்துகொண்ட பிரபந்ர்களாலே, வரூ - ஸ்வயம் பிரயோஜனமாக, சுநுவாஸ்யுதெ - செய்கைபால் இரக்ஷித கப்படுகிறது.

(கருத்து) பிரபந்ன் பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு வேலையைச் செய்யவேண்டியதானால், மூன்று காரணங்கள் இருக்கலாம். (1) மோக்ஷபலனை அடைவதற்காக; அதுவிஷயத்தில் செய்யவேண்டிய பொறுப்பை எம்பெருமானிடத்தில் கொடுத்தாய் விட்டது. அவனோ நம்முடைய கர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் பேர்க்குவதற்குச்சக்தியுள்ளவன். அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞாநமுள்ளவன். ஆகையால் அந்தக் காரணம் இல்லை. (2) விஷயஸுகத்தை அடைவதற்காக; அதற்காக முன்னாலே பாடு பட்டோம். இப்போது அதை விட்டுவிட்டோம். (3) இருக்கிறவரையில் உடம்பை இரக்ஷிப்பதற்காக; அது முன் செய்த கர்மங்களுக்குத்தகுந்தபடி தானே நடக்கும். இந்தகாரணமில்லை. ஆகையால் ஒரு விதத்தாலும்காம் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை. ஆனால் வெருமனே இருக்கலாமோ என்றால், அது கூடாது; ஏனென்றால், எம்பெருமான் இன்ன வேலையைச் செய் என்று உத்திரவு பண்ணியிருப்பதால், அவைகளை நாம் செய்யவேண்டியது. அந்த உத்திரவுப்படி நடக்க வேண்டியதற்காக நாம் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்ட நமக்கு இது தான் தகுந்தது. அவனுக்கு நாம் சேஷமாயிருப்பதாலே அவன் இஷ்டப்படி அவன் சொன்னதைச் செய்யவேண்டியது. நாம் அவனுக்கு உட்பட்டவர்களாயிருப்பதாலே அவைகளைச் செய்யாவிட்டால் அவனுடைய தண்டனை வரும். மேலும் நமது யஜ்மானாகிய எம்பெருமானுக்கு ஒத்து நடப்பதாகிய புருஷார்த்தமும் கிடைக்காது.

குறிப்பு:— “சுநுவாஸ்யுதெ” என்கிற சொல்லில், சுநு என்பதால், பிரபத்திக்கு மேலே எம்பெருமான்கைங்கரியத்தை நாம் செய்யவேண்டியது என்று காட்டப்படுகிறது.

14-வது ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்.

அவு:- பிரபந்நன் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றையும் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது என்றும், அப்படி இருப்பதற்கு அடையாளங்கள் இன்னவை என்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

ஸுரூபவொவாயாயெடுஷ்விதயநிவிஷ் ஸுரூபெதெஃ

ஸுநிஷ்டாபிஜ்ஞாநம் ஸுஹமஸிவவமடாஹவநதாசு |

புயிதீர் யஸுரூபள பூவதி விநீதஃ ஸுமயிதம்

மஹீராநு ஹுஷ்ஞிராநு மமநிஹத ஸிஹிவஹாநு||

(ப-ரை) ஸுரூபவ - தன் ஸ்வரூபம், உவாய - செய்த உபாயம், சுயெடுஷு - அடையப் போகிற புருஷார்த்தம் இவைகளில், சுவிதய - உள்ளபடி, நிவிஷ் - வைக்கப்பட்ட, ஸுரூபெதெஃ - பிரபத்திக்கு மேல் தொடர்ந்து வருகிறதாய் ஒரு கெட்ட யுக்தியினாலும் கலங்காதபடி உறுதியான அறிவை உடையவனுக்கு, ஸுநிஷ்டாபிஜ்ஞாநம் - ஸ்வநிஷ்டைக்கு அடையாளங்கள், உவநதாசு - சிக்கிரம் வரப்போகிற, சுவவமடாசு - மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், ஸுஹம் - போக்கியமாயிருக்கும், யஸு - எந்த அடையாளங்களுடைய, புயிதீர் - மஹிமையினாலே, விநீதஃ - ஆசாரியர்களால் சிஷிக்கப்பட்ட, சுஸு - இந்த பிரபந்நன், மஹீராநு - ஆழமாயும், ஹுஷ்ஞிராநு - நிரப்பக்கூடாததாயும், மமநிஹதஃ - ஆகாசம்போல் பெரியதாயுமிருக்கிற, ஸிஹிவஹாநு - ஓட்டைகளுடைய கூட்டங்களை, ஸுமயிதம் - மறைப்பதற்கு, பூவதி - சக்தியுள்ளவனாக ஆகிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், தான் செய்த உபாயத்தையும், தான் அடையப்போகிற புருஷார்த்தத்தையும் உள்ளபடி அறிந்து, அவைகளை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டியது. இப்படி நினைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு அடையாளங்கள் வரப்போகிற மோக்ஷஸுகத்தைக்

காட்டிலும் அதிக இனியவைகளாக இருக்கும் இப்படி இருந்தால் அவனுக்கு இங்கிருந்த நாளில் ஒருவிதமான துன்பமும் வராது.

குறிப்பு:— (1) இங்கே சொல்லுகிற ஒட்டைகளாவன:— கஷ்டங்கள். அவைகள் முன்றுவிதங்களாயிருக்கும்— (1) ஒருவன் தன்னை வைதால் தனக்கு உண்டாகும் துன்பமும், வைதவனிடத்தில் கோபமும். தன்னைப்போலே அவனும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனைக்கொண்டு தான் முன்செய்த கர்மத்துக்காக எம்பெருமான் தன்னைத் தண்டிக்கிறான் என்றும், இப்படி ஒரு கர்மத்தை அவன் போக்கினான் என்றும் நினைக்க வேண்டியது. அப்போது மனக்கலக்கமிராது; ஸந்தோஷமுமுண்டாகும். (2) மோஷத்திற்காகவேறு உபாயம் செய்வதும், வேறு தேவதைகளின் காவில் போய் விழுவதும், தனக்கு ஒரு கெமிதல் வருவதாகத் தோன்றினால் பயப்படுவதும். எம்பெருமான் தான் செய்த பிரபத்தியினாலே ஸந்தோஷப்பட்டு, தன்னுடையசுமையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறானென்றும், அவன் தன்னை இரக்ஷிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறான் என்றும் அறிந்தால், இந்தக் கஷ்டங்கள் வரமாட்டா. (3) தனக்கு ஒரு லாபம் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும், கிடைக்காவிட்டால் துக்கமும். எம்பெருமானையே தான் அடையவேண்டியது, வேறொன்றையும் அடையவேண்டியது இல்லை என்றும் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் இந்தக் கஷ்டமும் வராது.

(2) இப்படி தனக்கு நிஷ்டையில்லாமல் போனால் இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு வழியில்லை இந்தக் கஷ்டங்கள் ஒன்றிரண்டாயிருந்தால் பொறுக்கலாம். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. ஆழமாயும் அகலமாயும் இருக்கிற ஒட்டையை நிரப்புவது எப்படிச் கஷ்டமோ, அப்படியே இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்கமுடியாது.

அவ:— பிரபந்நனுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன நிஷ்டையானது எம்பெருமான் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே இங்கே கொஞ்சநாள் இருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறான் என்றும் கடைசிகலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸாவொஷ்டையவ்யுதிசுநிஹெ ஹொமகோக்ஷாஹாராவெ
காலம் கஹிஜமதி வியிநா கெநவிக ஸ்வாப்யூரநாஃ |
ததெதாவாயபூஹுதிவிஷயெ ஸ்வாபிதீதாஃ ஸ்விஷ்டாஃ
ஸெஷாஃ சுக்வா ஸிரவஸி சுதிநஸெஷாபாயுநயநி ||

(ப-ரை) ஸாவ - தூக்கம், உஷ்டைய - விழித்துக்கொள்
வது, வ்யுதிசுநிஹெ - இவைகள் கலந்திருக்கும் ஸ்வப்நா
வஸ்தைக்கு ஸமமான, ஹொம - ஸம்ஸாரத்தில் அநுபவம்,
கோக்ஷ - டோக்ஷமாகிய ஸுகம், சுஹாராவெ - இவைகள் நடுவில்
இருக்கிற காலத்தில், சுஹிசு காலம் - கொஞ்சகாலம், கெந
விக வியிநா - ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே, ஜமதி - இந்த
உலகத்தில், ஸ்வாப்யூரநாஃ - இருக்கும்படிசெய்யப்பட்டவர்கள்,
ததெதாவாயபூஹுதிவிஷயெ - தத்துவம் உபாயம் முதலான
வைகளின் விஷயத்தில், ஸ்வாபிதீதாஃ - யஜ்மானனாகிய எம்பெரு
மானால் கொடுக்கப்பட்ட, ஸ்விஷ்டாஃ - ஸ்வநிஷ்டையை,
ஸிரவஸி - தலைபில், ஸெஷாஃ - பரிவட்டமாக, சுக்வா - வைத்
துக்கொண்டு, சுதிநம் - கிருதார்த்தர்களாய் இருந்துகொண்டு
ஸெஷாபாயுஃ - பாக்கி ஆயுஸ்ஸின் காலத்தை, நயநி - நடத்து
கிறார்கள்.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு பின்னால் பிரபந்நன் இருக்கும் கால
மானது ஸ்வப்நகாலம்போல் மிகவும் கொஞ்சமாயிருக்கும். அதில்
முன்போல ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இல்லாமலிருக்காது. ஸ்வரூபஜ்ஞாந
முண்டாகியிருக்கிறது. ஆனால் மோக்ஷதசையில் போல பூர்ண
மான ஜ்ஞாநமில்லை. அர்ச்சையாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெ
ருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையா
லேயோ, அல்லது, ஆசாரியர்களுடைய கிரந்தங்களை ஸேவிக்க
வேண்டும் என்கிற ஆசையாலேயோ, அவன் இங்கே இருக்கும்
படி ஏற்படுகிறது. எம்பெருமான் அதுக்கிரஹத்தால் கொடுத்த
தன்னுடைய நிஷ்டையை மிகுந்த கௌரவத்துடன் வைத்துக்
கொண்டு எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே, தன்
னைக் கிருதார்த்தனாகப் பண்ணிக்கொண்டு பாக்கி காலத்தைப்
போக்குவன்.

இவனுக்குப் பிரயோஜனம். இங்கிருக்கும் காலத்தில் அவன் உடம்பின் ரக்ஷணம் முன் செய்த கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி நடக்கும். அதைப்பற்றி அவன் விசாரப்படவேண்டியதில்லை. மோக்ஷமும் பிரபத்தியினாலேயே ஸந்தோஷப்பட்ட எம்பெருமான் தானே கொடுப்பன். ஆகையால் அதிலும் அவனுக்குப் பொறுப்பில்லை. அவன் காலத்தை ஸ்ரீபாஷியத்தை ஸேவித்துக்கொண்டாவது அதற்குச் சக்தியில்லாதபோனால், ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களை ஸேவித்துக்கொண்டாவது போக்கவேண்டியது. இதுவும் ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிப்பதற்காக அன்று. எம்பெருமானுடைய குணங்களை அந்த கிரந்தங்கள் சொல்லுவதால், அவைகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். அதுவே அவனுக்குப் பிரயோஜனம்.

அவ:— முக்தர்களைப்போலே எம்பெருமானே பிரபந்தன் நோராகப் பார்க்காவிட்டாலும், அவர்களைப்போலவே அவனை அநுபவிக்கக் கூடும் என்று கடைசி சிலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்:—

புணயிநலிவ ப்ராஹ்ம வஸூசு விப்ரா ஸுஸபிநிதம்

சிஹதி ஸுஹுராஜ்யெஷ்ட ஐஷ்டாஜநா ஸ்னிஹபுனெ |

புவநயநாஸூனஸூனெஃ ப்ராஹ்ம வரிமூஹதெ

புஸ்யஸிஹாரோஹஸூபுஸ்யநஸநெஃ சுநெஃ ||

(ப-ரை) விப்ரா - புருஷனுடைய பிரீதிக்கு விஷயமான ஒரு ஸ்திரீயானவள், ஸுஹுஃ சுபேஷ்ட - அடிக்கடி துடைக்கப்பட்ட, சிஹதி - பெரிய, ஸ்னிஹபுனெ - அழகிய கண்ணாடியில், (அழகால் தான் புருஷனுக்குத் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனே என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்) வஸூசு ப்ராஹ்ம - பின்னால் வந்த, ஸுஸபிநிதம் - தன்னுடன் சேர்ந்த, புணயிநம் - தன்னிடத்தில் பிரீதியுள்ள புருஷனை ஐஷ்டா - பார்த்து, (கிருங்காரரஸம் மேலிட்டு) ஸூனெஃ - தோஷமில்லாமல் வெருப்பான, புஸ்யஸி - நாலுபக்கமும் பரவுகிற, ஹாரோஹ - மிகுந்தவாஸனையுள்ள, புஸ்யநெஃ - புஷ்பங்களாலே,

வாரிஹுஷெ - எல்லா விதத்தாலும் அநுபவிக்கிறாள். (தவிவ - அதுபோல) பூவடிநயநாஃ- பிரபத்தி என்கிற தந்தைஉடையவர்களான, ஸஹஃ - தன்னுடையவும் எம்பெருமானுடையவும் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த பெரியோர்கள், ூஹுராஜிஷெ - ஆசாரியன் சொல்லிக்கொடுத்தபடி அர்த்தத்துடன் நினைக்கப்பட்ட, ூநா - மூலமந்திரத்தில், வஸூக பூவஃ - மந்திர வாக்கியத்தின்படி பின்பு வருகிற, பூணயிநஃ - தம்மிடத்தில் ஆசையுள்ள, பூஹஃ - பிரபுவான எம்பெருமானை, ஸுஹெஃ - சுத்தங்களான, (ஸாத்துவிசத்தியாகத்தோடு கூடிய) பூஸுரே ூஹாரோடி - நாலுபக்கங்களிலும் பரவுகிற மிகுந்த வாலையை உடைய, ஸுர - மலர்ந்திருக்கிற, பூஸுருஸுஹெஃ - புஷ்பங்களுக்கு ஸமாநமாயிருக்கிற, சுஹெஃ - கைங்கரியங்களாலே, (அவனை)வாரிஹுஷெ - எல்லாவிதத்தாலும் அநுபவிக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புருஷனுக்கு “நான் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனே” என்று கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பின்னால் வருகிற தன் புருஷனுடன் சேர்ந்து சிருங்காராஸம் உண்டாய் புஷ்பங்களை அவன்மேல் இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல பிரபந்ரன், தான் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவனென்று அடிக்கடி அநுஸந்தாநம் பண்ணப்பட்ட மூலமந்திரத்தாலே அறிந்து, அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்பண்ணும் படியான, நல்லகைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

குறிப்பு—(1) கண்ணாடிபோல் மூலமந்திரம். கண்ணாடி அடிக்கடி துடைப்பதாலே, அதின் அழுக்குப் போய் அதில் தன்னை ஒரு ஸ்திரீ பார்த்து புருஷனுக்குத் தகுந்தவனென்று அறிகிறாள். அதுபோல மூலமந்திரத்தை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்து, ஸந்தேஹம் இல்லாமல் பிரபந்ரன் எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனென்றும், தான் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவனென்றும் அறிகிறான். ஸ்திரீயானவள் புருஷனிடம் ஆசை உண்டாய் புஷ்பங்களை இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல் எம்பெருமானிடத்தில் பிரபந்ரனுக்கு ஆசை உண்டாகி நல்ல கைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

(2) புஷ்பங்களுடைய வாஸனையைச் செஃல்லுவதாலே, எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியமானது அபராதமில்லாமலும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதாயும் இருக்க வேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

(3) ஸ்திரீயை “புரியா என்று சொன்னதாலே, அவ ளிடத்தில் புருஷனுக்குப் பிரீதி இருப்பதுபோல், பிரபந்நரிடத் தில் எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி இருக்கிறதென்று காட்டப்படு கிறது. ஸ்திரீயானவள் தன் புருஷனுக்காகவே இருப்பதை நினைத்துக்கொண்டு அவன் கட்டின திருமங்கலியத்தை இரக்ஷித் துக்கொண்டு வருகிறாள். அப்படியே பிரபந்நனும், தான் எம்பெ ருமானுக்குச் சேஷன் என்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த நினைவை இரக்ஷித்துக்கொண்டுவரவேண்டியது. ஸ்திரீயானவள் தன் பிர யோஜனத்தை எதிர் பார்க்காமல் புருஷனுடைய ஸந்தோஷத் தையே பார்த்து அதற்காகப் பிரீதியுடன் அவனுக்கு வேலை செய்கிறாள். அப்படியே பிரபந்நனும் தனக்கு வரும் ஸந்தோ ஷத்தைக் கவனிக்காமல் எம்பெருமானுடைய ஸந்தோஷத் தையே பார்த்து அதற்காக பிரீதியுடன் அவனுடைய கைங்கரி யங்களைச் செய்யவேண்டியது.

(4) மூலமந்திரத்தில் அடங்கிய பிரணவத்தை ஒரு வாக்கிய மாகச் சொல்லும்போது, ஜீவன் முன்னாலேயும் எம்பெருமான் பின்னாலேயும் வருவதைக்கொண்டு “வஸூஸு ப்ராஹ்” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

16-வது புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்துடன் நிற்கக்கூடாது. பாகவதர்களுக்கும் கைங்கரியம் செய்யவேண்டும் என்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸுதஞ் ஸூரிக்ஷாஸு ஸுஷஹுதிவாக்ருஷு நியதம்
ஸ்ரியம் கூரொனா ஷெவஸு வஸு விநியுஷெ விடிவிதள |

யஸூரொகூராயம் யதிவதிஸுஷெவராஹிதயியாம்

ததொ நம் ஷெஷயபும் தடிவிதிவயபுஷெஹவசு ||

(படரை) ஸ்ரீயம் காஹம் - லக்ஷ்மீபதியான, ஸம் ஷேவம் - அந்த தேவனுனவன், ஸுதனூஸூரிக்ஷாஃ - ஸ்வதந்திரனாயும், ஸ்வாமியாயும் இருப்பதாலே, விடிவிதன் - அறிவுள்ளவர்களை யும், அறிவில்லாதவைகளையும், ஸுபஹுரீதிவாடுஷு - தன்னுடைய கௌரவத்துக்குப் பாத்திரமானவர்களிடத்தில், நியதம் - அவைகள் உள்ளவரையில் இருக்கும்படி, விநியுஷே - அவர்களுடைய ஸொத்தாகச் செய்கிறான், ஷு - இது பிரஸித்தம், ததம் - ஆகையினாலே, யதிவதிஸுஷே - ஸ்ரீபாஷியகாரரைப் பிரதாநமாக உடைய ஆசாரியர்களாலே, சூஹிதயியாம் - சிக்ஷிதமான புத்தியை உடைய, நம் - நமக்கு, யயூரொக்ஷாஸூராயம் - உலகவழக்கப்படியும், வேதத்தின் படியும், கௌஷ்யம் - கைங்கரியமானது, தஷுரீதிவயஸூ - எம்பெருமான் கௌரவம் செய்கிறவர்கள் (பாகவதர்கள்) வரையில், கஹவக் -

(கருத்து) எம்பெருமான் பிரபந்நனை பாகவதர்களுக்குச் சேஷமாகச்செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதால் அப்படிச் செய்ய அவனுக்கு அதிகாரமுண்டு. ஸ்வதந்திரனா படியால், அதைச்செய்யச் சக்தி உண்டு. ஆகையால், ஸ்ரீபாஷிய காரரைப் பிரதாநமாகவுடைய ஆசாரியர்கள் நாம் எம்பெருமானுக்குச் சேஷம் என்றும், நாம் கைங்கரியம்செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியவர்களென்றும் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் எம்பெருமான் செய்த ஏற்பாட்டை நாம் ஸந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொண்டு பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது. இதை உலகத்திலும் பார்க்கலாம். ஒரு ராஜா தான் பூட்டிக்கொண்டிருக்கும் நகைகளைத் தன்னுடைய பிரீதிக்கு விஷயமான குழந்தைகள் கழுத்தில் போட்டு, அவர்கள் அவைகளினால் ஸந்தோஷப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் ஸந்தோஷப்படுகிறான். வேதமும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

குறிப்பு-(1) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்கே சேஷன். ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யக்கூடுமா என்றால்; பதில்- பிரபந்நன் தன் ஸ்வாமிக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதையே செய்யவேண்டியது. ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்

கரியம் செய்வதினால் அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகிறபடியால், அது பிரபந்ருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமன்று.

(2) பாகவதர்களுக்குப் பிரபந்ருன் கைங்கரியம் செய்யாவிட்டால் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதாகிய அதிசயத்தைச் செய்தவனாகான். அதிசயத்தைச் செய்யாவிட்டால், எப்படி அவன் எம்பெருமானுக்குச் சேஷனாயிருக்கக்கூடும். ஆகையால் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் நிலை நிற்பதற்காக பாகவதர்களுக்குப் பிரபந்ருன் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது.

அவ:— பாகவதர்களுடைய பிரஸாதம் தவிர நான் வேறு ஒன்றையும் வேண்டேனென்று சொல்லி, கடைசி சுலோகத்தால் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்—

நாமெ நஸுணநிநுடிநுடி வா தனாவிநாலிகிநீ
நாலிகிஸுஹணீயஸளரஹும வா வா ந யாவாஹெ |
ஸுஜாநானு மஹேஹி ஸ்ரீராயியா ஸுஜானுவிஜானிநா
ஹெஹுஸுபுடிநுடிநுடி தஸையாஸுதி ஸுஸுதி ஹுஹுஃ ||

(ப-ரை) நாமெ - நாதனாகிய எம்பெருமானிடத்தில், தனாவிநாலிகிநீ - அவனுடைய தொப்புளாகிய தாமரை ஒடையிலிருக்கும், நாலிகி - தாமரைப்பூவினால், ஸுஹணீய-ஆசைப்படத் தகுந்த, ஸளரஹும - வாஸனையை வீசுகிற, நம் வா வா - நம்முடைய வாக்காலே, துண - திருணம்போல் அல்பமான பிரகிருதிபோகத்தையும், சுநுசு - அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாதுபவத்தையும், சுநுசு - அதைக் காட்டிலும் வேறான மோக்ஷத்தையும், சுவி - எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தத்தின் அதுபவத்தையும், வா - இவைகளெல்லாவற்றையும் சேர்த்தும், ந யாவாஹெ - நாம் கேட்க மாட்டோம். ஸுஜாநா - அபராதங்களில் ருசியில்லாதவர்களாயும், ஸ்ரீராயியா - ஐந்துவிதங்களான ஸந்தேஹங்களால் கலக்கமுடியாத மஹாவிஸ்வாஸத்தை உடையவர்களாயும், ஸுஜானுவிஜானிநா - அந்தப்புரஸ்திரீகள் தங்களுடைய புருஷரில் இருப்பதுபோல், வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால்

நினைக்காமலும், எம்பெருமானுடைய பிரீதிக்காக வேலை செய்கிறவர்களாயும் தங்களுக்கென்று ஒன்றையும் கேட்காதவர்களாயுமிருக்கிற பாகவதர்களுடைய, ஔஸெஸ்யபு - முக்தனுடைய ஐஸ்வரியமாகிற, ஹ - பகலுக்கு, ப்ரஹாதஸ்ய - விடியற்காலத்தினுடைய, சூலஸ்தி - கிட்டவருகையாகிய, ப்ரஸுத்தி - பிரஸாதத்தை, ஔஹு - ஹெஹி - அடிக்கடி அடைய ஆசைப்படுகிறோம்.

(கருத்து) ஒருவன் இந்த உலகத்திலும், மேலுலகத்திலும் உள்ள ஸுகத்தைத்தேடுகிறான்; வேறொருவன் தன் ஆத்மாவைப்பார்த்து ஸுகப்பட ஆசைப்படுகிறான்; மற்றொருவன் கர்மபந்தம்போய் எம்பெருமானை அதுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். நாம் இவைகளைத் தனித்தனியாகவும் சேர்த்தும் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் ஆநந்தாதுபவத்தையும் அவனிடத்தில் கேட்கமாட்டோம். பாகவதர்களுடைய பிரஸாதமே நமக்கு வேண்டியது. அது கிடைத்தால் விடியற்காலத்திற்கு மேல் பகல் வருவதுபோல், முக்தைசுவரியம் தானே வரும். அவ்விதமான பிரபாவமுடையது பாகவதர்களுடைய பிரஸாதம்.

குறிப்பு:— எம்பெருமானுடைய தொப்புளிவிருக்கும் தாமரைப்பூவுக்குப் பிரும்மாவாகிய வேறு தேவதையின் ஸம்பந்தம் உண்டு. ஸ்ரீதேசிகனுடைய வாக்குக்கு வேறு தேவதையினுடையவும், வேறு பிரசியாஜந்தினுடையவும் ஸம்பந்தம் கொஞ்சமும் இல்லை என்று கருத்து.

17-வது சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்கும் பாகவதனுக்கும் கைங்கரியம் செய்யும்போது சாஸ்திரத்தை விடக்கூடாது என்று இதன் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஔகூஷே நிக்ஷிபு ஸ்வஹாநவொ ஔகூஷபலஸு

ஸுதனூஜாஸிஸா ஸுயஸிவிதஸூஸிஸுய: |

வரித்யாமெ ஸஜ: ஸ்வஹாவியபாநஸூஜநநா

ஹுஜாஸிஸாஸூஷாநஸூஸிஸாஸூஸிஸாஸூஸிஸா

(ப-ரை) ஸ்கூலநீ - மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானிடத்தில், ஸ்ரீஹரம் - தன்னை இரக்ஷிக்கும் சுமையை, நிக்ஷிபு - வைத்து, அதினாலே, சுநவம் - முன் செய்த வினைகள் கழிந்தவனாய், ஸ்கூலவச - முக்தனைப்போவிருக்கிற, சுலா - இந்த பிரபந்நன், ஸ்ரீயம் - தானாக, சுவிசிதஸூரீஹுடி - தன் யஜமானனாகிய எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவனாயிருக்கையாலே, ஸூதனாஜீவாஸிஹம் - ஸ்வதந்திரனை எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையினாலேற்பட்டதும், வரித்யாமெ - அதை விட்டுவிடும்போது, ஸூயம் - உடனே, ஸ்வபா - தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும், விவியாநயுகிநநாச - வெவ்வேறான துன்பங்களை உண்டுபண்ணுவதாலே, சுஹு - மீறி நடக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற, ஸாஸ்திரமஸாரணி - சாஸ்திரம் சொன்ன வழியை, சூரோக்ஷாச - மோக்ஷம் வரையில், சுநாஸாதி - அதுஸரித்து நடக்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம்செய்யும் போது, இன்ன கைங்கரியம் அவனுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று அறிந்து செய்யவேண்டியது. இதை முக்தன் தானாக அறிந்து கொள்ளுவான், பிரபந்நனுக்கு அது இப்போது முடியாது. ஆகையால், இருட்டில் கைவிளக்கைப்போல சாஸ்திரத்தை அவன் நடக்கவேண்டியது. இது ஒரு காரணம். இன்னுமிரண்டு காரணங்களுண்டு. சாஸ்திரமானது எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞை. ஆகையால் அதை அதுஸரிக்கவேண்டியது. அதை மீறி நடந்தால் இந்த ஜந்மத்திலேயே துன்பமுண்டாகும். ஆகையால் அதை விடக்கூடாது. மீறி நடப்பதால் தானும் கெட்டு மற்றவர்களையும் கெடுக்கும்படியாயிருக்கும். ஏனென்றால், இவன் பிரஸித்தனாயிருந்தால் இவன் செய்வதைப் பார்த்து, மற்றவர்களும் அப்படியே செய்வார்கள்.

குறிப்பு— பிரபந்நனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் போய்விட்டன. தான் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்று தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறான். ஸ்வரூபத்தில் ஜாதியும் ஆசிரமமும்மில்லை. ஆகையால் வர்ணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்ததாய் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட்டுவிடலாமோ என்று ஸந்

தேஹமுண்டாகலாம். அது கூடாது. உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது அவைகளைச் செய்வதற்குக் காரணமன்று. ஜாதி உடம்பிலிருக்கிறது. அந்த உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிறவரையில் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. இது “சூரோக்ஷாக்” என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் வழி காட்டாத இடங்களில் எப்படி அறியலாம் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸ்ரூதிஸூத்ராவாரொஃ ஸூகிமதிவிஸூஜிநஸாஸா
ஸாஸாஜ்ஜெயபுஜெயோஃ கூவரணஜெஸாஜிஸாஜெயோஃ |
நியொமெயெயுமூநாநா நியயிதாநாநாஜெயிதாநா
நிமித்தஸூவாரஜெயி நியுணநிவிவி வுயோஃ || ௩௬ ||

(ப-ரை) வுயோஃ - புத்திமான், சூஜெஃ - ஜகத்காரணமாயும், நியயிதாநா - எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிறவனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய, சுவிதாநா - இஷ்டத்தை, ஸ்ரூதி - வேதத்தாலும், ஸூதி - ஸ்மிருதிகளாலும், சூவாரொஃ - ஸ்மிருதி எழுதினவர்களின் ஆசாரங்களாலும், ஸூகிமதிவிஃ - சாஸ்திரம் இரண்டு வழி சொல்லுமிடங்களில் தன் இச்சையாலும், ஸூஜிநஸாஸா - சுத்தமான மனதை உடையவர்களுடைய, ஸாஸாஜ்ஜெயோஃ - நல்ல தீர்மானங்களாலும், யஜெயோஃ - தர்மத்தை விட்டு விலகாத, கூவ - குலங்களுடையவும், வரண - ஸூத்திரங்களுடையவும், ஜெஸாஜி - தேசம் முதலியவைகளுடையவும், ஸாஜெயோஃ - ஸங்கேதங்களாலும், யொமூநாநா - யோக்கியர்களுடைய. நியொமெஃ - உத்திரவுகளாலும், நிமித்தஸூவாரஜெயோஃ - நிமித்தங்களாலும்; ஸ்வபநங்களாலும், இவைபோன்றவைகளாலும், நியுண - நன்றாக, சுவிவி - தேடுகிறான். (அறிகிறான்.)

குறிப்பு:— சில தர்மங்கள் சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்திருந்த போதிலும் கவியுத்திற்கு அவை வேண்டாமென்று பெரியோர்

கள் தீர்மானஞ்செய்திருக்கிறார்கள். இதைத் தான் “ஸுஸ்பைண்டென்ஸ்” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

18-வது அபராத பரிஹாராதிகாசம்.

அவ:— பிரபந்நன் சாஸ்திரத்தை அநுஸரிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டது. அதை ஒருகால் மீறி நடந்தால் அதற்கு என்ன செய்யவேண்டியது என்பது இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது:—

ஹிஸுதா ஸதாவதா தஸுஹமா நெவாடியம்
 நெஹஹநாநிந்யபுஸாபா யாவதயா தீநாகிநீம்
 விநதி! யத்யெவஸாவஸாரவிஷயஸ்யோதம்புஸாமி
 நெதம் வுநம் வநெஜ்ஜிரவ கஸ்தயநிஜதநம் பூ
 நெஜ்ஜநம் ஸஸிஷ்யதெ ||
 || ௪௦ ||

(ப-ரை) சுயம் ஷெஹஸூக - இந்த ஜீவன், தோஷம் உடைய
ராய - பாபங்களாகிய அழுக்குப்போவதற்காக, ஸூஹ - தெளிந்
ததாயும், ஸூஹ - ருசியுள்ளதாயும், ஸஹாவஹாத - எப்போ
தும் சுத்தமாயும், ஸூஹமா - வேண்டியதைக் கொடுப்பதா
யுமிருக்கிற, ராயவஹயாஜ்ஜாகிநீ - லக்ஷ்மீபதியினுடைய கரு
ணையாகிய கங்கையை, ஷெஹாசு - ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே,
விநிதி - அடைகிறான். யஜுவி வனவம் - இப்படி இருந்தபோ
திலும், சுஸா - இவன், சுஸாரா - ஸாரமில்லாத சப்தாதிவிஷ
யங்களாகிற, ஸ்ராதம் பூஸூருமெதெ - சிற்றாறுகளிலுண்டான,
வ்ஷெஹ - சேற்றினாலே, வுநம் - மறுபடியும், நிஜதநம் -
தன்னுடைய உடம்பை, சுஸூக்யம் - அழுக்குப்பண்ணிக்
கொண்டால், பூஷெஹ - பெரியோர்களால், ந ஸூபிஷு
தெ வனவ - சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறதில்லை.

(கருத்து) முழுக் கூவான ஒருவன் தான் முன் செய்த பாபங்கள் போவதற்காக, எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுகிறான். அதனால் அவனுடைய பாபங்கள் போய் அவ

னுக்கு எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கிறது. இப்படி இருக்க, அவன் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையினால் மேலே பாபங்கள் செய்தால் பெரியோர்கள் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். பாபங்களுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினால் அவர்கள் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவார்கள்.

குறிப்பு— கங்கையின் ஜலமானது மலமில்லாமலும், ருசியாயும், வெளுப்பாயும், வேண்டியதைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. அதுபோல எம்பெருமானுடைய தையானது, ஒரு குற்றமில்லாததாயும், பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்திலும் போக்கியமாயும், தன்னுடைய பாபத்தைப் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. தையக்குக் குற்றமில்லாமையாவது— எம்பெருமானுடைய மற்ற குணங்கள் நிக்ரஹத்திற்கும் அநுக்ரஹத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கின்றன; அவைபோலில்லாமல் இந்த தைய என்கிற குணம் அநுக்ரஹத்தையே செய்யும்.

(2) “யஷுவி” என்கிற சொல்லால், ஒருவேளை அபுராதம் பிராரப்தம் என்கிற கர்மத்தால் வரக்கூடும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) ‘வணவ’ என்கிற சொல்லால் பெரியோர்கள் சேர்க்கிற தில்லை. ஆனால் எம்பெருமான் அவனை விட்டுவிடுவதில்லை. ஏதோ ஒரு பரிஹாரத்தைச் செய்து அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவன்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் ‘போலிநுபுஸாபாய’ என்பதின் கருத்தை விரித்துச்சொல்லி, மேலேநேரக்கூடும் பாபத்துக்குப் பரிஹாரத்தைக் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

பூரஸௌதரவபுவபுவாவேலிவம் பூரோலிகம்
வொதூரம் நூஸெந க்ஷவயநநஹுமவதபூரஸு
வணம் வ நம் | யீவபுவெபூதூரவாவநாஜிநநாஜி
தெ஽வி தஹிஷ்டதெஃ களபிவெயு வதி ஸிக்ஷயாவந
வயநு க்ரோவீகரோதி பூஹம் || சக ||

(ப-ரை) பூஹம் - ஸ்வதந்திரான எம்பெருமான், நஃ-நம் முடைய, பூரஸௌதர - பிராரப்தம் தவிர மற்ற, வபுவபுவாவம் - முன் செய்த பாபங்கள், சுவிவம் - எல்லாவற்றையும்;

பூரோஹிதம் - நினைவில்லாமல் செய்கிற, உதாரம் வ - மேல்வரும் பாபங்களையும், சுநய்யவத - ஒப்புக்கொள்ளாத, பூரஸ்ய வணம் வ - பிராரப்தபாகத்தையும், ந்யாவெந - பிரபத்தியாலே, கூவயந - கழியும்படி செய்கிறவனாய், யீவநவெந தூரவாஷ்நாம் - புத்தியூர்வகமாய்ச் செய்யும் மேல் பாபங்களுடைய, (பாபங்கள்) சுஜநநாசு - உண்டாகாமையாலும், ஜாதெவி - உண்டானாலும், தநிஷ்டதே - அவைகளுக்குப்பரிஹாரம் ஏற்படுவதாலும், க்ளபிஷ்யே வதி - பாபம்செய்தவன் கடினமான மனதை உடையவனாயிருந்தால், ஸிக்ஷயா சுவி - செய்கிற தண்டனையால், சுநய்யவத - தோஷமில்லாதவனாய்ச் செய்து, க்ரோஹேரோதி - சேர்த்துக்கொண்டு இரகசிக்கிறான்.

(சுருத்து) பிராரப்தமென்பது பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கர்மம். இது தவிர, முன் செய்த கர்மங்களும் பின்னால் எண்ணியில்லாமல் செய்கிற கர்மங்களும் கழிந்துபோகின்றன. இது பக்தனுக்கும் பிரபந்னுக்கும் பொது. பிரபந்ன் பிரபத்திகாலம் முதல் உயிரோடிருக்கிற வரையில் அநுபவிக்கவேண்டிய பிராரப்தத்தின் பாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். அது தவிர, பாக்கி இருக்கிற பிராரப்தமும் போய்விடுகிறது. இது பிரபத்தியின் மஹிமை. ஏன் இப்படி லகுவான உபாயத்திற்கு இவ்வளவு அநுக்கிரஹம் செய்கிறீர் என்று ஒருவன் எம்பெருமானைக் கேட்க முடியாது. இதைக் காண்பிப்பதற்காக எம்பெருமானை பிரபு என்று சிலோகம் சொல்லுகிறது. முழுகூவாய் பிரபத்தி செய்தவனாகையாலே, அவனுக்குப் புத்தியூர்வகமாய் அபராதமுண்டாகாது. பிராரப்தத்தினாலுண்டானால் லஜைஜயும் அநுதாபமும் பிறந்து அதற்குப் பரிஹாரம் செய்துவிடுவன். அது செய்யாமல் கடினமான மனது உள்ளவனாயிருந்தால் எம்பெருமான் அவனைத் தண்டித்து தோஷத்தைப் போக்கி விடுவன். ஒருகாலும் அவனைக் கைவிடுவதில்லை.

குறிப்பு— மேல் குற்றஞ் செய்தவனை அதற்குப் பரிஹாரம் செய்யும்படி செய்வதும், கடினமான மனதை உடையவர்களைத் தண்டித்து நிர்தோஷமாய் பண்ணுகிறவனும் எம்பெருமான் தான். இதுவும் பிரபத்தியின் பலன்.

19-வது ஸ்தாந விசேஷாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் எங்கே இருக்கவேண்டியதென்று அதி
காரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

யதெகாஹுமஹி ஹவதூடிஸவாஹுநாஹி

யதெகாஹுவூவஹிதயியொ யஸ்ய கஸ்யாவி லாஹ: |

வாஸஸூநம் தஹிஹ க்யுதிநாம் ஹாதி வெகாணகஹம்

பூயொ ஹொரஹிநிஹிநாஹி தாஹி பூயிகளஹித்யவஹ: ||

(ப-ரை) யதூ - என்கு, ஹவதூடிஸவாஹுநாஹி -
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் கைங்கரியம் பண்ணுவதற்
கும், அர்ச்சனம் முதலானவைகளைப் பண்ணுவதற்கும் தகுந்த,
வெகாஹுமஹி - சித்தஸமாதானம், ஹவதி-உண்டாகுமோ, யதூ-
எந்த இடத்தில், வெகாஹுவூவஹிதயியம் - வேறு தேவ
தைகளிடத்தில் போகக்கூடாதென்றும், எம்பெருமான் தவிர
வேறு பிரயோஜனம் வேண்டாமென்றும் உறுதியான எண்ணம்
உள்ள, யஸ்ய கஸ்யாவி - எவனாவதொருவனுடைய, லாஹ: -
கிடைப்பது உண்டோ, தஹி - அந்த இடமானது, க்யுதிநாம் -
பிரபந்நர்களுக்கு, ஹஹ - இந்த ஸம்ஸாரதசையில், வெகா
ணகஹம் - வைகுண்டத்துக்கு ஸமமான, வாஸஸூநம் - இருப்
பிடமாக, ஹாதி - விளங்குகிறது. ஹிநிஹிநாஹி - ருஷிக
ளால் சொல்லப்பட்ட, பூயொ ஹொரஹிநிஹிநாஹி - பஹுவான தேசங்
கள், பூயிகளஹித்யவஹ: - பெரும்பாலும் பிரபந்நன் வஸிக்
கத்தகுந்த இடங்கள்.

(கருத்து) எங்கே எம்பெருமானுக்கு சித்தஸமாதானத்துடன்
கைங்கரியம் பண்ணக்கூடுமோ அதுவும், எங்கே பரமைகார்தியான
ஒருவனாவது இருக்கிறதோ, அதுவும் பிரபந்நன் இருக்கத் தகுந்த
இடம். காசி காஞ்சி முதலான ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட இடங்
களை ஏன் சொல்லவில்லை என்றால், அவைகள் பெரும்பாலும் பிர
பந்நன் இருக்கத் தகுந்தவிடங்கள் என்று அவர்களின் அபிப்பிரா
யம். ஆனாலும் யுகஸ்வபாவத்தால் அவைகள் இப்போது அப்ப
டியிருக்கவில்லை. ஆகையால் அவைகளைச் சொல்லவில்லை.

குறிப்பு— (1) சுலோகத்தில் “யசு யசு” என்று இரண்டு தடவை சொல்லியிருப்பதாலே, சொன்ன இரண்டிடங்களில் ஏதாவதொன்றில் இருக்கலாம் என்று கருத்து. இரண்டும் சேர்ந்திருந்தால் மிகவும் நல்லது.

(2) “யஸு கஸ்யாவி” என்று எவனாவதொருவன் என்று சொன்னதால் அந்த பரமைகார்தி எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று கருத்து.

(3) “வெகூணகயா” என்று சொன்னதாலே, அந்த இடத்தில் ஒரு விரோதியிருக்கமாட்டானென்றும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்கு ஒரு தடையும் இருக்கமாட்டாது என்றும் கருத்து.

அவ:- முன் சுலோகத்தின் கடைசி பாதத்தில் சொன்னதை விரிவாய் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸா காஸீ தி ந வாகாஸீ தி ஹுவி ஸாபொஷ்யேதி
நாய்யாஸ்யுதெ ஸாவணீதி ந கஸுஷாடிவதி ஸா கா
ணீதி நொடிணதி | யதெ ஸா யபுரொதி நொது
யுராஹா நோந்யாவி நான்யா வுஸீ யா வெகூணகயா
ஸுயாரஸஹஜாஹா ரொவெத நொ வெதவெ || சந ||

(ப-ரை) யா - எந்த இடமானது, வெகூணகயா - எம் பெருமானுடைய கதையாகிய, ஸுயா ரஸஹஜாஹா - அமிருதத்தினுடைய ரஸத்தை அதுபவிக்கிற பெரியோர்களுடைய, வெதவெ - மனதுக்கு, நொ ரொவதெ - பிடிக்கவில்லையோ, ஸா - அதானது, ஹுவி - பூமியில், காஸீ உதி - காசியென்று, ந வாகாஸீ - நன்றாய் பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஸா - அது, சுபொய்யா உதி - அயோத்தியை என்று, ந கஸுஷாஸ்யுதெ - வஸிக்கப் படுகிறதில்லை, ஸா - அது, கவணீதி - அவந்திஎன்று, கஸுஷாடி-தோஷத்திலிருந்து, ந கவதி - இரகஸிக்கிறதில்லை, ஸா - அது, காணீதி - காஞ்சி என்று, ந உடிணதி - உயர்ந்ததாக இருக்க வில்லை, ஸா - அது, யபுரா உதி - மதுரை என்று, உதுயு

ராம - உத்தமமான பாரத்தை, நயதே - தூக்கவில்லை, யா - எந்த, சுந்யா சுவி வுரீ - வேறு பட்டணமும், ந ரோந்யா - கௌரவம் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்காது.

(கருத்து) உலகத்தில் காசீமுதலான ஏழுஇடங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்தவைகள் என்று சொல்லுவதுண்டு. அவைகளும் பரமைகார்த்திகளுடைய மனதிற்குப் பிடிக்காவிட்டால், அவைகளின் பெயரைக் கொண்டு மாத்திரம் கௌரவம் பண்ணத் தகுந்தவைகள் அல்ல.

20-வது நிர்யாணதிகாரம்.

அவ:— இப்படி ஏழு அதிகாரங்களால் இங்கே கொஞ்சகாலம் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிற பிரபந்நன் எப்படியிருக்க வேண்டியதென்று சொல்லி, மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் பிரபத்தியின் பலன்களைச் சொல்லுகிறார். அவைகளுள் இந்த அதிகாரத்தில் பிரபந்நன் உடம்பை விட்டுக் கிளம்பும் வழியைச் சொல்லுகிறார்:—

பேநலி சுரணமுரோம் பூரணே பேநம் வுரூவெஷ உ தம்

சுபிதி வுடியநு ஹுதெவெஷுநம் வரெ உ தரோதூநி |

ஸூவிஷிஷுஷொரீஸூம் ஸாயாரணே ஸரணேபூவெஷெ

நுயதி வரதொ நாயீஹெஷெயுயொவி தீஸூரூ: ||

(ப-ரை) ராமஸூரம் - எம்பெருமான், பேநலி - ஜீவனுடைய மனதில், சுரணமுரோம் - இந்திரியவர்க்கத்தையும், பேநம் - இவைகளுடன் சேர்ந்த மனதை, பூரணே - பிராணனிடத்திலும், தம் - இவைகளுடன் சேர்ந்த பிராணனை, வுரூவெஷ உ - ஜீவனிடத்திலும், வுநம் - இவைகளுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, ஹுதெஷு - ஸுடுக்ஷமான ஐந்து பூதங்களிடத்திலும், தம் - இவைகளுடனும், ஐந்து பூதங்களுடனும் சேர்ந்த ஜீவனை, வரெ சூதூநி உ - பரமாத்மாவாகிய தன்னிடத்திலும், சுபிதி - சீக்கிரத்தில், வுடியநு - சேர்த்து, ஐஸூம் - இப்படி, ஸூவிஷு - தன்னைத் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கும், சுவிஷுஷொம் - அப்

படித் தியர்நம் பண்ணுதவனுக்கும், ஸாயாரணை - இதுவரையில் பொதுவாயிருக்க, ஸாரணைஃ ௪-௦௦௦௦ - அந்தந்த மார்க்கத்திற்கு ஆரம்பங்களாகிய, நாயீஹெஹெஃ - அந்தந்த நாடிகளாலே, யயொலிதம் - அந்தந்த ஜீவனுக்குத் தகுந்தபடி, வராதம் - வெளியில், நயதி - கொண்டுபோகிறான்.

(கருத்து) சுலோகத்தில் சொன்னபடி ஜீவனை இந்திரியங்கள் மனது, பிராணன், ஸுக்ஷ்மங்களான ஐந்து பூதங்கள், இவைகளுடன் சேர்த்து, எம்பெருமான் தன்னிடத்தில் அவனை இளப்பாற்றுகிறான். இதுவரையில் பிரபந்தனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உடம்பை விட்டுக் கிளம்புவது ஒரே மாதிரி. பிறகு பிரபந்தனை ஹிருதயத்திலிருந்து உச்சந்தலைக்குப் போகிற நாடி வழியாக வெளியே கொண்டுபோகிறான். பக்தனுக்கும் இது உண்டு. மற்றவர்கள் கண் முதலான இடங்கள் வழியாக அவரவர்கள் போக வேண்டியதற்குத் தகுந்தபடி வெளியே போகிறார்கள்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் ஜீவன்கள் அந்தந்த நாடிவழியாக வெளியே போகிறார்கள் என்று சொன்னதை விரித்துப் பிரபந்தன் போகிற நாடி இன்னதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

உஹரகூஹரெ ஹெவஹிஷ்ஹிஷ்அரஜீவிடகா

நிவதிதநிஜாவத்யாஹிஷ்ணுவித்யுகரோக் |

யஜிநிஷிஹ நஸஹிநு காமெ ஸ வனவ ஸதாயிகா

கேதககவாரபூஷாநாயுடௌவெஸயதி பூஹம் ||

(ப-ரை) ஹெவஃ - எம்பெருமான், நிஷ்அரஜீவிடகா - சேறுள்ள குட்டையில், நிவதித - விழுந்த, நிஜாவத்யா - தன்னுடைய பிள்ளையை, சூஹிஷ்ணு - எடுக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே, ஸவஹிஷ்ணு - அதில் இறங்கின, வித்யுகரோக் - தகப்பனைப்போலே, உஹ உஹரகூஹரெ - இந்த நம் ஹிருதயகுஹையில், திஷ்ணு - இருந்துகொண்டு, பூஹம் - பிரபுவான, ஸ வனவ - அவனே, தஹிநு காமெ - அந்த காலத்தில், நம் - நம்மை, சுக்ஷுதககவார - ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் எப்போதும்

இருக்கிற பட்டணத்திற்கு, பூவுநாடி - புறப்பட்டுப்போவதற்காக, ஸதாயிகா - நூற்றொன்றாவதான, யசிகி - நாடியை (யில்) பூவெய்யதி - நுழையும்படி செய்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் உடம்பைவிட்டு வெளியேபோகும் நாடியானது உச்சந்தலைக்குப் போகும் நூற்றொன்றாவதான நாடி. இதைக் கண்டு பிடித்து அதில் நுழைய ஜீவனுக்குச் சக்தியில்லாவிட்டாலும், அந்தவேலையை எம்பெருமானே செய்கிறான், அவன் ஹிருதயத்திலேயே யிருக்கிறான். எதற்காக என்றால். சேறு நிறைந்த ஒரு குட்டையில் விழுந்த தன் பிள்ளையைத் தகப்பன் எடுப்பதற்கு அதிலிறங்குவதுபோல், எம்பெருமானும் இந்த அருவருப்புள்ள உடம்பில் இருக்கும் ஜீவனை எடுப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அந்த ஸமயம் வந்தபோது நம்மை அதிலிருந்து வெளியே கொண்டுபோகிறான்.

குறிப்பு:- (1) சேறு நிறைந்த குட்டைபோல் நமது உடம்பு, ஒரு குழந்தையானது தப்பி குட்டையில் விழுந்ததுபோல் நாம் கர்மங்களாலே இந்த உடம்பில் வந்திருக்கிறோம்.

(2) தகப்பன் பிள்ளையை எடுப்பதற்கு முயற்சி செய்வது போல், எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் உறவினால் நம்மை எடுப்பதற்கு அவன் பாடுபடுகிறான்.

(3) தகப்பன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போகிறான். எம்பெருமானும் தான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டத்திற்குக் கொண்டுபோவதற்காக நம்மை உடம்பில் இருந்து வெளியே கொண்டுபோகிறான்.

(4) தகப்பன் வீடுதான் குழந்தைக்கும் வீடு. அப்படியே, எம்பெருமான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டமே நமக்கும் இருக்குமிடம்.

21-வது கதிசிந்தநாதிகாரம்.

அவ:- அர்ச்சிராதி என்கிற மார்க்கத்தாலே பிரபந்நன் வைகுந்தத்திற்குப் போவதாகிய பலனை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.-

ஜெநநிவஸஜெநாதாவக்ஷாதூராயணவதூரநு
 வவநதவநபூரெயாஸூருநு கூரோஷிரஹுதிஸு
 ஜெயராவதி ஷெவாயீஸம் பூஜாவதிநாமத
 ஸுரானி விரஜாம் உருரெ வாவஸுதஃ வரஹுதிஸு ||
 (ப-ரை) ஜெந - அக்கிநி, ஷிவஸ - பகல், ஜெநாதாவக்ஷ -

சக்கிலபக்ஷம், உதூராயண - உத்தராயணம், வதூரநு - வர்ஷம்,
 இவர்களுடும், வவந - வாயு, தவந - ஸூரியன், பூரெயாஸூருநு - சந்திரன், இவர்களுடும், ஸுரோஷிரஹுதிஸு - மின்னலையும்,
 ஜெயராவதி - வருணனையும், ஷெவாயீஸம் - இந்திரனையும்,
 பூஜாவதி - பிரஜாபதியையும், கூரோஷ - வரிசையாய்,
 சுமதஃ - அடைந்தவனும், விரஜாம் - விரஜை என்னும் ஆற்றை,
 தூரானி - தாண்டுகிறான், ததஃ - வரம் - அதற்குமேலுள்ள,
 ஸுஹுதிஸு - ஆச்சரியமானவைகள், வாவஃ உருரெ - வாக்குக்கு
 தூரமாயிருக்கும். அதாவது— அவைகளை இன்னதென்று
 சொல்லமுடியாது.

குறிப்பு— (1) காலத்தைச் சொல்லுகிற சொற்கள் அவைகளின் அபிமானிதேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன. அப்படியே மின்னல் என்கிற சொல்லும் அதின் அபிமானிதேவதையைச் சொல்லுகிறது.

(2) சுலோகத்தில் சொன்னவர்களெல்லாரும் பிரபந்தனை வைகுந்தத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக எம்பெருமானாலே நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு ஆதிவாஹிகர்களென்று பெயர்.

அவ: - ஸம்ஸாரத்தில் துக்கப்படுவது ஸ்வபாவமாக இருப்பதையும், வைகுண்டத்தில் துக்கக்கலக்கில்லாத ஆனந்தத்தை அநுபவிப்பது ஸ்வபாமாயிருப்பதையும் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

வித்யவ்யவடிபஞ்ஞாரொஹாவரொஹவரிஸுரெ

நிபுரயவஹீயாதாயாதகூரெஸு நிரனாரெஃ |

ஸயிமதவரிபூரணீநாஜ்யாரெரானிவாஹி ந

ஸுவயதி நிஜவாயாஹீ ஸுயம் ஹரிவஹுதஃ ||சஎ||

(ப-ரை) விதுவய - பிதிருயாநமென்கிற, வடியன - ஏத் தச்சாலில், சூரொஹ - ஏறுகிறது, சுவரொஹ - இறங்கு வது, இவைகளாகிற, வரிஹுரெஃ - அடிக்கடி சுற்றிவருவதா லும், நிரஹுரெஃ - இடைவிடாதிருக்கிற, நிரயவடி - நரக மார்க்கத்தில், யாதாயாதகூரெஃ உ - போவதும் வருவதுமா யை வியாபாரங்களாலேயும், சுயிமதவரிஹாஹீ - மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்த, நஃ - நம்மை, நாயரெஃ - தன் வேலைக்காரர்களாலே, சுதிவாஹு - அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஹரிவாநு - ஹரி என்கிற சந்தனமரமானது, நிஜவாயா டாய் - தன்னுடைய நிழலைக்கொடுத்து, ஸுயம் - தானே, ஸு வயதி - ஸுகப்படுத்துகிறது.

(கருத்து) ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது பாபம் செய்து அடிக்கடி நரகத்துக்குப் போயும், திரும்பியும், புண்ணியம்செய்து ஸுவர்க்கத்திற்குப் போவதும் வருவதுமாயிருப்பதால், நாம் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்திருக்கிறோம். எம்பெருமான் தன் னுடைய வேலைக்காரர்களாலே நம்மை வைகுண்டத்திற்கு அழைத் துக்கொண்டு போய், நம்முடைய சிரமங்களைப் போக்கித் தன்னை அதுபவிக்கும்படி செய்து ஸுகப்படுத்துகிறான்.

குறிப்பு— ஏத்தச்சாலானது கிணற்றிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டுபோய், ஜலத்தைக் கொட்டினபிறகு மறுபடியும் கிணற் றுக்கு வருகிறது. அதுபோல நாம் புண்ணியத்தைச் செய்து அத் துடன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறோம். அங்கு அதுபவத்தினால் ஸுகம் கழிந்தவுடன் திரும்பி இங்கே வருகிறோம். இப்படி நாம் போவதும் வருவதுமாயிருக்கிறோம்.

(2) இப்படியே பாபம் செய்து நரகத்திற்குப் போய் நரகத்தில் அதுபவத்தை அடைந்து, திரும்பிவருகிறோம். இதில் ஒய்ச்சல் ஒழிவு கிடையாது. ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறவனுக்கு அதை விட்டுத்திரும்பித் தாயார் வயிற்றில் வருகிறவரையில், ஸுகமும் துக்கமும்ல்லாத இருப்பு உண்டு. அதுவும் நரகத்திற்குப் போகிற வனுக்குக் கிடையாது. இதைக் காட்டுவதற்காக “நிரஹுரெஃ” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(3) வழிப்போக்கன் வெயிலில் நடந்து களைப்படைந்து வருந்துனையில், ஒரு சந்தனமரம் கிட்டவிருந்தால் அதினிடம்

போய் அதின் நிழலில் இளைப்பாறி, அதின் வாஸனையால் ஸுகத் தை அடைகிறான். அதுபோல எம்பெருமான் தன்னிடத்தில் பிரபந்நனை வைத்துக்கொண்டு அவன் முன்பு பட்ட சிரமத்தைப் போக்கி ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து ஸுகப்படுத்துகிறான்.

(4) “ஸூயம்” என்கிற சொல்லாலே பிரபந்நனை ஸுகப்படுத்துவது வேலைக்காரனைக்கொண்டு அன்று; அந்த வேலையைத் தானே செய்கிறான் என்று கருத்து.

(5) வேறு மரங்கள் நிழலை மாத்திரம் கொடுத்து, வெயிலினால் உண்டாகும் களைப்பைப் போக்கும். சந்தநமரமோ இதையும் செய்து, தன்னுடைய வாஸனையினால் ஸுகத்தையும் கொடுக்கும்.

22-வது பரிபூர்ண பிரம்மாநுபவாதிகாரம்.

அவ்:— வைகுந்தத்திற்குப் போனவனுக்கு என்ன என்ன பெருமைகள் கிடைக்கின்றன என்பதை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

விதரிலி வடெ லக்ஷீகாஹம் விவித்ருவிஹுதிஹம்

ஸுவிவமதிதஸம்வட்யாவிலஹுதஹஜாக்யதிஃ |

ஸுடததப்யுகிஸிலிஹுதஹஜாக்யதிஃ

ஹஜதி வரஜம் ஸாஜம் ஹொமெ கிவ்யதிக்யொஜிதம் ||

(ப-ரை) (முத்தன்) விதரிலி - முக்குணமுள்ள பிரகிருதி மண்டலத்திற்கு மேலேயிருக்கும், வடெ - இடமாகிய வைகுண்டலோகத்தில், விவித்ருவிஹுதிஹம் - ஆச்சரியங்களான விபூதி களையுடைய, லக்ஷீகாஹம் - லக்ஷ்மீபதியை, ஸுவிவமதிதம் - ஆதி வாஹிகர்களாகிய வேலைக்காரர்களாலே கொண்டுபோகப்பட்டு, ஸம்வட்ய - அவனை அடைந்து, ஸுவிஹுதஹ - இதுவரையில் மறைந்து இருந்து இப்போது தோன்றுகிற, ஸஹஜாக்யதிஃ - தனக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள ஆகாரத்தை உடையவனாய், ஸுடததப்யுகிஸிலிஃ - எம்பெருமானைக் காட்டிலும் தான் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருப்

பதை நன்றாய் அறிந்து, வலிப்பு - உண்டான, முணர்வு - எட்டு குணங்களையும், தத்து - அதின் பலனைகளையும் அடைந்த வனாய், நிவൃத்தியொழிந்து - திரும்பிவருகிறது என்கிற பேச்சில்லாத, ஹோமே - ஆந்தாநுபவத்தில், பாரீபூர்ண - அளவில்லாத ஒற்றுமையை, உபவதி - அடைகிறான்.

(கருத்து) முக்தன் போகும் வைகுந்தலோகத்தில் இந்த உலகத்துப் பிரகிருதியானது இல்லை. அதிலிருக்கும் திரவியத் திற்கு ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுண்டு. அதில் முக்தனுக்கு லீலைக்கும், போகத்திற்கும் வேண்டிய பல பல ஆச்சரியங்களான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ஆந்தமயம் என்கிற ஒரு மண்டபத்தில் பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவனை அடைந்த பிறகு முக்தனுக்குக் கிடைக்கும் பெருமைகளாவன— (1) இங்கிருக்கும்போது அவனுடைய ஆகாரமானது அவன் செய்த கர்மத்தினால் மறைந்திருந்தது; அது இப்பொழுது தோன்றுகிறது. ஸுவர்க்கத்தில் ஸுபாநுபவத்

ரக ஒரு உடம்பு வருவதுபோல், இவனுக்கு ஆந்தாநுபவத்

ரக அந்த ஆகாரம் வருகிறதன்று. அது ஸ்வபாவமாகவே உள்ளது. (2) அந்த ஆகாரமாவது— எட்டு குணங்கள் உள்ளவனாயிருப்பது. அவைகளாவன— கிழத்தனம், மாணம், பசி, தாஹம், சோகம், இவைகளுக்குக் காரணமான கர்மம் இவைகளில்லாமையும், ஸத்யகாமனாயிருப்பதும், அதாவது— அழிவில்லாத போக வஸ்துக்களை உடையவனாயிருப்பதும், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருப்பதும் அதாவது— நினைத்ததைத் தடையில்லாமல் செய்யும் திறமையும், (3) இந்த எட்டாவதான குணத்தாலே வேண்டுமிடங்களுக்குப் போகவும், வேண்டியவர்களைப் பார்க்கவும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குச் சேஷமான எந்த அநுபவத்தையும் அடையவும் தகுந்தவனாக ஆகிறான். (4) தன்னுடைய ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், அவனைக்காட்டிலும் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு ஒத்து நடக்கிறான். இப்படி இருப்பது இந்த லோகத்தில்போல் இல்லாமல் நன்றாய்த் தெரியும். (5) எம்பெருமானைப் போலவே அவன் இருப்பன். ஆனால் உலகத்தை உண்டுபண்ணி, இரகஷித்து, அழிக்கும் வேலை அவனுக்குக்கிடையாது. ஒற்றுமையானது ஆந்தத்தின் அநுபவத்தில் மாத்திரம்.

அதிகார்வங்கிரஹம்

எம்பெருமானுக்கு எவைகள் ஆகந்தத்தைக் கொடுக்குமோ அவைகளெல்லாம் அவனுக்கும் உண்டு. எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு ஆகந்தம் உண்டோ, அவ்வளவும் அவன் அடைகிறான். (6) ஒருவேளை அந்த லோகத்தை விட்டு இங்கே திரும்பி வருவதே என்று ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அவன் திரும்பிவராஆசைப் பட்டாலும் எம்பெருமான் அவனைத் திரும்பிவிடமாட்டான்.

அவ:— மிகவும் களைப்படைந்தவன் தண்ணீரை ஆவலுடன் தேறிவதுபோல், முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைம்கரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தானே செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

சுவிதூரானுபூஜாஸ்தகவஹுகுறையகவஹுஷா

2) சோவியத்-உயாஸு-2-நவரி 2-நிவரி-பாஜிஸு-உயாஃ.

பெயருக்கீர நய்யாயஸு முணவிலவாஸஜ் நகந

நஹாநந்ரவ்ரநாநஹவபரிவாஹா வஹுவியாஃ ||

(ப-ரை) சலிமுறா஢ - ஓய்வில்லாத, ப்ருஜாஸத - அநேக
சிரத்தைகளுடைய, கலஹ - போட்டிகளாகிற, கலெஹ - அலை
களாலே, கலுஹாஃ - கலங்கியிருக்கின்றவைகளாயும், ஶுநிலி
ஜாஹி - ஸநகர் முதலான யோகிகளுக்கும், நித்தியஸூரிசுருந்
கும், முக்தர்களுக்கும், ஸுஹாஃ - பிரயாஸம் இல்லாமல்
கிடைக்கிறவைகளாயும், ஶஹுவியாஃ - அநேகவிதங்களாயும்,
யோக்ஷீரந்யாய - தேனும் பாலும் கலந்ததுபோல், ஸுமஹ -
தன்னுடைய (வாத்ஸல்யம் முதலான) குணங்களுடையவும்,
விஹவ - விபூதிகளுடையவும், சூலஹ - கலந்திருப்பதாலே,
கநசு - போக்கியமாயிருக்கிற, ஶஹாநந் - மிகுந்த ஆநந்தத்
தைக் கொடுக்கிற, ஶ்ருஹ - எம்பெருமானுடைய, சுநுஹவ -
அதுபவத்தினுடைய, வரிவாஹாஃமேலேவழிந்து ஷடிவருவது
போல் இருக்கிற கைங்கரியங்கள், ஶே - என்னுடைய, ஶநலி -
மனதில், சூலிஹுயாஸாஃ - உண்டாகவேண்டும்.

(கருத்து) தேனையும் பாலையும் கலந்ததுபோல், எம்பெருமானும், அவனுடைய குணங்களும், விபூதிகளும் சேர்ந்திருப்பதால்

அவனுடைய அநுபவம் மிகவும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதாய் இருக்கிறது. அந்த ஆநந்தத்தை அடைந்து அது உள்ளடங்காமல் உண்டாகும் கைங்கரியங்கள் என் மனதில் தோன்ற வேண்டும். அவைகளில் இதை முதலில் செய்வோ, அதை முதலில் செய்வோ என்கிற ஆவல்கள் ஒன்றோடொன்று ஓயாமல் போட்டி போடுகின்றன. அவைகள் யோசனைகளுக்கும் நித்தியஸூத்ரிகளுக்கும் முக்தருக்கும் லகுவாய்க் கிடைக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பலவிதங்களான கைங்கரியங்கள் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்.

குறிப்பு— (1) இங்கே இருக்கும்போது சிரத்தையுடன் ஒரு கைங்கரியத்தை ஆரம்பித்து அதை முடித்தவுடன் அந்த சிரத்தை போய்விடுகிறது. அதுபோல அன்று. அங்கே கைங்கரியம் முடிந்தபோதிலும் சிரத்தை தொடர்ந்து வருகிறது.

(2) கைங்கரியங்கள் பலவிதங்களாய் இருப்பதால் சிரத்தைகளும் அநேகங்களாக இருக்கின்றன. அவைகள் என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும், என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும் என்று போட்டி போடுகின்றன. அதாவது— எல்லா கைங்கரியங்களையும் தானே ஒரே காலத்தில் செய்ய வேண்டும் என்கிற ஆவல். அதைச் சொன்னபடி.

(3) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே மிகவும் இனியதாயிருக்கும். அப்படியே அவன் குணங்களும் விபூதிகளும். இவைகள் அவனுடன் சேர்ந்தால் மிகுந்த ஆநந்தம் உண்டாகும் என்று சொல்லவேண்டுமோ ?

(4) முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்களை அவனுடைய ஆஜ்ஞைகளால் செய்யவில்லை. அவனுக்கு அநுபவத்தால் கிடைக்கும் ஆநந்தம் தானே கைங்கரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறது. அப்படிச் செய்யும் கைங்கரியம் தான் மிகவும் போக்கியமாயிருக்கும்.

அவ:— இந்த இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களில் சொல்லிய விஷயங்களை ஒரு சுலோகத்தால் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்—

ஸந்ருஷ்டஸாரவாஸிஸு ஸ்வாபரிஸிதயீஸுஜி
நெகஸம்ஸு ஸ்ஷொவாயொதிவிஸுஸவரிக்ஷ
நநூஸநிஸுஸக்யதூ! ஸாவஸூஹம் ஸவயபூ

வியிதிஹ நியதம் வ்யாஹஸம் க்ஷாவி விஹ ஹிதே-சுகஸ்யூதி
 ஸஸூதி க்ஷுபுக்ஷுகிரஹஸவத்யூதம் நித்யுநேகம் ॥

(ப-ரை) ஸந்யூஷ்டி - எம்பெருமானால் பார்க்கப்பட்டு, ஸாராவாமிசு - மூன்று ரஹஸ்யமே ஸாரமான சப்தராசி என்று அறிந்து, ஸு - தன்விஷயத்திலும், வர - எம்பெருமான் விஷயத்திலும், நிஸிதயீ - கூர்மையான புத்தியை உடையவனாய், ஸஹஜிசு - விஷயங்களில் இருக்கும் பிடிமானத்தை ஜயித்து, நெகஸஸூ - பக்தி பிரபத்தி என்கிற அநேகவிதமான உபாயங்களுக்குத் தகுந்தவனாய், ஸுஷோவாயி - அவைகளில் தனக்குத்தகுந்த அதிகாரம் இன்னதென்று தெளிந்து, சுதிவிஹ - பக்தியைச் செய்ய சக்தியில்லாமல் மிகவும் வருத்தப்பட்டு, ஸவாரிக்ஷா - அங்கங்களோடு கூடிய, ஹந்யூஸ - பரஸமர்ப்பணத்தாலே, நிஷ் ஹக்யூத்யூ - செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாயும், ஸூராவஸூஹ - தன்னுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகளுக்குத் தகுந்தபடி, உஹ - இந்த உலகத்தில், நியதம் - தன் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் தகுந்ததாய் சாஸ்திரத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட, வ்யாஹஸம் - அபராதம் இல்லாமல் இருக்கிற, ஸவயபூவியி - செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களை, க்ஷாவி - தகுந்த இடத்திலிருந்து, விஹசு - செய்துகொண்டு, நிதே-சுகஸ்யூதிஸஸூதி க்ஷுபுக்ஷுகி - ஸ்தூலமாயும், ஸூக்ஷ்மமாயும் இருந்துள்ள உடம்பினின்று விடுபட்டு. இருக்கிற, ஹகம் - எவனாவது ஒருவன், சுயூதம் - எம்பெருமானை, நித்யம் - எப்பொழுதும், சுஹஸவதி - அநுபவிக்கிறான்.

23-வது ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரம்.

அவ:- இப்படி இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களாலே, தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம்— ஆகிய இவைகளைப் பற்றித் தெரியவேண்டிய விஷயங்களை விரிவாய்ச் சொல்லி, பக்திபிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லும் அதிவாதங்களை நான்கு அதிகாரங்

களால் கண்டிக்கிறார். அவைகளில் முதல் அதிகாரத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் அதிவாதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன:—

யமுதவடிவினம் பூத்யுகேஷண ஸுதஸுததம் விடி

ஹிரவயிடிபாடிவ்யோடிநாநஸக்யவீவஜீடதம் |

ஜமயிஸுதயா ஸாயடும் டெவொ ஜமதூரிவாயநு

வாஸிவாஸுஷஸிவொவாயம் பூதீஷுஹஸுதாடி ||

(படரை) யமுதவடி- ஒரேகாலத்தில், ஸுதவினம் - எல்லாவற்றையும், பூத்யுகேஷண- பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே, ஸுதம்- தானாகவே, ஸுததம் - எப்போதும், விடிநு - அறிந்துகொண்டும், ஹிரவயி- இயற்கையாகவே எல்லையில்லாத, டியாடிவ்யோடிநாநு - தையாகிய ஒப்பில்லாத ஸமுத்திரமாயும், ஸக்யவீவஜீடதம் - செய்யமுடியாதது என்கிறவைகளால் விடப்பட்டவனாயும் இருக்கிற, டெவம் வாஸிவாஸுஷம் - லீலைக்காக வேலை செய்கிற பரமபுருஷனான எம்பெருமான், ஜமயிஸுதயா ஸாயடும் - திருப்பாற் கடலின் திருமகளாகிய பிராட்டியுடன் கூடிய, ஜமகி - உலகத்தை, வாரிவாயநு - இரக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸுதாம் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் உள்ளவர்களுடைய, பூதீஷுஹம் - பரத்தை ஒப்புக்கொண்டு, ஸிவொவாயம் - அவர்களுக்குப் பலனைக்கொடுக்கிற ஸித்தோபாயமாய் இருக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமான் ஒருவன் செய்யும் பிரபத்தியை ஒப்புக்கொண்டு தான் அவன் கேட்கும் பலனைக் கொடுக்கிறான். இதையும் பிராட்டியுடன் கூடவே இருந்துதான் செய்கிறான்.

குறிப்பு:— (1) எம்பெருமானுக்குக் கருணை இருப்பதாலே ஜீவனை இரக்ஷிக்கிறான். எல்லாம் தெரிந்தவனாகையாலே இவனை இரக்ஷிக்கும் வழி அவனுக்குத் தெரியும். இவன் படுக கஷ்டமும் தெரியும் அவனால் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயங்கள் சுலோகத்தில் முதல் பாதத்தினால் காட்டப்படுகிறது.

(2) நாம் வஸ்துக்களை ஒரே க்ஷணத்தில் பார்ப்பது முடியாது. ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்த் தான் பார்க்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே

க்ஷணத்தில் பார்க்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களையும் நம்மால் பார்ப்பது முடியாது; சிலவற்றைத்தான் பார்க்கிறோம். ஸூக்ஷ்மமாய் இருப்பதையும், தூர இருக்கிறவைகளையும், சுவர் முதலானவைகளால் மறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளையும் நமக்குப் பார்ப்பது முடியாது; அவனுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான். நாம் சிலவேளையில் பார்க்கிறோம், எப்போதுமில்லை. அவன் அவைகளை எப்போதும் பார்க்கிறான். நமக்குத் தபஸ்ஸு முதலியவைகளால் இப்போது பார்க்கமுடியாதவைகளான சிலவற்றைப் பார்க்கிறோம். அவன் இயற்கையாகவே பார்க்கிறான், நாம் சிலவற்றைப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும், சிலவற்றை அநுமானத்தாலும் பார்க்கிறோம். அவன் பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான்.

(3) இதனால், அதிவாதத்திற்குக் காரணம் சொல்லப் படுகிறது. கருணை உள்ளவனாயிருப்பதால் எம்பெருமான் தானே இரக்ஷிப்பன். சக்தியுள்ளவனாகையாலே ஒருவனும் அவனை விலக்கமுடியாது. ஒரு வியாஜமில்லாமல் ஒருவரை இரக்ஷித்தால் பக்ஷபாதம் என்கிற தோஷம் அவனுக்கு வரும். ஆகையால் ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே இவனை இரக்ஷிக்கிறான். அந்த வியாஜம் பத்தியும். பிரபத்தியும், ஒருவன் பிரபத்தி செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது அதிவாதம்.

(4) பிராட்டியுடன் சேர்ந்தே எல்லா வேலைகளையும் செய்வதுபோல், முமுகூவினுடைய பரத்தையும் அவனுடன்கூடவே இருந்தே ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இதில் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தம் இல்லை என்பது அதிவாதம்.

அவ:- இந்த விஷயங்கள் மற்றவர்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை என்பதற்குப் பதில் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

விபூஷிதாஸ்யபயபுவி லிவாநகதம் வஹி
 உபுஸுநெநாஸுஷேஸிக ஸம்புஷாயாஹிநெதாஷ்யாவி
 நாயக்ஷிதஃ | ஸுபூரெவஸ்யபெவ ஸாயநதயா ஜோ
 வுஷ்யோணஃ பூதள ஸுதஸ்யஷு ஹஜேத ஸஹி
 யிஷஸா ஸாநாவயிஸுவயி ||

(ப-ரை) உவரி உவரி - (புதையலுக்கு) மேன் மேலே - ஷிவாநகரம் - பகலிலும், இராத்திரியிலும், விபூஷிஷி - உட்கார்ந்து சிரமபரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களான, வஹிஷிஷிஷிஷி - மேலே பார்க்கிறவர்களான, சுஸுஷிஷி - நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய, ஸம்பூஷிஷிஷிஷிஷிஷி - ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்களாலே, சுஷிஷி - இதுவரையில், ௩ சூஷிஷிஷி - பார்க்கப்படவில்லை, ஸுஷிஷிஷி - தன்னை அடைவதற்கு, ஸுஷிஷிஷி - தானே, ஸுஷிஷிஷி - உபாயமாக இருப்பதாக, ஸுஷிஷி - வேதத்தில், ஜோஷிஷிஷிஷி - இறைஞ்ச சொல்லப்பட்ட, ஸாஷிஷிஷி - அளவில்லாத, ஸுஷிஷி - புதையலானது, ஸுஷிஷிஷி - ஸத்துவகுணம் உடைய வர்களிடத்தில், ஸுஷிஷி - ஸமீபத்தில் இருப்பதை அடைகிறது. அதாவது - காணத்தகுந்ததாக ஆகிறது.

(கருத்து) ஒரு இடத்தில் புதையல் இருப்பதை அறியாமல் அதன்மேலே ஜநங்கள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உள்ளே பார்க்காததினால், அது இருப்பதை அறியவில்லை. அதுபோல நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்கள் எம்பெருமானே தன்னை அடைவதற்கு ஸாதநம் என்று உபநிஷத்துக்கள் முறையிடுவதை அறியவில்லை. ஸத்துவகுணம் உடையவர்களால் தான் அப்படி அவனைக் காணக்கூடும்.

குறிப்பு:— “வஹிஷிஷிஷிஷி” என்பதற்கு வேதத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களாலே இந்த விஷயம் அறியப்படவில்லை என்று கருத்து. வேதாந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய மதத்தை அநுஸரிக்கிறவர்கள் தான் வேதத்தில் இருக்கிற அர்த்தத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள்.

24-வது ஸாத்தியோபாய சோதநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தி என்பது ஒருவன் செய்யவேண்டிய வேலை அன்று என்றும், பக்தியைச் செய்யக்கூடாது என்றும் சொல்லுகிற அதிவாதங்கள் இதில் கண்டிக்கப்படுகின்றன:—

யயாயிகுரணம் பூஹுயஜநஹநஹொலிபநா

ஹநுஸநஹாவநாபூஹுதிவிஸாராயிதம் ।

ஹம் ஹிஸதி ஷெஹிநாதிதி ஹி ஸம்புஷாயஸிதி:

பூஹுதிஸுதிமூரூகிவிநயவதீஹிராஹாதி நம் ॥

(ப-ரை) பூஹு: - யஜமானனான எம்பெருமான், யயாயி
குரணம் - அவரவர்கள் அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி செய்யப்
பட்ட, யஜந- யாகம், ஹந- தானம், ஹொலி-ஹோமம், ஹபநா-
அர்ச்சனம், ஹநுஸந- பிரபத்தி, ஹாவநாபூஹுதிவி- பக்தி
முதலானவைகளாலே, ஸாராயிதம் - நன்றாய் ஆரதிக்கப்
பட்டு, ஷெஹிநாம் - உடம்போடு கூடிய ஜீவன்களுக்கு, ஹம் -
பலனை, ஹிஸதி - கொடுக்கிறான், ஹி ஹி - இப்படிப் பிரஸித்
தமான, ஸம்புஷாயஸிதி - ஸம்பிரதாயத்தின் இருப்பானது,
நயவதீவி- நியாயங்களோடு கூடிய, பூஹு- வேதம், ஸுதி-
ஸ்மிருதிகள், மூரூகிவி- ஆசாரியர்களுடைய திவ்விய
ஸூக்திகள், இவைகளாலே, நம் - நமக்கு, ஹாதி - நன்றாய்
பிரகாசிக்கிறது.

(கருத்து) உலகத்தில் அவரவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய
பலனை அடைய உபாயமாக யாகம் முதலானவைகளைச் செய்கிறார்
கள். அவைகளினாலே ஆரதிக்கப்பட்ட எம்பெருமான் அவர்
கள் வேண்டும் பலனைக் கொடுக்கிறான். அந்த உபாயங்கள் இல்
லாமல் அவன் பலனைக்கொடுப்பது இல்லை. அதுபோல பிரபத்
தியையும், பக்தியையும் ஒருவன் செய்யாவிட்டால் அவன் மோ
கூத்தைக் கொடுப்பதில்லை. இந்த விஷயம் வேதம், ஸ்மிருதிகள்,
பெரியோர்களிடம் இருந்து வந்த ஸம்பிரதாயம், இவைகளை நல்ல
யுக்திகளைக்கொண்டு விசாரம் செய்கிற நமக்குத் தோன்றுகிறது.
அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு அது தோன்றுது.

குறிப்பு— (1) சுலோகத்தில் “பூஹுதிவி” என்ப
தாலே கர்மயோகமும், ஜ்ஞானயோகமும் சேர்த்துக் கொள்ளப்
படுகின்றன.

(2) “பூஹு:” என்பதற்குக் கேட்கும் பலனைக்கொடுக்க
ஸமர்த்தன் என்று பொருள்.

(3) இங்கு ஸம்பிரதாயம் என்பது கிடாம்பி ஆச்சாரி டமிருந்து அப்புள்ளார் வழியாக வந்தது.

அவ:— ஆசாரியர்களிடம் இருந்து நாம் தெரிந்துகொண்ட விஷயத்தை ஒருவனும் அசைக்க முடியாது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

தததெஹதுகஹதுகெ க்யதயியஸுகெநு
ஜாகுகுரெ விஜாணாஃ க்யகப்யாநமணநெ நிஷா
கநிஷாபுயாஸு | சுயாநுதிஸம்புஷாயகதகெ
ரஜா விஸுஜாஸபாலிஜொவாயவஸீக்யபாதிதி ஹி
நஸாயாஸு வஸியாபயநு || || ௩௪ ||

(ப-ரை) தததெஹதுகஹதுகெ - அந்தந்த ஹதுகர் களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட, தகெநு ஜாகுகுரெ - தர்க்கங் களாகிய இந்திரஜாலவியை யில், க்யதயிய: - சிகழிக்கப்பட்ட புத்தியை உடையவர்களாயும், க்யகப்யாநமணநெ - வாதம் செய்கிறவர்களில் முக்கியமானவர்களை எண்ணும்போது, கநிஷாபுயாஸு நிஷா விஜாணாஃ - சுண்டு விரலால் எண்ணத் தகுந்தவர்களாயும், (முதலில் எண்ணத் தகுந்தவர்களாயும்) சுயாநுதி - வேதாந்த சாஸ்திரத்தினுடைய, ஸம்புஷாய - ஸம்பிரதாயமாகிற, கதகெஃ - தேத்தாங்கொட்டைகளினால், சுஜா - நன்றாய், விஸுஜாஸபாஸு - சுத்தம் பண்ணப்பட்ட மனதை உடையவர்களாயும் இருக்கிற நம்முடைய ஆசாரியர்கள், ஸாயாஸு - செய்யவேண்டிய பக்தி பிரபத்திகளை, லிஜொவாயவஸீக்யாஸு - வித்தோபாயானை எம்பெருமானை நமக்கு உட்பட்டவனாகச் செய்யும் வியாபாரங்கள், உதி - என்று, ந: - நமக்கு வஸியாபயநு - சொல்லிக்கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியும் பிரபத்தியும் நாம் செய்யவேண்டிய வேலைகள் என்றும், அவைகளாலேதான் எம்பெருமான் நமக்கு உட்படுவன் என்றும், நமக்குச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிற ஆசா

ரியர்கள் தர்க்கவியைப்பில் நல்ல பழக்கம் உள்ளவர்கள், வாதம் பண்ணுகிறவர்களில் முதலாக எண்ணத் தகுந்தவர்கள். வெறும் யுத்திகளைக்கொண்டு மாத்திரம் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லிக்கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வேதார்த்தத்தின் ஸம்பிரதாயத்தை நன்றாய் அறிந்து ஒருவிதமான தப்பு அறிவில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததை எவன் அசைக்கக்கூடும்.

குறிப்பு— ஸம்பிரதாயம் என்பது ஆசாரியர்களிடமிருந்து நடுவில் விட்டுப்போகாமல் தொடர்ந்து வருகிற உபதேசம்.

25-வது பிரபாவ வியவஸ்தாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்தனுக்கு சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பெருமையை அதிகப்படுத்திச் சொல்லும் அதிவாதங்களை இதில் கண்டிக்கிறார். அதில் முதல் சுலோகம்.

ജ്ഞാനം പറ്റിപ്പറ്റാത്തവർക്ക് അറിയാൻ ഉപയോഗ

ஸதாஜ்ஞாஸெதும்ஸ் பூதகிராவஸெயம் தடிவித்யு ।

தயா தடித்தாநா தடிவஸடிநாடுஸ் ஐஹிபா

யமாயீதம் ஸஹிததிவதிசு^ஹவொய்யவஸிதஃ ||

(ப-ரை) வினொஃ - யஜமானாகிய எம்பெருமானுடைய, ஸ்ராவணம் - ஸ்வரூபமும், முணவிவவீயாடி உ - குணங்களும், விபூதிகளும், வீலைகளும், திருமேனியும், யசு - எந்த பிரமாணங்களாலே ஏற்படுகின்றன, யாடிசு - எந்த விதங்களாய் இருக்கின்றன, தஜாஜ்ஜாவெதஃ உ - அந்த அந்த ஜாதிகளுக்கும் ஆசிரமங்களுக்கும் தகுந்த நியமங்களாகிய அவனது உத்திரவுகள், யசு - எவைகள், யாடிசு - எந்த அங்கங்களோடு சேர்ந்தன; தசு சுவிஹ - அவைகள் எல்லாம், ப்ருதிஹி - வேதங்களாலே, சுவவெய - உள்ளபடி அறியவேண்டியது. தயா - அப்படியே, தஜ்ஜாநா - அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுடையவும், தஜ்வவடிநாடிஃ உ - அவனிடம் போகவேண்டிய

தற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி பிரபத்தி முதலியவைகளுடைய வும், ஶ்விதா - பெருமையானது, யமாயீதம் - சாஸ்திரம் சொல்லுகிறபடி, யதிவதி ஶுபெவஃ - ஸ்ரீபாஷியகாரர் முதலான, ஸ்ஹிஃ - பெரியோர்களாலே, சுயுவஹிதஃ - இவ்வளவு என்று தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(கருத்து) எப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகளை வேதத்தைக் கொண்டு அறியவேண்டியதோ, அப்படியே பக்தி பிரபத்திகளையும், அவைகளைச் செய்கிறவர்களையும் பற்றி சாஸ்திரம் என்ன சொல்லுகிறதோ, அதையே நம்முடைய ஆசாரியர்கள் குறைக்காமல் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல்பட்டு அவர்களின் பெருமையைச் சொல்லுவது ஸரியன்று.

குறிப்பு— எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் பிரகிருதியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறது இல்லை என்றும், ஸ்வயம் பிரகாசம் என்றும், மூன்று விதமான பரிச்சேதங்கள் இல்லை என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவனுக்குக் குணங்கள் உண்டு, அவன் நிர்விசேஷன் (குணமில்லாதவன்) அல்ல என்றும், அவனுக்கு ஒரு கெட்ட குணமும் இல்லை என்றும், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் அவன் இருப்பிடம் என்றும், ஜகத் என்கிற விபூதி என்று ஒன்று இல்லை என்கிற மதம் பிசகு என்றும், அது உண்மையில் இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறது.

அவ:— வர்ணதர்மங்களையும், ஆச்ரமதர்மங்களையும் விட்டு விட்டு, நினைத்தபடி நடக்கிற ஜநங்கள் நிறைந்த இந்தக் காலத்திலும், இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிற பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

வாதுவக்ஷணபூததுவிபுயாஸ்ரஶீஸுவெ ஹெஷெ
யமாவஸிதெ வ்யுதம் தஸ்யதம் மூணாநுமூணயா
வ்யுத்யா விஸிஷ்டம் ஸ்ரிதாஃ | த்யாமொவவ்வநித்யுஹி
ஸாரணவ்யஜ்ஞாவிபள கொவிஶாஸிநாஶிஷுவமஹுஶிநி
யுமெஶ்வெயுகாணிநஸுணி நஃ ||

|| ௫௬ ||

(ப-ரை) வாதுவடிவம் - நாலு ஜாதிகள், உதுவி-
யாபுரஜிவெ - நான்கு விதங்களான ஆசிரமங்கள், இவை முத
லான, ஹெடி - பேதமானது, யயாவஸ்யுதெ - சாஸ்திரம்
சொன்னபடி இருக்கையில், மண்ணாநுமணயா - விஷ்ணுபக்த
னாய் இருப்பதற்குத் தகுந்த, வ்யூத்யா - இருப்புடன், விஸிஷ்ட -
கடின, தனிபதம் - ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் பொருத்த
மான, வ்யூதம் - நடத்தையை, ஸ்ரிதாம் - அடைந்திருக்கிறவர்க
ளாயும், த்யாமொவவ்யவிகித்ய டிவா - வர்ணாசிரமதர்மங்களை
விடுவதாகிய தோஷத்திற்கு எப்போதும் தூரத்திலிருக்கிற,
ஸாணவ ஜ்யாவியா - பிரபத்தி செய்யும் பிரகாரத்தில், கொவி
டாம் - ஸமர்த்தர்களாயும் (நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களாயும்) இருக்
கிற, வணகாணிநம் - ஏகார்திகள், சுனீரியாமெழவி - இந்த
கடைசி யுகத்திலும், நம் - நம்முடைய, வினோம் - செய்த விசா
ரத்தை, சுஷுபவமனோம் - ஒப்புக்கொண்டு ஸந்தோஷப்பட,
ஸனீ - இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) இந்த காலத்திலும் தங்களுடைய வர்ணாசிரமதர்
மங்களைச் செய்துகொண்டு வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால் நினைக்
காத பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள். பிரபத்திக்கு வர்ணாசிரமதர்
மங்களை விடுவது அங்கம் அன்று என்று நன்றாய் அறிந்திருக்கி
றார்கள். அவர்கள் இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப்
பார்த்து ஸந்தோஷப்படுவார்கள். ஆகையால் செய்த விசாரம்
வீண் அன்று.

குறிப்பு— (1) சுலோகத்தின் முன்னுவது பாதத்தாலே
சிலர் வர்ணாசிரமதர்மங்களை விடுவது பிரபத்திக்கு அங்கமாகச்
சொல்லுகிறார்கள். அவைகளை விடுவது ஸரி அன்று என்றும்,
அப்படிச் சொல்லுவது தூர்வாதம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(2) வர்ணாசிரம தர்மங்களை அதுஷ்டிக்கிற பெரியோர்கள்
என்று சொன்னதால், ஜாதியானது பிரபத்தி பண்ணுவதாலே
போய்விடாது என்றும், ஜாதி போகும் என்பது அதிவாதம்
என்றும் காட்டப்படுகிறது.

26-வது பிரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தியின் பெருமையைக் குறைக்கிறவர்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக முதல் சுலோகம் அருளிச் செய்க்குர்—

ஸிவாஷ்டே: வீக்ஷாஹிவ்யூபரிணதிரஸூக்ஷ்மதரிஷ்

ததொவ்யெதவித்ரம் யதூத டஹநஸ்யெவ ஹிததா |
த்யுணஸ்யெவாஸூக்ஷ்ம் ரிவூஷூ நிறுதெரெவ ஹிததா
வடிசுருணெவெஹ த்ரிஹுவநவரித்ராணரிதி வ ||

(ப-ரை) ஸிவாஷ்டே: - கல்லு முதலானவைகளுக்கு, வீக்ஷா ஹி: - ஸ்திரீயாகவும், புருஷனாகவுமான, விவரிணதரி: - மாறுதலான, ஐதூ தூ சுஜூதம் - இந்த ஆச்சரியம், சுஹூ - இருக்கட்டும். ததூ சுவி - அதைக் காட்டிலும், வநதசு - மேலே சொல்லப்போகிறவைகள், வித்ரம் - இன்னும் ஆச்சரியங்கள், யசு உத - எவையென்றால், டஹநஸ்ய வநவ - நெருப்புக்கே, ஹிததா - குளிமை உண்டானதும், த்யுணஸ்ய வநவ - ஒரு புல்லுக்கே, சுஹூக்ஷ்ம் - ஆபுதத் தன்மை வந்ததும், ரிவூஷூ - விரோதிகளிடத்தில், நிறுதெ: வநவ - கொல்லப்படுவதற்கே, ஹிததா - நன்மையைக் கொடுப்பதாக ஆனதும், வடிசுருண வநவ - திருவடிகளை இரக்ஷிக்கிற பாதுகைகளாலேயே, த்ரிஹுவநவரித்ராண - மூன்று உலகங்களையும் இரக்ஷித்ததும், உதிவ - இப்படிப்பட்டவைகள் ஆச்சரியங்கள்.

(கருத்து) கல்லாய் இருந்த அகலியை சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய திருவடி பட்ட உடனே முன்போல் ஸ்திரீயாக ஆகி விட்டாள். உத்தரையின் கர்ப்பத்தினின்று விழுந்த கரிக்கட்டையானது ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவடி பட்ட உடன் பரீக்ஷித் ராஜாவாக மாறிவிட்டது. இவைகள் ஆச்சரியமானவைகள்; இவைகளைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானவைகள்—ஹதுமாருடைய வாலே ராக்ஷஸர்கள் கொளுத்தும்போது பிராட்டியின் அதுக்கிரஹத்தாலே நெருப்பின் உஷ்ணம் போய்விட்டது. பிராட்டியினிடத்தில் அபசாரப்பட்ட காகாஸுரன் பேரில் ஏனின புல்லானது ஒரு

பெரிய அஸ்திரத்தின் வேலையைச் செய்தது. கபந்தனையும், விராதனையும், இரட்டையாக இருந்த அர்ஜுனமரங்களையும் கொன்றதினால் அவர்களுக்குச் சாபம் நீங்கி க்ஷேமம் கிடைத்தது. ஸ்ரீசக்கரவர்த்தி திருமகனுடைய பாதுகைகளைக் கொண்டு பரதாழ்வான் அயோத்தியை இரக்ஷித்து வந்தார். இந்தஆச்சரியங்களை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவன் பிரபத்தியின் மஹிமையைப் பற்றி ஏன் ஸந்தேஹப்படவேண்டியது.

குறிப்பு — எம்பெருமானுடைய பிரபாவம் இப்படி இருக்கையில், அவனிடத்தில் செய்யும் பிரபத்திக்கு பக்தியாலே முடியாத பிரார்த்தகர்மத்தைப் போக்கும் சக்தி உண்டாகலாம்.

அவ,— இந்த நான்கு அதிகாரங்களில் செய்த விசாரத்தின் முடிவில் பிரபத்தியின் மஹிமையைக் கொண்டாடுகிறார்—

ராபெஷ்டிஜாதிசெரிஹ ஸ்ரீஹாரக்ஷாலிரக்ஷா
விதே (தம்) நிதே ரக்ஷிதரி ஸ்ரீதே நிஜஹந்யாஸா
வியாநம் தவஃ! யசுகக்ஷீக்யததித்யுஸ்த: விவியாநு
யதிடாநயதிட்யுஹஸ்துதிபாணபுவ யௌவணபுநதிவி
பூவாம் ந வாவாம் வடி ||

|| ௫௮ ||

(ப-ரை) ராம - ஆசை, செஷ - த்வேஷம், ஶீலாஜிகெஸ் - கொழுப்பு முதலானவைகளாகிய, ஶீலாஜிகெஷாஜி - பெரிய ராசுஸர்களாலே, சுக்ஷேஷாதெ - சுலக்கப்படாதவராயும், நிதெ ரக்ஷிதரி ஶீதெ - எப்போதும் இரக்ஷிக்கிறவனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானிடத்தில் செய்யப்பட்ட, நிஜஶாந்ர ஶாலியாந - தன்னுடைய பரத்தை வைப்பதாகிய பிரபத்தி என்கிறபெயரை உடைய, யசு தவஃ - எந்த தபஸ்ஸானது, சுய ஶீடிர - ஶம் - அதர்மங்களைப் போக்கும்படியான, விவியாநு - வெவ்வேறான, யசு - தர்மங்களை, சுத்யஸெத - அதிகரித்திருக்கிறது என்று, சுக்ஷீக்யத - ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதோ, தசு - ஶிரோணடவ - அந்த தபஸ்ஸினுடைய பெருமையாகிய ஶமுத்திரத்தினுடைய, ஶெஸவணடநஶீ - ஒரு திவ்வையை வர்ணிப்பதும், ஶ்ரஶா வஶா - எப்போதும் இர வேதங்களுக்கும், ந வட - நிலமன்று.

(கருத்து) பிரபத்தியினுடைய பெருமையானது ஸமுத்திரம் போல் அளவில்லாமல் இருக்கிறது. அதில் ஒரு திவ்லையைக்கூட வேதங்களும் வர்ணிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், உலகத்தில் பாபங்களைப் போக்கச் சக்தி உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லா தர்மங்களைக் காட்டிலும் பிரபத்தி மேற்பட்டது. அதைச் சீக்கிரம் செய்யலாம். எல்லா அரிஷ்டங்களையும் போக்கும். எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும். பிரபத்தி செய்தவனுக்கு ஆசை த்வேஷம் முதலான குற்றங்கள் நேர்த்தாலும் அவைகளுக்குப் போக்கு விட்டு பிரபந்தன் கேட்டுக் கொண்ட காலத்திலேயே மோகம் கிடைக்கும்.

குறிப்பு- (1) ஆசையும் த்வேஷமும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தகாதவைகளாகையால் அவைகளைப் பெரிய ராக்ஷஸர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(2) சுலோகத்தில் “சுக்ஷோவித்யு” என்றும் பாடமுண்டு. அப்போது அது தபஸ்ஸுக்கு விசேஷணம். தண்டகாரணியத்தில் இருந்த ருஷிகளுடைய தபஸ்ஸு ராக்ஷஸர்களாலே கெடுக்கப்பட்டது. ராக்ஷஸர்களைக் காட்டிலும் பொல்லாதவைகளான ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளாலே பிரபத்தி என்கிற தபஸ்ஸை அழிக்க முடியாது என்று கருத்து. இந்த பாட்மே சிலாக்கியம் என்று வியாக்கியாரகாரர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

27-வது மூல் மந்திராதிகாரம்.

அவ:— மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கு விரிவாய் அர்த்தஞ் சொல்ல ஆரம்பித்து, இதில் மூல் மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். முதலில் இந்த மந்திரத்தின் தேவதை விஷயமாகவும், அதின் ருஷிவிஷயமாகவும், அந்த மந்திரவிஷயமாகவும் வரிசையாய் மூன்று மங்கள சுலோகங்களை அருளிச்செய்கிறார்:—

தாரம் வஹுவஃ தடி நஹுடிதம் தவ நாராயணாயெ

த்யூரோயொக்தம் வடிவயதாம் ஸாஸ்திரோவாயுடிதம் ।

சுஜீகுவடிநைவஸிநஸாரிதாநாநாஹாரம் நம்

க்ஷிபுரம் டேவம் க்ஷிபதம் நிவிதாந க்ஷிரொஸ்யபுவிவாந ॥

(ப-ரை) வஹு - தாரம் - முதலில் தாரம் என்கிற பிரணவம், தடிநு - அதன்மேலே, ஹுடிய - ஹிருதயம் என்கிற நமஸ்ஸு, தது - அந்த பிரஸித்தமான நாராயணாய உதி - நாராயணாய என்று, சூதாயொக்தம் - வேதத்தால் சொல்லப்பட்ட, வடி - சொல், ஆகிய இவைகளை, ஸாயுடம் - அர்த்தத்துடன், சூதாயுடக்தம் - ஆசாரியர்களால் கொடுக்கப்பட்டு, சுவயதாம் - அதை நினைத்துக்கொண்டு, சுலஸிநஸாம் - சக்தியில்லாதவர்களாய், (அகிஞ்சநர்களாயிருக்கும்) நம் - நம்முடைய, சூதாரகூஹாம் - நம்மை இரக்ஷிக்கும் சமையை, கிஜ்ஹு - ஒப்புக்கொண்டவனான, ஹெவம் - எம்பெருமான், நிவிவாநு - எல்லா, கிஜ்ஹெஸ்யுவிவாநு - கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்துக்கு வரும் விக்கிரங்களை, கிஜ்ஹு - சீக்கிரம், கிஜ்ஹு - போக்கவேண்டும்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்தை அர்த்தத்துடன் நினைத்துப் பார்த்து அகிஞ்சநர்களான நாம், நம்மை இரக்ஷிக்கும் சமையை எம்பெருமானிடம் கொடுக்கிறோம். அதை அவன் ஒப்புக்கொண்டு அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு வரும் எல்லா விக்கிரங்களையும் சீக்கிரம் போக்கவேண்டும்.

குறிப்பு:— (1) மந்திரத்தின் மூன்று சொற்களைத் தனித் தனியாக சுலோகத்தில் சொல்லி இருப்பதால், மந்திரத்தை மூன்று வாக்கியமாக அர்த்தம் பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) 'சுலஸிநஸாம்' என்பதாலே, அகிஞ்சநனான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமும், 'சூதாரகூஹாம்' என்பதாலே, பிரபத்தியும், 'கிஜ்ஹெஸ்யுவிவாநு' என்பதாலே அதின்பலனான கைங்கரியமும் காட்டப்படுகின்றன. இதனால் இந்த மந்திரத்தை ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகவும், உபாயத்தைச் சொல்லுவதாகவும், புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவும் அர்த்தம் பண்ணலாம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரணவத்தை 'தாரம்' என்றும், நமஸ்ஸை 'ஹுடியம்' என்றும் மந்திர சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

சூர்யாணலாவஹதஃ காதயுமஃ ஸ்யபிஷ்டஃ

பூவ்யாவயநு ப்ருணிஹிதேஷஃ நராதிகேஷஃ |

சூர்யஃ கபிஷ்டயிமதொ ராயிஷ்டஃ

வஸுஸுதாஃ வஹிகாபுரீதாவஸொ நஃ || சுஃ ||

(ப-ரை) ப்ருணிஹிதேஷஃ - கவனமாய்க் கேட்கிற, நராதிகேஷஃ - நான், நாரதர் முதலானவர்களிடத்தில், காதயுமஃ - கிருதயுகஸம்பந்தமான, ஸ்யபிஷ்டஃ - தன்னுடைய தர்மத்தை, பூவ்யாவயநு - சொல்லிக்கொண்டு, சுஷ்டஃ - எட்டு சக்கிரங்களை உடைய, சூர்யஃ - முதன்முதலான, கபிஷ்டஃ - விலக்கணமான, ராயஃ - ரதத்தை, சுயிமதஃ - அடைந்திருக்கிற, ஸுதாஃ - பெரியோர்களுக்கு, வஸுஸு: - பந்துவாய், (பந்துவான தகப்பனைப்போல் அறுகூலத்தைச்செய்யும்) வஹிகாபுரீதாவஸு: - பதரிகாஸ்ரமத்தில் தபஸ்ஸு செய்துகொண்டு இருக்கிற நாராயணன் என்கிற ருஷியானவர், நஃ - நமக்கு, சூர்யாணஃ - கேட்கத்தை, சூவஹதஃ - செய்யவேண்டும்.

குறிப்பு:— (1) கிருதயுகதர்மமாவது— மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய வியாபாரங்களைச் செய்வது. இதற்கு நிமிருத்திதர்மம் என்று பெயர்.

(2) மூலமந்திரத்திற்கு எட்டு எழுத்துக்கள் இருப்பதால், அதை எட்டு சக்கிரங்களுள்ள ரதம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(3) நாராயணன் என்கிற ருஷியானவர் இந்த மந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார். ஆகையால் அதற்கு அவரே ருஷி. அவரே மந்திரத்திற்கும் தேவதை. ஆகையாலே அவரை மந்திரமாகிய ரதத்தில் இருக்கிறதாகச் சொல்லி இருக்கிறது.

(4) எம்பெருமானுக்கு வேண்டியது எல்லாம் இருப்பதாலே இப்படி உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இருப்பது வெரும் கிருபையினாலேயே. அவன் செய்யும் வேலைக்குப் பிரயோஜனம் ஸாதாக்களை இரக்ஷிப்பதே. இந்த 'ஸுதாஃ வஸுஸு:' என்பது காட்டுகிறது.

(5) “புணீஹிதெஷு” என்பதாலே உபதேசம் பண்ணப்பட்டதைக் கவனமாய்க் கேட்பதாகிய சிஷியகுணம் சொல்லப்படுகிறது.

யஜ்ஞஃஸூஸெஷெண வாஜ்யம் வெஷெவெஷிக்ஷு |

தஸெஸு வ்யாவக்ஷுஸ்யாய ஜேஸ்யாய ஜேஹதெ நஃ || சுக் ||

(ப-ரை) வெஷெவெஷிக்ஷு - வேதமும், அதை மூலமாக உடைய ஸ்மிருதிகளும், ஆகிய, வாஜ்யம் - சொற்கள், சுஸெஷெண - பாக்கியில்லாமல், யஜ்ஞஃஸூ - எதற்குள் அடங்கி இருக்கின்றனவோ, தஸெஸு - அந்த, வ்யாவக்ஷுஸ்யாய - வியாபகமந்திரங்களுக்குள் முக்கியமான, ஜேஹதெ - பெருமையை உடைய, ஜேஸ்யாய - மந்திரத்திற்கு, நஃ - நமஸ்காரம்.

குறிப்பு:— (1) வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் இம்மந்திரத்தில் அடங்கி இருப்பதாவது- தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தமாகிய இவைகளைப் பற்றி அவைகள் சொல்லுவது எல்லாம் மூலமந்திரத்தில் அடங்கி இருக்கிறது என்று கருத்து.

(2) வியாபகமந்திரங்கள் மூன்று. அவைகளுள் மூலமந்திரம் ஒன்று. மற்றவைகளில், “வாஸுஷெவ” என்கிற சொல்லும், “விஷு” என்கிற சொல்லும் இருக்கின்றன. அவைகள் எம் பெருமான் எங்கும் இருப்பதைச் சொல்லுவதனாலே அவைகளுக்கு வியாபகமந்திரம் என்று பெயர்.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

உஹ ஜேஹஜேஹஸவ்யத

ஜேஹஜேஹஸெஷெண சுஸிஷிதநுஸவதி |

ஸுபிகததநிஹிதநியிதிவ

ஷெஸிக்ஷெதந வக்ஷுஷா ஜேஹுஃ || || சுஉ ||

(ப-ரை) ஸுபிகதத - ஸ்படிகமயமான இடத்தில், நிஹிதநியிதிவ - வைக்கப்பட்டிருக்கிற புதையலைப்போல், ஜேஹஜேஹஸவ்யத - மூலமந்திரத்தினால் மூடப்பட்டு இருக்கிற,

ஹசு ஸூத்ராவதி துயி - இரண்டாவது சொல்லாலே ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், பரம் என்கிற அர்த்தங்களைக் காட்டுகிறதாயும், துயிநவாரா - மூன்றாவதான சொல்லாலே, வேதாந்தத்தினுடைய ஸாரமாயிருக்கிற, சுலாஸி 2-ம் - இந்த மந்திரமானது, தெருமுண்புருசு - ஸம்ஸாரம் கழிவதை, ஸுதா - முமுக்ஷுக்களுக்கு, ப்ருயததி - கொடுக்கிறது.

(கருத்து) இந்த மந்திரத்தில் மூன்று சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முதல் சொல்லில் ஒரு எழுத்து; இரண்டாவது சொல்லில் இரண்டு எழுத்துக்கள்; மூன்றாவது சொல்லில் மூன்று எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. மூன்று சொற்களும் வரிசையாய் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையையும், அதை அறிந்தவன் செய்யவேண்டிய உபாயத்தையும், அதினால் கிடைக்கும் பயனையும் சொல்லுகின்றன. இந்த சொற்களும் அர்த்தங்களும் வேதாந்தத்தில் ஸாரமானவைகள். முதற் சொல்லில் அடங்கி இருக்கும் மூன்று எழுத்துக்களில் இருந்து மூன்று வேதங்கள் உண்டாகி இருக்கின்றன. இரண்டாவது சொல்லிற்கு மூன்று விதமாய் அர்த்தம் பண்ணலாம். நமஸ்ஸு என்பது முழுவதற்கும் பிரபத்தி என்றும் அதின் பலமாகிய எம்பெருமான் கைங்கரியம் என்றும் பொருள். இது ஸ்தூலமான அர்த்தம். இந்த சொல்லில் ந: - என்றும், மல் - என்றும் பிரித்தால், நான் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், நான் எனக்குச் சேஷன் அன்று என்றும், என்னுடையதாக எண்ணி இருக்கும்வைகளுக்கு நான் இயற்கையாகச் சேஷி அன்று என்றும் பொருள் கிடைக்கும். இதற்கு ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தம் என்று பெயர். எம்பெருமானே பிரதானமான உபாயம் என்று பரம் என்கிற அர்த்தம். மூன்றாவது சொல்லானது எம்பெருமான் ஜகத்காரணம் என்றும், எல்லாம் அவனுடைய ஸொத்து என்றும், அவன் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறான் என்றும், அவனே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் என்றும், அவனே ஜீவன்களுக்கு அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தம் என்றும், அதற்கும் அவனே உபாயம் என்றும் காட்டுவதால் இதுவே வேதாந்தத்தின் ஸாரமான சொல். இந்த மந்திரத்தை இவ்விதமாக அறிந்து அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உபாயத்தைச் செய்தால் முமுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும்.

28 - வ து த்வ யா திகா ர ம் .

சூகணிபுதொ விதநுதெ க்யதக்யத்யூகக்ஷா
 ஜாபெஜிவிதொ ஷிஸதி யஸு க்யதாபுலாவஃ ।
 ப்ரத்யூஷிதாஃ ஹஜிதி ஸம்ஸுதிகாஹாராதெஃ
 வஜாஸஹாயஸாரணாமதிஜ்ஞ வஹஷஃ ॥ ॥ சுச ॥

(பு-ரை) யம் - எந்த மந்திரமானது, சூகணிபுதம் - எம்
 பெருமான் கேட்கும்படி முழுக்ஷு ஒரு தடவை சொன்னால்,
 க்யதக்யத்யூகக்ஷா - கிருதகிருத்யனாய் ஆவதை, விதநுதெ-
 செய்கிறதோ, சூபெஜிவிதம் - அடிக்கடி சொல்லப்பட்டால், க்ய
 தாபுலாவம் உ - கிருதார்த்தனாக இருக்கும் தன்மையையும்,
 ஷிஸதி - கொடுக்கிறதோ, வஹஷஃ - இது, வஜாஸஹாயஸார
 ணாமதிஜ்ஞஃ - லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானிடத்தில் செய்
 யும் சரணாகதியின் மந்திரமாக இருந்து, ஸம்ஸுதிகாஹாரா
 தெஃ - ஸம்ஸாரமாகிய கொஞ்சமும் வெளிச்சம் இல்லாத
 இராத்நிரிக்கு, ப்ரத்யூஷிதாஃ - விடியற்காலமாயிருப்பதை,
 ஹஜிதி - அடைகிறது.

(கருத்து) இந்த த்வயம் என்கிற மந்திரத்தை முழுக்ஷு எம்
 பெருமான் கேட்டுகும்படி ஒருதடவை சொன்னால், அது அவனை
 கிருதகிருத்தியனாகச் செய்கிறது. அதாவது— அவன் செய்ய
 வேண்டிய வேலை இதினால் செய்யப்பட்டதாக ஆகிவிடுகிறது.
 அதை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு காலத்தைப் போக்கினால்,
 அவன் ஸுகத்தை அடைவதினால், அடையவேண்டிய பிரயோ
 ஜனத்தை அடைந்துவிடுகிறான். ஒரு இருட்டான இராத்நிரி விடி
 யற்காலம் வந்த உடன் போய், பிற்பாடு பகல் வருவதுபோல், இந்த
 மந்திரத்தைக் கொண்டு பிரபத்தி பண்ணினால் ஸம்ஸாரத்தைப்
 போக்கி, மேலே அளவில்லாத எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தை
 அதுகொடுக்கும். இவ்வித பெருமையை உடையது இம்மந்திரம்.

குறிப்பு:— “வஜாஸஹாய” என்கிற சொல்லால்
 முழுக்ஷு செய்கிற பிரபத்தியில் லக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு
 என்று காட்டப்படுகிறது.

இதின் கடைசி சுலோகங்கள்.

உடிஷ்டவடிம் வ்யாவஸை ஸோவஸை ஷட்படிம் விடிஃ |

வாக்யம் வணுவனெடியபுஸூதித்ராஸூதப்யாநகம் ||

(ப-ரை) வ்யாவஸை - ஸ்ரீஹாராயணபுராணம் என்பதை மூன்று சொற்களாகப் பிரித்தால், உடிம் - இம்மந்திரமானது, ஷட்படிம் - எட்டு சொற்கள் உள்ளது, ஸோவஸை - அதை ஒரு சொல்லாக வைத்துக்கொண்டால், ஷட்படிம் - ஆறு சொற்கள் உள்ளது, விடிஃ - (என்று) பெரியோர்கள் அறிகிறார்கள், வணுவனெடிம் - ஐந்து சொற்களோடு, யுஸூதம் - சேர்ந்த, வாக்யம் - வாக்கியமானது, உதி ஸூதாப்யாநகம் - பிரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்கிற வேலையைச் சொல்லுகிற சொல்லை முக்கியமாக உடையது.

வனகம் அபம் சூவ்யவம் ஸுவவஹுதாயபு

வ்யூதாயபுவனாகுபாதஷஹ்யொமம் |

ஸவாணபுலீஹிவசிவ்யுதாஷ்வணபு

ரஜே ஸதாஹி ரஸம் நவரிம் பூஸுதெ || ௬௬ ||

(ப-ரை) வனகம் - இது முக்கியமானது; அபம் - இரண்டு அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாலே, த்வயம் என்றுபேர்பெற்றது; சூவ்யவம் - மூன்று வாக்கியங்களுள்ளது; ஸுவவஹுதாயபு - வருத்தமில்லாமல் நான்காவது புருஷார்த்தமான மோகூத்தை அடைவதற்கு உபாயமானது; வ்யூதாயபுவனாகு - அறிய வேண்டிய ஐந்து அர்த்தங்களைத் தெளிவாய்க் காட்டுவது; உவாதஷஹ்யொமம் - ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய பிரபத்தி என்கிற யோசத்துக்கு ஸாதநமாய் இருப்பது; ஸவாணபுலீஹிவசி - ஏழு ஸமுத்திரங்களுடைய பெருமையை உடையது, (எல்லா அர்த்தங்களையும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது) விவ்யுதாஷ்வணபு - எட்டு எழுத்தாகிற மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை விரிவாய்க் காட்டுவது; இவ்விதமான மந்திரமானது, உஹ - இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலே அருமையான, நவரிம் ரஸம் - சார்தி என்கிற ஒன்பதாவது ரஸத்தை, ரஜே - ஸ்ரீரங்கத்தில், ஸதாம் - இருக்கிறவர்களுக்கு, பூஸுதெ - கொடுக்கிறது.

குறிப்பு— (1) இரண்டு அர்த்தமாவது— உபாயம், புருஷார்த்தம். இவைகளுள் முன் பாதியால் உபாயத்தையும், பின் பாதியால் புருஷார்த்தத்தையும் காட்டுகிறது.

(2) முன்று வாக்கியங்கள்— முன் பாதி ஒரு வாக்கியம். “ஸ்ரீதே நாராயணாய” என்பது இரண்டாவது வாக்கியம். “நமஃ” என்பது மூன்றாவது வாக்கியம்.

(3) த்வயத்தாலே பிரபத்தியைப் பண்ணும்போது அதை ஒரே தடவை சொன்னால் போதும். மூலமந்திரத்தின் ஸித்தியை அடைவதற்காக புரச்சரணம் என்கிற ஒன்றைச் செய்ய வேண்டியது. அதாவது— அதை ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது ஹோமங்களையும், தர்ப்பணங்களையும் ததீயாராதநங்களையுஞ்செய்வது. இந்த சிரமம் த்வயமந்திரத்தினால் ஸித்தியடைவதற்கு வேண்டியதில்லை.

(4) ‘ஸ்ரீதேநாராயண’ என்பதாலே, அடையவேண்டிய எம்பெருமானும், “ஐவபெஷி” என்பதின் உத்தேசபுருஷனாலே அடைகிற ஜீவனும், அந்தச்சொல்லாலேயே செய்யவேண்டிய உபாயமும், “ஸ்ரீதே நாராயணாய” என்பதால் அடையவேண்டிய பயனும், “நமஃ” என்பதில் ‘நமஃ’ என்கிற பாகத்தினால் அவனை அடையவதற்கு இதுவரையில் உண்டாகி இருந்ததடையும்—ஆகிய ஐந்தும் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகள் முக்கியமானவைகளாகையால், அவைகளைக் காட்டுகிற இம்மந்திரம் உயர்ந்தது.

(5) ஐந்து அங்கங்களையும் அங்கியான பிரபத்தியையும் சேர்த்து ஷடங்கம்- ஆறு அங்கம் என்று பிரபத்தியைச் சொல்லி இருக்கிறது. இந்த அங்கங்கள் இன்னவை என்பதற்கு 27-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

(6) நாடகசாலையைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு நாடகத்தாலே எட்டு விதரஸம் கிடைக்கும். ஸ்ரீரங்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு சாந்திரஸமும் இம்மந்திரத்தாலே கிடைக்கும்.

(7) “நமஃ” என்கிற சொல்லுக்கு நாடகம் ஆடுகிற இடம் என்றும், திவ்வியதேசமான ஸ்ரீரங்கம் என்றும் பொருள். வேறு

ரஸங்களில் பற்று உள்ளவர்களாய் நாடகசாலைக்குப் போகிறவர்களுக்கும் சாந்திரஸம் பிரயாஸமில்லாமல் உண்டாகுமென்று இதனால் காட்டப்படுகிறது.

அவ:- த்வயமந்திரத்தின் பெருமையைப் பல உதாரணங்களாலே உறுதிப்படுத்துகிறார்:-

ந வெஹானா^ஹவாஸூ^ஹ ந ஸு^ஹஸு^ஹநா^ஹத^ஹதயிக^ஹக^ஹ

ந தடி^ஹகா^ஹதீ^ஹயு^ஹ ந தடி^ஹவி^ஹதி^ஹதா^ஹக்^ஹ ஸா^ஹதி^ஹக்^ஹவடி^ஹ |

ந ஸ^ஹதா^ஹடி^ஹரொ^ஹம^ஹ ந ஸு^ஹய^ஹஹ^ஹஜ^ஹநா^ஹக்^ஹ வெ^ஹய^ஹஜ^ஹநக^ஹம்

ந ஸு^ஹசெ^ஹது^ஹஸ^ஹள^ஹவ^ஹ ந^ஹ அ^ஹய^ஹவ^ஹந^ஹத^ஹ க்^ஹஷ^ஹகி^ஹரா^ஹண^ஹ ||

(ப-ரை) வெஹானா^ஹ - வேதாந்தங்களைக்காட்டிலும், சுயிக^ஹக^ஹம் ஸா^ஹஸூ^ஹ ந - உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை, ஸு^ஹஸு^ஹநா^ஹக்^ஹ - மதுவைக் கொன்ற எம்பெருமானைக் காட்டிலும், சுயிக^ஹக^ஹம் த^ஹத^ஹம் ந - உயர்ந்த தத்துவம் இல்லை, தடி^ஹவி^ஹதி^ஹதா^ஹக்^ஹ - அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவனைக் காட்டிலும், சுயிக^ஹக^ஹம் தீ^ஹயு^ஹ ந - பாபத்தைப் போக்குவதில் உயர்ந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை, தடி^ஹவி^ஹதி^ஹதா^ஹக்^ஹ - அந்த பாகவதர்களுக்குப் பிடித்த இடத்தைக் காட்டிலும், ந ஸா^ஹதி^ஹக்^ஹவடி^ஹ - ஸத்துவகுணம் மேவிட்ட வேறு இடம் கிடையாது, ஸ^ஹதா^ஹக்^ஹ - ஸத்துவகுணம் மேவிட்ட ஆஹாரத்தைக் காட்டிலும், ஸு^ஹரொ^ஹம^ஹ ந - உடம்புக்கு ஆரோக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவது வேறு ஒன்றும் இல்லை, ஸு^ஹய^ஹஹ^ஹஜ^ஹநா^ஹக்^ஹ - நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய ஆசாரியனை அடைவதைக் காட்டிலும், வெ^ஹய^ஹஜ^ஹநக^ஹம் ந - தத்துவங்களின் அறிவை உண்டுபண்ணுவது வேறு ஒன்று இல்லை, ஸு^ஹசெ^ஹது^ஹ - மோகத்தைக் காட்டிலும், ந ஸ^ஹள^ஹவ^ஹ - ஸுகம் வேறொன்றில்லை, அ^ஹய^ஹவ^ஹந^ஹத^ஹ - த்வயமந்திரத்தைச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், க்^ஹஷ^ஹகி^ஹரா^ஹண^ஹம் ந - அந்த கேசுமத்தை உண்டுபண்ணுவது வேறு இல்லை.

(சுருத்து) பிரபத்திக்கு உபயோகப்படும் மற்ற மந்திரங்களைக் காட்டிலும் த்வயம் என்கிற மந்திரத்திற்கு பெருமை அதிகம்.

29-வது சரம சுலோகாதிகாரம்.

முதல் சுலோகம்.

ய உவநிஷ்டாஜெ யஸாஜநஞடியாஜெ ஸ்யெ

ஹுபிதஜநதாஸோகம் ஸோகம் ஸ்யம் ஸஜிஜாயத |
தஜிஹ வியிநா க்யஹம் யஜெம் பூவடி ஸநாதநம்
ஸஜிதடிரிதாஸஜாதஜதஜிஸுவஜிஸுவெ ||சுஅ||

(ப-ரை) யம் - எந்த எம்பெருமான், உவநிஷ்டாம் - உப
நிஷத்துக்களுடைய, சுஜெ - ஸமீபத்தில் இருக்கிறானே, சுந
ஞடியாஜெ - அளவில்லாத தயாஸமுத்திரமாகிய, யஸாஜ.
எவனிடத்திலிருந்து, ஸோகம் - சரமஸ்லோகமானது, ஹுபி
தஜிநதாஸோகம் - ஜநங்களுடைய சோகத்தைப் போக்குவ
தாய், ஸ்யம் ஸஜிஜாயத - தானே உண்டாயிற்றே, தம் - அந்த,
ஸநாதநம் யஜெம் - எப்போதுமிருக்கிற உபாயமான, க்யஹம் -
கிருஷ்ணனை, வியிநா - முறைப்படி, பூவடி - பிரபத்தியா
லேயே அடைந்து, ஸஜிதடிரிதாம் - பாபங்கள் போனவர்க
ளாயும், ஸஜா - மோகம் கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ என்க
ிற ஸந்தேஹத்தையும், சூதஜ - நாம் செய்யும் பாபங்கள்
போகுமோ போகாதோ என்கிற பயத்தையும், தஜிஜ - விட்ட
வர்களாய், ஸுவடி சூவெ - ஸுகமாய் இருக்கிறோம்.

(கருத்து) எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி செய்து பாபங்
களைக் கழித்து, ஸந்தேஹத்தையும் பயத்தையும் விட்டு ஸுக
மாக இருக்கிறோம்.

குறிப்பு— (1) உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸமீபத்தில் என்று
சொன்னதாலே, எம்பெருமான் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும்
அவன் இப்படி இருக்கிறான் என்றும் உபநிஷத்து வாக்கியங்கள்
ஸ்வரஸமாய் எல்லாம் ஒத்துச் சொல்லுகின்றன என்பது காட்
டப்படுகிறது. இதையும், சொற்களுக்கு ஏற்பட்ட பொருளை
விட்டுவிட்டு அந்தந்த இடங்களுக்குத் தகுந்தபடி பொருளை
வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் பண்ணவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை,
இது ஸ்வரஸம் என்பதின் பொருள்.

ஹம்-ஒரு தடையும் இல்லாமல், நிஜவஹம்- தன்னுடைய இடத் திற்று, நெதுகாஹி - கொண்டுபோகவேண்டுமென்கிற ஆசை யை உடையவனாய், கிரிவி- விலகணமான; ஸ்தூர்யபம்-நல்ல கட்டுசாதமாகியபிரபத்தியை, விடிபெ- ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்.

(கருத்து) ஒருவன் ஊருக்குப்போகும்போது வருக்தப்ப
டாமல் அந்த இடம் போவதற்கு வேண்டிய கட்டிலாதத்தைக்
கொடுத்து போ என்று சொல்லுவதுபோல, எம்பெருமான்
தன்னிடம் நம்மை அழைத்துக்கொண்டு போக பிரபத்தி என்
கிற உபாயத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறான். மோஷத்திற்கு உபா
யங்களாகிய பக்தி முதலானவைகளைச் செய்யும் வழி தெரியாம
லும், அதைச் செய்ய சக்தி இல்லாமலும், அவைகள் பலன்
கொடுக்கிற வரையில் பொறுக்க முடியாமலும் இந்த காரணங்
ளால் அகிஞ்சநர்களாயிருந்து வருக்தப்படுகிற நம்மைப் பார்த்து
கருணையினால் இதை உபதேசித்திருக்கிறான்.

குறிப்பு- அவரவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை அடைவதற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்டவைகள் ஸ்டீக்ஸ்மங்களாய்க் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிற வழிகள் போலிருக்கின்றன. காடுகள் நெருங்கி இருப்பதாலே அவைகளில் போவது கஷ்டம்; போய்ச்சேர்ந்து வருத்தம் நீங்கும்படியான இடங்கள் வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையாலே அவைகள் நம்மைப் போன்றவர்களுக்குத் தகுந்தவைகள் அன்று. அவைகளில்போய் கஷ்டப்பட வேண்டாம். இந்த இலகுவான வழியாய் போங்கள் என்று சொல்லி நமக்குக் கட்டுவாதம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார் என்று கருத்து.

அவ:— இந்த அதிகாரத்தில் சொன்ன சரமசுலோகத்தின் அர்த்தமானது நல்ல ஸம்பிரதாயத்தின் வழியாய் வந்திருக்கிறது என்றும், அதைப் பெரிய ருஷிகளும் கொண்டாடுகிறார்கள் என்றும் கடைசுசுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஷாஸ்திரபவ்யொயிகளஸுஹநிஹம் ஹுடி ॥
 ஹரொருததிம் ஸொகம் கெஹந ஸொகவெடிவடிவீஸா
 லிதாடிஃ விடிஃ । யெஷாஃகிஷா ஃகிஸயவி
 ஸிவா ஸொவாநவடிஷீ வெஸம்வாயாநஸளநக
 ப்ரஹதயம் மெஷாஸிரஃகதிநம் ॥ ௭௦ ॥

(ப-ரை) வ்யாஸாஜாய - விபாஸருடைய வேதமாகிய, வயொயி - பாற்கடலிலிருந்து உண்டான, களவஸு^தமநிஹம் - கௌஸ்துபமணிபோல், ஹரோஃ ஹுஷ்யம் - எம்பெருமானுக்குப் பிடித்ததாய் இருக்கிற, உத^தஸிம் ஸ்ரோகம் - கடைசி சுலோகத்தை, கௌந - சில ஆசாரியர்கள், ஹோகவெடிவெடி - உலக வழக்கத்தாலும், வேதத்தின் நடையாலும், விஸுவாஸிதாய^தஸம் - நம்பிக்கை உண்டுபண்ணப்பட்ட அர்த்தத்தை உடையது என்று, விஷு^{ம்} - அறிகுறர்கள். யெஷாம் - எந்த ஆசாரியர்களுடைய, ஸுகீஸஸய - மோக்ஷமாகிற அரண்மனைக்குப் போகும் படியான, விஸிவா - வீதிக்குக் கொண்டுபோய்விடும், ஸொவாநவபிஷு^{ம்} - படிக்கட்டுக்கள் போலிருக்கிற, உகீஷு^{ம்} - திவ்வியஸூக்திகளில், (அவைகளைக் கேட்டு) சுரீ - இந்த வெஸுவாயநஸாநகபூஸுதயம் - வைசம்பாயநர் செளநகர் முதலான, ஹேஷாம் - உயர்ந்த பெரியோர்கள், ஸிரம் க^தஸி^{ம்} - ஸந்தோஷப்பட்டு நன்றாக இருக்கிறது என்று தலையை

(கருத்து) திருப்பாற்கடலில் உண்டான கௌஸ்துபம் என்கிற மணிபோல மஹாபாரதத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சரமசுலோகமானது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிடித்ததாக இருக்கிறது. உலகத்தில் அறிவில்லாதவனும் தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவனை இரக்பிக்குறன். வேதத்திலும் சரணாகதி பண்ணினவனை இரக்பிப்பது பல இடங்களில் சொல்லி இருக்கிறது. இதைப் பார்த்து சரமசுலோகத்தில் சொன்ன விஷயம் எல்லாருக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும் என்று நம் ஆசாரியர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸூக்திகளைக் கேட்டு வைசம்பாயநர், செளநகர் முதலான பெரிய ருஷிகளும் வியாஸர் அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் அறிந்து சொல்லுகிறார்கள் என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அரண்மனைபோல் மோக்ஷம். அதற்குப் போகும் வழிபோல் பிரபத்தி. அந்த வழியில் கொண்டு சேர்க்கும் படிக்கட்டுகள்போல் ஆசாரியர்களுடைய ஸூஸூக்திகள். இவைகள் ஒருவனைப் பிரபத்திவரையில் கொண்டுபோய் விடுகின்றன.

குறிப்பு— திருப்பாற்கடலில் உண்டான ஐராவதம் முதலானவைகளை விட்டு கௌஸ்துபத்தையே எம்பெருமான் எடுத்துக்கொண்டான். அதுபோல சரமசுலோகம் எம்பெருமானுக்குப் பிடித்தது என்று கருத்து.

30-வது ஆசாரிய கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:- மேல் இரண்டு அதிகாரங்களாலே ஆசாரியன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளையும், சிஷியன் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் அருளிச்செய்கறா—

அனுகளில் ஆசாரியகிருத்தியாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகம்.

சுயிஜிமரிஷுராஜ்யம் யாஜி லிஷ்யம் த்ரியாஜி

ஸ்ரூதவிவியவரீக்ஷாஸொயிதெ க்ஷாவி வாஸ்து |

சுநவமுணடிஸாயாஜாஹிதஸௌஹாரயஜி

புலிஸதி நிரவாயம் ஸம்புடியபுஜீவ்ய || ௧ ||

(ப-ரை) த்ரியாஜி - மூன்று இடங்களை இருப்பிடமாக உடைய எம்பெருமானுடைய, சூடி - எப்போதும் இருக்கிற, லிஷ்யம் - ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுள்ள, யாஜி - இடத்தை, சுயிஜிமரிஷு - அடையவேண்டும் என்கிற ஆசையைமுடைய, சூயஜி - ஆசாரியன், ஸ்ரூத - வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட, விவிய - வெவ்வேறான, வரீக்ஷா - பரீக்ஷைகளாலே, சொயிதெ - தோஷம் இல்லாதவன் என்று அறியப்பட்ட, க்ஷாவி வாஸ்து - ஒரு பாத்திரமாகிய சிஷியனிடத்தில், சுநவமுணடியாயாம் - தோஷம் கலப்பில்லாமல் நல்ல குணங்களை உடையவனாக இருக்கும் காலத்தில், நிரவாயம் - கெடுதியில்லாமல் தன்னிடம் வந்திருக்கிற, ஸம்புடியபுஜீவ்ய - ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கை, சூஹிதஸௌஹ - வைக்கப்பட்ட கருணையோடு கூடினதாய், புலிஸதி - கொடுக்கிறான்.

(கருத்து) ஒருவன் விளக்குப் பாத்திரத்தை அழுக்கு இல்லாமல் நன்றாய் அலம்பி, அதில் அழுக்கில்லாத திரியை வைத்து, எண்ணையை வார்த்து விளக்கை ஏற்றுவதுபோல் ஆசாரியன்

வைகுண்டத்திற்குப் போகவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டான போது ஒரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து, அவனிடத்தில் ஒருவித தோஷமும் இல்லை என்று பலபடியால் பரிசோதித்து, அவனிடத்தில் கருணையினாலேயே தனக்கு ஒருவிதக் குறைவில்லாமல் வந்திருக்கும் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப்போகிறான்.

குறிப்பு- (1) விளக்குப் பாத்திரம்போல் சிஷியன். வர்த்தி போல் அவன் நல்ல குணமுள்ளவனாய் இருக்கும் காலம். 'உஸா' என்கிற சொல்லுக்கு வர்த்தி என்றும், காலமென்றும் பொருள். எண்ணிப்போல் ஆசாரியன் கருணை. ஸ்நேஹம் என்கிற சொல்லுக்கு இந்த இரண்டும் பொருள்.

(2) ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயத்தைத் தகாதவர்களிடம் கொடுக்காமல் வைத்திருந்து தான் இந்த லோகத்தை விட்டுப் போகும் போது ஒரு தகுந்த சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போக வேண்டியது. இப்படி ஸம்பிரதாயத்தை இரகசிப்பதும் அதை நல்ல சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போவதும் ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய வேலை.

(3) எம்பெருமான் இருக்கும் மூன்று இடங்களாவன— வைகுந்தமும், திருப்பாற்கடலும், ஸுமிரியமண்டலமும்.

அவ:— தெரியவேண்டிய விஷயங்களை சுருக்கமாக அறிய வேண்டுமவர்களுக்கு எப்படி ஆசாரியர்கள் உபதேசம் பண்ணுவார்கள் என்று அடுத்த சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

புருத்யஸு விவக்ஷணம் புகுதிதவ்ரூதா வதி
ஸுதாஸஸலிநாதஹராவடுணம் ஹிதததிம் தவெஷ
வ்யுதிம் மவ்யு | உஸு ததஹிதெ வாய்யு உதி ந
ஷ்ருயா விவக்ஷு யநம் டாயகெந உயாயநாஃ ஸுயதி
உயுயுதாதநாஃ டெஸிகாஃ || எஉ ||

(ப-ரை) (ஜீவன்) புகுதிதம்- பிரகிருதியைக் காட்டிலும், விவக்ஷணம் - வேறானவனென்று, புருத்யம் - அறியத் தகுந்தவன், தவ்ரூ - அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான், ரூதா - ரகசு, வதி - சேஷி, தலிந - அவனிடத்தில்,

சூத்வராவணம் - தன்னை இரக்ஷித்துக்கொள்ளும் சமையைக் கொடுப்பது, ஹிததரி - மிகவும் அநுகூலமானது, ததேஷ வுதிஃ - அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வது, மஹம் - அதிநுடைய பலம், ஐசுரம் - இப்படி, ததஹிதெ - தத்துவம், உபாயம், வுஸிசுரம் - புருஷார்த்தம், உதி - இப்படி, தெயா விஸதூ - மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற, யநம் - தந்தை, உதூதூநாம் - அவர்களிடத்தில் இரக்ஷிக்கவேண்டிய பொருளாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற, நம் - நமக்கு, உயாய நாம் - கருணையையே தநமாக உடைய, டெஸிகாஃ - ஆசாரியர்கள், உயாகவநெ - தகப்பன் ஸொத்து பிள்ளைக்கு வருவது போல், ஸுயம் சுஷம் - தானே கொடுத்தார்கள்.

(கருத்து) ஜீவன் உடம்பையும் இந்திரியங்களையும் காட்டிலும் வேறு. அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான் அவனை இரக்ஷிக்கவேண்டியவன். அவனுக்குச் சேஷி. அவனிடத்தில் ஜீவன் தன்னை இரக்ஷிக்கும் சமையைக் கொடுக்கவேண்டியது இதுதான் அவனுக்கு மிகவும் நல்லது. இதனால் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கும் என்று நம்மை தாஸர்களாகக்கொடுக்கப்பட்ட ஆசாரியர்கள் வெறும் கருணையினாலேயே இந்த விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு— (1) இந்த சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயங்கள் மூலமந்திரத்தின் அர்த்தம்.

(2) “வஸிசுரம்” என்று பிரித்துச் சொன்னதால், அதுவே பிரதானம் என்றும், மற்றை இரண்டும் அதற்காக வேண்டியது என்றும் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய இன்னொரு வேலையை கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

நிரவயிடிபாடிவொஹதூரஜநிரஹுமெஸெ
நிபுயயிதி யஸிஷ்நாநு ஸிக்ஷாக்ருதெரிமஹுணவஸ்க்ருதெரிஃ ।
சுயரமிமஹாராஜஜ்வாவாஹவரவாநஸந
ந வரபிஹ தாஹுதெக்ஷண ஸுபிஷ்விநிரக்ஷதி ॥ ௭௩ ॥

(படரை) யம் - எந்த ஆசாரியன், திரவயிடியா - அளவில்லாத கருணையாகிய, டியெய்யாடிங்கு - விலக்ஷணமான ஸமுத் திரத்தினுடைய, துரஜாநிரங்குமெஸம் - அலைகள்போலே தடை இல்லாமல் இருக்கிற, முணஸங்குமெஸம் - நல்ல குணங்களைச் சேர்க்கும்படியான, ஸிக்ஷாக்மெஸம் - சிக்ஷை பண்ணுகிற வழிகளாலே, ஸிஷ்யாநு - சிஷியர்களை, நியமயதி - நியமம் பண்ணுகிறானே, சுஸன் - அந்த ஆசாரியன், சுயாநிமுரோ - முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய, சூஜாவாரம்வரீவா வாநு - பரம்பரையாய் உபதேசித்தப்பட்டு வருகிற ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டவனாய், தாநு வரம் - அவர்களை மாத்திரமன்று, உஹ - சிக்ஷைபண்ணும்போது, தஸுக்ஷண - அந்த வழியாய், ஸுபிவி - தன்னையும் கூட, சுலிரக்ஷதி - இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

(கருத்து) ஆசாரியன் தன்னுடைய சிஷியர்களுக்கு நல்ல குணங்கள் வருவதற்காக அவர்களைச் சிக்ஷிக்கவேண்டியது. இதுவும் தனயினுடைய வேலை. அப்படிச் செய்வதினாலே சிஷியர்களை மாத்திரம் இரக்ஷிக்கிறனில்லை. தன்னையும் அந்த வேலையினாலேயே இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு- ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கைத் தருந்த ஒரு சிஷியனிடம் கொடுக்காமல் திருநாட்டுக்குப் போகக்கூடாது என்று எம்பெருமான் உத்திரவு செய்திருக்கிறான். ஆகையால் அதற்கு உட்பட்டு எவனாவதொரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து, அவனுக்கு நல்ல குணங்களைப் புகவிட்டு அவனிடம் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வதினாலே தன்னையும் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறினான் என்கிற குற்றம் இல்லாமல் இருக்குமாறு இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

31-வது சிஷிய கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:- உபதேசத்தைப் பெறத் தகுந்த சிஷியனுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களை முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்—

சுஸரியிமமூரூஹகீஸ்ப்ரஸம்ஸாஹிஸீஹி:

பூஹாவஹஹிதிஸுஹுவாஸாஹிகேஹி !

மூணவதி விநியொஹூம் மொவயநு ஸம்பூஹாயம்

கூதவிஹவவூதிஃ கிம் ந விநெஹியாநடி || எச ||

(ப-ரை) சுஸரியிமமூரூஹகீஸ்ப்ரஸம்ஸாஹிஸீஹி - ஆசாரியனிடத்தில் குறைந்து போகாத பக்தியை உடையவனாயும், தசுஹூஸாஹிஸீஹி - அவரைக் கொண்டாடுவதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனாயும், தஹுவூ - அவருடைய சொத்துக்கள், வாஸாஹிகேஹி - வீடு முதலானவைகளிலும், பூஹாவஹஹிதிஃ - மிகுந்த கௌரவமுள்ளவனாயும், மூணவதி - நல்ல குணங்களை உடைய சிஷியனிடத்தில், ஸம்பூஹாயம் - ஸம்பிரதாயத்தை, விநியொஹூம் - கொடுப்பதற்காக, மொவயநு - இரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாயும், கூதவிஹ - ஆசாரியன் செய்த உபகாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவனாயும், கூநவவூதிஃ - குற்றமில்லாமல் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞைகளையும், அதுஜ்ஞைகளையும் செய்துகொண்டிருக்கிறவன், நியாநம் - எம்பெருமானாகிய நிதியை, ந விநெஹி கிம் - அடையமாட்டானா ?

(கருத்து) நல்ல சிஷியன் தன்னுடைய ஆசாரியன் செய்த உபகாரத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் இருக்கும் பக்தி குறையாமல் அவனைக் கொண்டாடிக்கொண்டு அவனைச் சேர்ந்தவைகளில் பிரீதி உள்ளவனாக இருக்கவேண்டியது. தனக்குக்கிடத்தஸம்பிரதாயத்தை ஒரு நல்லசிஷியனிடத்தில் கொடுக்கிறவரையில் அதை இரக்ஷித்துக்கொண்டு வரவேண்டியது. எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞைகளையங்களையும் அதுஜ்ஞைகளையங்களில் தன்னால் செய்யக் கூடியவைகளையும் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டியது. இப்படி இருந்தால் அவன் எம்பெருமானிடம் நிச்சயமாய் போய்ச்சேருவான்.

குறிப்பு - பூஸம்ஸாஹி என்பதில் 'கூஹி' என்கிற சொல்லாலே ஆசாரியனுக்கு வேலை செய்யவேண்டியது காட்டப்படுகிறது.

கய்யாவீ ந துராஜ வகவி வஸஜீ ஹா மு வலி ஹாவஸ
நா ஹாயய பு ஹி ஹ ஷெவ தாம் வஸயிகாசி நுராம் ந கி நுர
சி ஹெமி யஸுராவள ஹஜி தெ கஹா ஹி ஷி ஹ ஷி ஹி ர ஸுயம்
ஹி ரிகாம் கி துர நாம் ஹி நாம் ஹவாண ஷவஸி துராய
நாராயணம் || || எரு ||

(ப-ரை) சுயாவீந்தராஜவக்ஷ - ஹயக்கிரீவன் எழுந்த
ருளியிருக்கிற, விமலசு - விளங்குகிற, ஜிஹ்மாவலிஹாஸ
நாசு - நுனி நாக்காகிற ஸிம்ஹாஸந்தை உடைய, சூவாயபூசு-
ஆசாரியனைக்காட்டிலும், ஹஹ - இந்த லோகத்தில், சுந்யாஹ்
பெஷதாஹ் - வேறு தேவதையை, ஸபியகாஹ் - உயர்ந்ததாக,
நபிந்யாபெஷ - நாம் எண்ணவில்லை, சிமநாஹ் - ஹிநாஹ் -
ஸம்ஸாரத்தில் முழுகியிருக்கிறவர்களுடைய, ஹவாணபெஷாஹ்
தாராய - ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிக்கிற
வேலைக்காக, சுஸுஹ் நாராயணஹ் - அந்த எம்பெருமான், சுஜ
ஹபெஷாஹ் - தன்னுடைய பெருமையைக் கொஞ்சங்கூட விடா
தவனய்க்கொண்டு, சுபாஸிஹ் - ஒருகாலத்தில், யஸு ஹபெஷி
காஹ் - எந்த ஆசாரியனுடைய வேஷத்தை, ஹபாஹ் - தானே,
ஹபெஷ - அடைகிறதே.

(கருத்து) ஆசாரியனை எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானும் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறவர்களைக் கரையேற்றுவதற்காக ஆசாரியனை வருகிறான். அப்படி வராமல் ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க அவனாலும் முடியாது. ஆசாரியன் செய்யும் உபதேசங்களெல்லாம் அவர் துணி நாக்கில் எழுந்தருளி இருக்கும் ஹயக்ரீவன் உபதேசங்களே.

குறிப்பு—(1) எம்பெருமானிடத்தில் போல ஆசாரியனிடத்திலேயும் அளவில்லாத பக்தியைப் பண்ணவேண்டும் என்று கூட்டப்படுகிறது.

குறிப்பு—(2) “கநூடி” என்பதால் லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானையும் ஆசாரியனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தேவதையாக எண்ணமாட்டோம் என்று கருத்து.

(4) ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றுவதற்காக எம்பெருமானே ஆசாரியரூபமாக வருகிறபடியினால் அவருடைய ரூபத்தைக் காட்டிலும் ஆசாரியரூபம் உயர்ந்தது என்று ஏற்படுகிறது. அது உயர்ந்ததா? இல்லாவிட்டால், அந்த ரூபத்தை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியதில்லை.

(ப-ரை) கஸுபிக் - ஒருவன், சூராய-ஷுஷ்டா - ஆசாரியனுடைய கடாஷத்தாலே, காவஷரி தவிஸு - உள்ளங்கையில் வைத்த இலந்தைப் பழம்போல் காட்டப்பட்ட தத்துவத்தையும், உபாயத்தையும், புருஷார்த்தத்தையும் உடையவனும், ஶேஷி தநிவிவரோஹம் - எல்லா மயக்கங்களும் போனவனும், ஶேஷி ஶோஹம் - மூலமந்திரம் முதலான மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து அநுபவித்துக்கொண்டு, ஸுமணவிஷயவிலிங் - நல்லகுணமுள்ள சிஷியன் அகப்பட்ட போது, ஸம்பூஷாயம் - ஸம்பிரதாயத்தை, ப்ரயுஹந் - அவனிடத்தில் கொடுப்பதற்காக, ஸுமாரி தவிவஹாஸீ - நெல்லைப்பொருக்கி, அதனால் ஜினக்கிறவர்கள்போல், நல்ல சரித்திரம் எங்கெங்கே அகப்படுமோ அங்கங்கே அதை எடுத்துக்கொண்டு இருந்து, (வைகுந்தம் போய்) ஸுமரிஷுநாஸிநந் - நித்தியஸுமரிகளால் கொண்டாடத் தகுந்தவனாக ஆகிறான்

குறிப்பு- இது நிகமநாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகமான படியால் முன் அதிகாரங்களின் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாக இதில் காட்டப்படுகின்றன. “சூவாயபுஷ்பா” என்பதால் குருபரம்பராஸாரத்தின் அர்த்தமும்; “விஸ்” என்பதால் தத்துவங்களைக் காட்டுகிற முதல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், உபாயத்தைக் காட்டுகிற மேல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், புருஷார்த்தத்தைக் காட்டுகிற மேல் பத்து அதிகாரங்களின் அர்த்தமும்; “ஔஷிதநிவிவோஹம்” என்பதால் அதிவாதங்களால் உண்டாகும் கலக்கங்களைத் தெளிவிக்கிற இரண்டாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; “ஔவஜநூலிஹம்” என்பதாலே மூன்றாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; மூன்றாவது பாகத்தாலே ஆசாரியகருத்தியாதிகாரம், சிஷ்யகருத்தியாதிகாரம் இவைகளின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

கடைசி சுலோகங்கள்.

உதி யதிராஜஹோநஸ

வரிஶ்வரிவாஹவாலிதாஃ விவத |

விஷுயவரிஷஹிஷேஷ்யாஃ

வெஷானொடியநஸம்ப்ரதாயஸுயாஸு || என ||

(ப-ரை) உதி - இப்படி, யதிராஜ - ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, ஹோநஸ - மடைப்பள்ளியினுடைய, வரிஶ்வரிவாஹ - வாஸனையின் பெருக்காலே, வாலிதாஃ - வாஸனையூட்டப்பட்ட, விஷுயவரிஷஹிஷேஷ்யாஃ - நல்ல அறிவுள்ளவர்களின் கூட்டத்தாலே அநுபவிக்கக்கூடிய, வெஷானொடியந - தர்க்கசாஸ்திரத்தில் உதயநரைப்போல, வேதாந்தத்தில் பிரஸித்தி அடைந்திருந்த கிடாம்பி ஆச்சாரனுடைய, ஸம்ப்ரதாயஸுயாஸு - ஸம்பிரதாயமாகிய அமிருதத்தை, விவத - பாரம் பண்ணுங்கோள்.

(குருத்து) அமிருதத்தை எப்படி தேவர்கள் பாரம் பண்ணி சாவில்லாமையை அடைந்தார்களோ, அப்படியே கிடாம்பிபாச்சானுடைய ஸம்பிரதாயத்தை ஸேவித்து அறிவுள்ளவர்கள் மோக்ஷத்தை அடையலாம்.

குறிப்பு- (1) ஆச்சான் ஸ்ரீபாஷியகாரருக்கு மடைப்பள்ளி கைக்கிரியம் செய்துவந்தார். ஆகையினால் அவருடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கு மடைப்பள்ளி வாஸனை இருக்கிறது என்று காட்டப் பட்டது.

(2) தானே இனிமையாயிருக்கும் ஒரு போஜனவஸ்துவுக்குத் திருமணப்பாறினால் போக்கியத்தை அதிகப்படுவதுபோல், ஆசான் ஸம்பிரதாயத்திற்கு ஸ்ரீபாஷியகாரருடைய பக்ஷபாதமும், கரைபுரண்ட கிருபையும், அதன் விஷயமாக வந்த உபதேசமும் சேர்ந்திருப்பதால் அது மற்ற ஸம்பிரதாயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

(4) “வாரிஷசு” என்பதற்கு இந்த அமிருதத்தை நாலு பேருடன் கூடஇருந்து அநுபவிக்கவேண்டியது என்று கருத்து.

அவ— இந்தக் கிரந்தத்தை ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரியாவிட்டால் ஒரு குறையும் இல்லை என்று அருளிச் செய்கிறார்.

கடைகண்முணாஸூரெடு காலைஸூரெடு நிஜாடிருடு.

நிவேபுதிவிராஜீணை நமருத் வரிதவ்யுதெ || எஅ ||

(ப-ரை) கூடகூண்டண - இனிமையான குரலை உடைய குயில் கூட்டங்களாலே, சூலூடுஷு - ருசியோடு சாப்பிடத் தகுந்த, காஸிஷு சுஸெ - மன்மதனுக்குப் பாணமாயிருக்கிற, நிஜாஜு-ரொ - தன்னுடைய தளிரானது, நிஸிஷுதிவி - வேப்பிலையைக்கொண்டு பிழைக்குமவைகளால், உஜீனெ - தள்ளப் பட்டபோதிலும், வ-உத - மாமரமானது, ந வரிதவூதெ-வருத்தப்படுகிறதில்லை.

(கருத்து) மாமரத்தின் தளிரைக் கோகிலம் ஸந்தோஷமாய் சாப்பிடுகிறது. அதை வேப்பிலையையே சாப்பிடுகிறவைகள் அவைகளை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டால் மாமரத்திற்கு வருத்தமில்லை. அப்படியே இந்த கிரந்தத்தை ரஸம் தெரிந்த வித்வான்கள் அதுபவிப்பார்கள். ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரிக்காவிட்டால் நான் வருத்தப்படமாட்டேன் என்று ஸ்ரீதேவிகன் கருத்து.

அவ- இந்த கிரந்தத்தை எழுதினது ஒரு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அன்று என்றும், இப்படி தன் சிஷ்யர்களுமிருக்கவண்டும் என்றும் ஒரு சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:-

நிவிடூஷம் யதிலாவபுஹஸிவஹஸாராவது திலிபுள
வநம் நிபு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ தாஸுஹம்
வாவராராம் | சுஜீகத்யு ஸதாம் பூஸதிலிஸதாம்
மவெ-பாஷி நிபு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ தாஸுஹம்
வதிலிபுளவநம் நிபு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ தாஸுஹம் || எசு ||

(ப-ரை) யதிலாவபுஹஸிவஹஸாராவது - யதிரேஷ்டரான
ஸ்ரீபாஷியகாரர் ஸு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ தாஸுஹம் - அடிக்கடி
படிப்பதாலே, யளவநம்- யெளவநமானது, நிவிடூஷம்- அதுப
விக்கப்பட்டது, நிபு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ - மற்ற
வர்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதாகிய நரகம் இல்லாதவைகளான,
வாவராராம் - நாட்கள், ஸுஹம் நீதாம் - ஸுகமரகப் போக்கப்
பட்டன, ஸதாம் - பெரியோர்களுடைய பூஸதில் - அதுக்கிர
ஹத்தை, சுஜீகத்யு - ஒப்புக்கொண்டு, சுஸதாம் - அஸத்துக்க
ளுடைய, மவெ-பாஷி - கர்வமும், நிபு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ - அடிக்கப்
பட்டது, ஸெஷாயுஷி சுவி - பாக்கி இருக்கும் ஆயுஸ்ஸிலும்,
ஸெஷிஷிஷி - சேஷிகளான தம்பதிகளுடைய, ஸு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ -
தையினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற “மரணகாலத்தில் மோகூத்
தைக் கொடுக்கிறேன்” என்கிற ஸங்கல்பத்தை, உஜீகத்யு -
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

குறிப்பு-(1) உலகத்தில் வெகுஜனங்கள் யெளவநகாலத்தை ஸ்திரீகளை அதுபவித்துக்கொண்டு போக்குகிறார்கள். ஸ்ரீதேசிகன்
ஸ்ரீபாஷியகாரரின் ஸ்ரீஸு-மெதராவாரதஞ்ஞநிரயாநீ தாஸுஹம் ஸேவித்துக்
கொண்டு தன் யெளவநத்தைப் போக்கிறார். ஆவிருத்தி என்கிற
சொல்லானது வடமொழியில் பெண்பாலைச் சொல்லுவதாலே,
இவ்விதமான ஸ்திரீகளுடன் யெளவநகாலம் கழிந்தது என்று
சாட்டப்படுகிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் ஒருவருக்கும் உட்படாமலிருந்து காலத்
தைச் செலவழித்தார். ஆகையினால் அவர் ஸ்ரீபாஷியம் முத
லான கிரந்தங்களை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்த ஸுகத்துக்குத்
துக்கக் கலப்பில்லை.

(3) கிரந்தம் எழுதிச் சிலருடைய அதிவாதங்களைக் கண்
டித்தது பெரியோர்களுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக; தனக்கு ஒரு
பெருமை வரவேண்டும் என்று எழுதப்பட்டது அன்று.

அவ- வரவா நாஸ்திகத்தனம் அதிகமாவதால், இந்தக் கிரந்
தத்தை ஸேவிப்பார் இல்லாமல் போகுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்
தைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு சுலோகம் அருளிச்செய்கிறார்—

சூலிக்யுவா ஸிஸிதஸு-கிரநஹ்யஸு-பிய-

ஸதம்-புஷாயவரிஸு-கிரநாஸ்யு-பி-
ஸஸ-புஷாயவரிஸு-கிரநாஸ்யு-பி-

ஸதெ-தலீ-கிரஹிதஸு-தநெஷு-ஸத-

ஸத-த-நீ-ந-விபாஸ்யு-தி-ஸாஸு-தீ-ந- || ௮௦ ||

(ப-ரை) சூலிக்யுவாந - வேதம் சொல்லுகிற விஷயங்கள்
எல்லாம் உண்மை என்று தீர்மானம் உள்ளவனாயும், ஸிஸித
ஸு-பி- - கூர்மையான புத்தியை உடையவனாயும், சுநஹ்யஸு-பி-
யு- - குணங்களைவிட்டு தோஷத்தைப் பார்க்கும் ஸ்வப்பாவம்
இல்லாதவனாயும், ஸதம்-புஷாயவரிஸு-கிரநா - நல்லஸம்பிர
தாயத்தைப் பெற்று அதனால் ஒரு குற்றமும்இல்லாத மனதை
உடையவனாயும், ஸத்யு-பி- - நல்ல விஷயங்களைத் தேடுகிறவனா
யும், ஸதெ-தலீ-கிரஹித - கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயப்பட்டு
அதற்கு உட்பட்டில்லாதவனாயும், ஸதநெஷு - புல்லிப்
போல் அல்பங்களான பெயர், லாபம், பூஜைமுதலானவைகளில்,
சுஸத - பிடிப்பில்லாதவனாயும் இருக்கிற ஒருவன் பின் காலத்
தில் உண்டாய், ந- - நம்முடைய, ஸாஸு-தீ- - எப்போதுமிருக்
கிற, ஸத-த-நீ- - நல்ல மார்க்கத்தை, சுந-விபாஸ்யு-தி -
அநுஸரித்து நடப்பன்.

(கருத்து) சுலோகத்தில் சொன்ன நல்ல குணங்களை உடைய ஒருவன் வருங்காலத்திலும் பிறந்து இந்தக் கிரந்தத்தினால் வெளியிட்டிருக்கிற பழையமான நல்ல மார்க்கத்தை அநுஸரிப்பன். அந்த குணங்களாவன— (1) முதலில் வேதம் சொல்லுவது எல்லாம் உண்மையே என்கிற விசுவாசம்; (2) இதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்று பகுத்து அறியும்படியான கூர்மையான புத்தி; (3) இந்த புத்தியைக் கொண்டு தோஷங்களைத்தள்ளி குணங்களையே பார்க்கும் தன்மை; (4) நல்ல ஸம்பிரதாயமுடைய ஆசாரியனிடம் போய் விஷயங்களை நன்றாய்த் தெரிந்து சுத்தமான மனது உள்ளவனாய் இருப்பது; (5) நல்ல ஸங்கதிகளையே தேடுவது; (6) இவ்வளவு இருந்தும் மற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயந்து அதற்கு உட்படாமை; (7) தெரிந்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு நல்ல பெயர் முதலானவைகளைத் தேடாமை.

அவ— இந்தக் கிரந்தமானது எம்பெருமானை அறிந்த பெரியோர்களுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கும் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

ரஹஸ்யத்ருயஸாரொராயம் வெஜ்ஜெஸவிவஸிதா !

ஸரணுடிவதிவிதாம் ஸஜதஸுஜிமஹுத || || அக ||

(படரை) சுயம் ரஹஸ்யத்ருயஸாராம் - இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தமானது, ஸரணுடிவதிவிதாம் - சரணியர்களாகிய தம்பதிகளை அறிந்த பெரியோர்களுடைய, ஸஜதம் - ஒப்புக்கொள்ளுதலை ஏற்கும்படி, வெஜ்ஜெஸவிவஸிதா - வேங்கடேசன் என்கிற நல்ல அறிவுள்ளவராலே, ஸஜிமஹுத - சேர்த்து எழுதப்பட்டது.

குறிப்பு- (1) 'வேங்கடேச' என்கிற சொல்லுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் என்றும் பொருளாகையால், அவன் ஸ்ரீதேசிகனைக் கொண்டு இந்தக் கிரந்தத்தை எழுதினான்; அவர் அப்படி எழுதுவதற்கு எழுத்தாணிபோல் இருந்தார் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஸ்ரரணுடிவதிவிடி” என்பதாலே, விஷ்ணுபுராணம் எழுதின பராசரரும், வேதத்தைத் தமிழில் எழுதின நம்மாழ்வாரும் காட்டப்படுகிறார்கள்.

கவிதாதிசுலிஹாய சுயாணமுணஸாலிநெ !
ஸ்ரீதெ வெங்குடைய வெடினமுரவெ நரீ ||

ஸ்ரீதெ வெடினராசாநுஜிஹாடிஸிகாய நரீ ||

ஸ்ரீதெ மொவாராயுஜிஹாடிஸிகாய நரீ ||

ஜாநவெராழாநுஷாநஸவயயெ

ஸ்ரீதெ வெடினராசாநுஜிஹாடிஸிகாய நரீ ||

ஸ்ரீதெ நிமரினாஜிஹாடிஸிகாய நரீ ||

ஸ்ரீ:
சுலோகங்களின் அகராதி.

பக்கம்		பக்கம்	
சுயிபுகெயந	38	சுயுராணடி	91
சுயிஜி மலிஷுஃ	103	சுஷகணமண	111
சுயூவந	108	சுயாவதபூநு	28
சுஷ்ஷெ	45	முரூஹுஃ	1
சுவிபுராந	76	வாதுவபூநு	85
சுஸியூ	107	ஜநவடிமுவந	26
சுகணிபுதம்	95	ஜநநடிவஸ	72
சுநெத்கு	24	ததபெதக	83
சுடிளபூவம்	17	தாரம் வடுவபு	89
சுயெயக	14	டிஹரகூஹர	70
சுஹவதம்	6	டிவிபூஜாரெநம்	100
சுவாபொஅாவதம்	21	நவடினாக	98
சுலிகுவாந	113	நாயெநம்	60
உதி ய திராஜ	110	நிரவயிடியா	105
உதம் ஸம்வழிதம்	93	நிவிபூஷம்	112
உடிஷெவடி	96	வித்யவய	72
உயாநிதம்ஹடுதம்	41	புகுதூத	20
உஹபிடு	92	பூஷாதம்	43
உவாயம் ஸூபூரெவதம்	34	பூணயிநலிவ	56
வனகம் அயம்	96	பூநெத்யஸு	104
வனநெ பிஹம்	3	பூவனாக	33
கபூஷஹாதகெ	6	பூவம் பூஹ	18
கபூவிடி	9	பூரூபேதா	65
கபூஜாநடி	36	ஹவதிஹரள	50
கரவடிரித	109	ஹதூடிள	40

010899

2

சுயிடுகூந.	பக்கம்	சுயிடுகூந.	பக்கம்
செணிவரஉவ	7	வ்யாஸாஜாய	101
செநலிகுரண	69	மாவாநாழுவரி	12
செகுகுநெ	61	மரிதாநெஃ வீகூலிஃ	87
செகுகூகூகெ	31	முதிவயவிவரீதம்	11
யஉவநிஷ்டா	99	முதிஸூத்யாநாரெஃ	63
யநெகுகாமு	67	ஸத்யெஸவகூஜெ	48
யயாயிகுரண	82	ஸாகாஸீதி	68
யடிநெஸ்ய	92	ஸதெதாஷாயு	55
யநெகுதம் யதி	15	ஸநெஷு	77
யுமவடிவி	79	ஸதஸூத	64
யுமுஸூந	46	ஸதஞ்ஜூகூகூ	58
ராமஸூத	114	ஸரூவெவாயா	52
ராமநெஷ்டி	88	ஸரூவெயடிநெ	84
விதகூலி	74	ஸரூவெநெய	54
விநூஜி	80	ஹநூராமூகூ	4
விஷய	30		

